

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATHRYN ANN KINGSLEY

The
**Unseelie
Wish**

UNSEELIE DİLEĞİ
GÖLGELER ANLAŞMASI
İKİNCİ KİTAP

KATHRYN ANN KINGSLEY

Telif Hakkı © 2024 Kathryn Ann Kingsley ASIN:

B0C4TT1YYX

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Sonsöz](#)

[Finis](#) —

[Daha fazlası için...](#)

[Beni takip edin!](#)

[Yazar Hakkında](#)

ÖNSÖZ

Evet, bu bölümde nihayet (yılan) seksi yapıyorlar.

BİRİNCİ BÖLÜM

Oyun kolaydı.

Bir insan kadın, nefis ve çaresiz, onun en sevdiği av. Basit bir anlaşma, basit bir pazarlık. "Çin Yemeği" karşılığında yüzükleri, ki bu onun gerçek performans olarak gördüğü şeyin başlangıcı bile sayılmazdı.

Bir ruh karşılığında verilen bir dilek.

Tek yapması gereken bir şey *istemekti*. Ne tür bir insan bir şey *istemez* ki? İnsanların tek yaptığı buydu; ihtiyaç duymak, istemek, almak ve çalmak. Genç ve güzel kız hiçbir şey istemediği konusunda ısrar edince, tahta kuruldu.

Onun yanıldığını kanıtlarsa
kazanacaktı. Oyun kolaydı.

Başladığında da kolaydı.

Ama bu en iyi oyun türüydü, değil mi? Oyuncular taşlarını hareket ettirdikçe kuralları değişen türden. Şimdi, gidip tahtayı fırlatmıştı.

Bunu kim *yapar* ki?

Izrael tırnaklarını avuçlarına geçirmiş, evinin dama tahtasında volta atıyordu. Alex tahtayı fırlatmıştı ve şimdi bir plan yapması gerekiyordu.

Oynamayı kabul ettiği oyundan kaçmak için umutsuz bir hamleyle... gitmiş ve Alex'in takip edemeyeceği bir yerde, güneş ışığında durmuştu. *Seelie*'lerle birlikteydi.

Güneşin parladığı her saniye Alex'in ölüme biraz daha yaklaştığı anlamına geliyordu -eğer çoktan kafası kesilmediyse. Onu büyüyle kendisine bağlayan cam küreyi eline alarak, nerede olduğunu göstermesini emretti.

İlk başta görmek istememişti.

Ama şimdi çaresizdi.

Ancak görüntü bulanıktı. Herhangi bir şey görmeyi imkansız kılan bir pusla dönüyordu! Kükreyerek onu bir duvara fırlatıp paramparça etmeden önce reddetti. Lanet olası Seelie büyü! Güneş ışığını delip geçemiyor olmalı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Alex'in başı büyük dertteydi. Hâlâ bir Unseelie'nin büyüünü taşıyordu; Seelie'ler onu gördükleri yerde öldürmeye çalışacaklardı. Ellerini saçlarının arasına sokup çekiştirdi, kafa derisindeki acıyı düşüncelerini düzeltmek için kullanmaya çalıştı. Valroy'la pazarlık yapacak zamanı yoktu.

Hayır, İzael onu kurtarmak zorundaydı. Onu kurtarmak zorundaydı. Seelie'ler korkunç bir hata yapıp onu öldürmeden önce onları durdurmalıydı. Ve bu da akla gelmeyişi yapmak demekti.

Yardım istemek demekti.

Melezden.

Siyah bir örtünün altında tuttuğu büyük, ayaklı aynaya doğru ilerledi, kumaşı elleriyle kavradı ve çekip çıkardı, dumanlı, gümüş rengi camı ortaya çıkardı. Kendi dalgalanan yansımasına bakarak yüzeyden bir adım uzaklaştı ve kaçınılmaz kına gecesi için kendini hazırladı.

"Robin Goodfellow. Seni çağırıyorum." Hiçbir şey olmadı.

Hırlayarak, onu yumruğuyla parçalama dürtüsüyle savaştı. "Robin Goodfellow, seni kokuşmuş pislik, ben-"

"Evet, evet, ne istiyorsun?"

Izael sarsıldı. Puck, normal bir fae'nin yapması gerektiği gibi aynayı kullanmak yerine arkasında belirmişti. Her neyse. Şimdi sırası değildi. Hınzır yaratığa doğru döndü ve yumruklarını iki yanında sıktı. "Alex kaçtı. Onu bulup bana geri getirmelisin."

"O-" Puck kahkahalarla güldü. "Kahretsin, onu *kaybettin* mi? Ona tüm o gücü verdikten sonra mı? Bu ne lan?" Gümüş rengi saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. "Bu bir 'sen' sorununa benziyor. Neden umurumda olsun ki?"

"Onu kaybetmedim! Ben onu yakalayamadan kaçtı ve sihrini kullanarak ortadan kayboldu!" Puck'ı gömleğinin önünden yakaladı ve daha yakına sürükledi. "O gün ışığında. Seelie'ler ona zarar vermeden önce gidip onu geri getireceksin."

"Ona ne söyledin de korktu?" İzael'in tehditlerinden etkilenmeden bir kaşını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim, sabırsızlandın ve

ruhunu çalmak. Ya da anlaşmanın ortadan kalkmasını dilemesini sağlayın."

İzael yüzünü buruşturdu. Goodfellow'dan nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu. Ama şu anda onun yardımına ihtiyacı vardı. "Git onu bul. Onu bana geri getir."

"Buldun, değil mi? Hangisini? Bahse girerim ikisi de. Kahretsin, sen bir moronsun. Kendini hiçbir zaman dizginleyemedin." Puck ondan uzaklaştı ve gömleğini fırçalayarak düzeltti. "Peki. Onu bulmaya gideceğim çünkü ondan hoşlanıyorum. Ama nereye gitmek isterse onu oraya götüreceğim. Ben senin küçük orospun değilim."

Izael sırtıttı. "Birkaç ay önce böyle demiyordun." Puck gözlerini devirdi. "Dangalak." Göz açıp kapayınca kadar kayboldu.

Izael'i yalnız bıraktı. Düşünceleriyle baş başa. Ve büyüyen, kaynayan dehşetiyle.

Onu kaybedemem. Kaybedemem.

Kalbi düğümlenmişti ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar acıyordu. Aşkın diğer kısmı bu muydu? Kimsenin yüceltmediği ve kimsenin sizi uyarmadığı kısmı. Endişenin, korkunun, ağzından kaçırdığını ve onu gönderdiğini düşünmenin acısı mı?

Koltuğuna yerleşti, başını yastıklara gömdü ve bekledi.

Belki de aşk umduğum gibi değildir.

Ne yazık ki onun için çok geçti. Bundan kaçış yoktu. Alex'i seviyordu.

Ve onu geri alacaktı.

Tir n'Aill'de güneş doğmuştu. Güneş yükselip manzarayı sabahın ilk ışıklarının kehribar tonlarına büründürürken Seelie topraklara hükmediyordu. Eğer baş belası küçük bir sorun olmasaydı, bu kesinlikle muhteşem bir manzara olurdu.

Alex kapana kısılmıştı. Bir Unseelie büyüü takıyordu. Tek başınaydı.

Çimenlere oturarak başını ellerinin arasına aldı ve düşünmeye çalıştı. En başından beri kendini bu karmaşanın içine sokmuştu. Başına gelecekler için İzael'i suçlayamazdı bile; İzael olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmıyordu.

Aç, kelimenin tam anlamıyla insan yiyen, tamamen kaçık bir fae dükü.

Ona bulaşmak onun suçuydu.

Ondan kaçmak için umutsuzca güneş doğana kadar koşmuştu. Seçiminden pişman olup olmadığından emin değildi. Bir yandan, bu onu en iyi ihtimalle öldürtecekti. En kötü ihtimalle işkence görecekti ve evcil hayvan olarak tutulacaktı. Öte yandan Izael ona işkence etmekle, ruhunu çalmakla ve hem Dünya'yı hem de Tir n'Aill'i Unseelie Kralı Valroy'dan koruyan antlaşmayı ortadan kaldırmayı dilemesini sağlamakla tehdit ediyordu.

Ruhunu çalıp çalamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ondan şüphe etmek için de hiçbir sebebi yoktu.

Her iki durumda da muhtemelen Seelie'ler tarafından işkence görecekti. Onu bulmalarının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Cevabı?

Hemen hemen şimdi.

"Dur!" diye bağırdı arkasından biri. Ayağa fırlayan Alex dönerek onlara baktı. Tamamı altın zırhlı, ellerinde mızrak ve kalkan tutan altı asker vardı. Ona doğru yürümeye başladılar. "Durun, Unseelie pislikleri!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Ah. Ben-lütfen-bir yanlış anlaşılma oldu." Zararsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. "Ben Unseelie değilim-bu bir büyü-ben insanım-ben-"

"İzinsiz giriyorsunuz. Böyle bir şeyin bedelini biliyorsun. Kraliçe Abigail'in emriyle ölüme mahkûm edildin." Ona doğru ilerlemeye devam ettiler. "Teslim ol."

"Cidden, lütfen, bunu yapmayın." Onlardan uzaklaşmaya devam etti, otların arasında geriye doğru yürüyordu. "Bırakın beni gideyim."

Onu dinlemeyecekleri belli olduğunda, bir kez daha döndü ve hayatı için koşmaya başladı. Zaten bitkin düşmüştü ve aniden daha fazla kardiyo yapmış olmayı diledi, çünkü kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu. Askerler bağıırıyordu ve açıkça onu kovalıyorlardı ama o ağır zırhı olmadan daha hızlı olduğunu umuyordu.

Ne yazık ki yanılıyordu.

Henüz ağaçların hizasına gelmişti ki içlerinden biri bileğini yakalayıp çekince sendeledi ve kabaca yere düştü.

Baş asker onun üzerinde duruyordu. Kınından altın bir kılıç çıkardı. "Şimdi öleceksin."

"Ben-bekle-lütfen!" Kaçmaya çalıştı ama etrafı sarılmıştı.

Ölecekti. Ölecekti.

Ölecekti.

Asker kılıcını ona doğru savurdu, kafasını koparmak istiyordu. Kadın onu itmek istercesine eliyle işaret etti.

Ve o anda, askerler... değişti. Askerler yerine, yeri ve ağaçları kaplayan sarmaşıklar, çiçekler ve çimenlerden oluşan bir patlama oldu. Sanki bir bitki örtüsü dalgasına dönüşmüşler ve onun hareketinin yönüne doğru akıp gidiyorlardı. Ağaçların ve toprağın üzerine sıçrayan kan yerine hayattı.

Titriyordu. Ama yalnızdı.

Bir zamanlar *insan olan* kır çiçekleriyle kaplı çalılıkların arasında yalnızdı. Kuşlar tepesinde cıvıldaşıyordu ve bir kelebek bir çiçeğin üzerine konmaya gitmişti, güzelliği içinde az önce olanların gerçekliğinden tamamen habersizdi.

Az önce altı kişiyi öldürmüştü.

Bir nevi.

Onları bitkiye dönüştürmüştü.

Onların müziğini duymuş ve başka bir şeye dönüştürmüştü.

Başı dönüyordu. Kendini baygın hissediyordu. Geri çekilerek kendini bir ağaca yasladı ve yere doğru kayd, artık onu kimin bulduğunu ya da ne yapacaklarını umursamıyordu. Çünkü tek yapabildiği, orada hiç işi olmayan altı yeşil lekeye bakmaktı.

Ne yaptım ben?

VALROY bir şeylerin ters gittiğini o an anlamıştı. Birisi onun ay ışığı dünyasından güneş dünyasına geçtiği anda. Yüzünü buruşturdu. Bunca yıldır hiçbir Unseelie, lanet olası ve önemsiz "meslektaşları" tarafından esir alınmamıştı. Bundan daha zekiydiler, bundan daha *iyiydiler*.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Suçlu o piç düktü. Sarmalina aldığı insan cadı, Valroy ve türünü uzakta tutan kafesin kilidini açmanın anahtarıydı. Onun basit dileğiyle, *Tir n'Aill'e hükmetmelerini ve Dünya'yı yok etmelerini engelleyen anlaşmayı sona erdirmekle* her şey yoluna girecekti.

Ama İzael gidip aptalca bir şey yaptıysa... kızı korkutup kaçırdıysa? Her şey kaybolurdu.

Şimdi Valroy iki soruyla baş başa kalmıştı.

Birincisi. İnsan kız İzael'den nasıl kaçmıştı? Dük, eşyaları konusunda pek de tedbirsiz sayılmazdı.

Ve ikincisi.

Valroy'un kızı geri almak için karısıyla pazarlık yapması ne kadara mal olacaktı?

İç çekerek kanatlarını bir pelerin gibi etrafına sardı ve ancak bir insanın karısıyla yapabileceği türden bir pazarlık için kendini hazırladı.

Kaybetmesi muhtemel bir pazarlıktı bu.

ALEX orada ne kadar süre oturup, kısa bir süre önce işlerini yapmaya çalışan Seelie fae askerleri olan büyüyen çiçek ve yeşillik parçalarına baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onlarla bir sorunu yoktu. Onlar sadece kurallara uyuyorlardı.

Ve şimdi gitmişlerdi.

Hayatın müziğini duyma yeteneği bir şeydi. İsteddiği zaman değiştirebildiği gerçeği ilk başta harikaydı. Ama şimdi, yeteneklerinin karanlık tarafına bakıyordu. Altı insan. Altı Fae askeri. Gitmişlerdi.

Ya çocukları varsa? Ya aileleri varsa? Babalarının, oğullarının, kocalarının nereye gittiğini merak eden altı dul kadın ya da dul kadın mı bırakmıştı?

Ne zaman ağlamaya başladığına dair de hiçbir fikri yoktu.

Askerleri tanımıyordu ama yaptıklarını hak etmediklerini biliyordu. Onları incitmeye bile çalışmamıştı. Sadece paniklemişti ve görünüşe göre içgüdüleri onu ele geçirmişti. Az önce müziklerini almış ve enstrümanlarını değiştirmişti. Onları geri koyup koyamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

-Dürüst olmak gerekirse denemekten korkuyordu. Ya her şeyi berbat ederse? Ya yapışkan bir su birikintisi olarak geri dönerlerse? Ya da hepsi bükülmüş bir uzuv karmaşası olarak?

Ağlamaktan nefret ederdi. Kusmaktan sonra dünyada en sevmediği şeydi. Anlamsızdı, zaman ve çaba kaybına yol açıyordu ve iğrençti. Ama işte oradaydı, altı kişiyi öldürdüğü için ağlıyordu.

"Ah, canım." Açıklığa doğru yürürken biri iç çekti. Bu, koyu yeşil sade bir pantolon ve önden gevşekçe bağlanmış beyaz bir bluz giymiş genç ve güzel bir kadındı. Saçları doğal kızılın ateşli bir tonundaydı ve bazılarının sahip olmak için, bazılarının da kurtulmak için öldüreceği sık kıvrımlı bukleleri vardı. Teni kenarlardan yeşile boyanmıştı ve saçlarının arasına neredeyse Atatürk çiçeğini andıran birkaç kırmızı çiçek sıkıştırılmıştı. Kulakları sivriydi.

Seelie.

Alex dondu kaldı, dizlerini çenesine kadar çekti. Hiçbir şey söylemedi - cesaret edemedi.

Kadın başını kaşdı ve çıplak ayak parmağıyla yerdeki kır çiçeklerinden birini dürttü. "Peki, şimdi. Bu da bir şey değil mi?" Yabancı ona baktı ve belli belirsiz gülümsedi. Dudakları saçındaki çiçeklerle uyumlu bir kıızıllıktaydı ve içlerinden bir ses Alex'e bunun makyaj olmadığını söylüyordu. Başka bir şey söylemeden Alex'e doğru yürüdü ve yanına oturduktan sonra sanki çok iyi arkadaşmışlar gibi ona yaklaştı. "Görünüşe göre berbat bir gün geçiriyorsun Alex."

Gözlerini kırıştırdı. "Sen... adımı biliyor musun?"

"Ve giydiğin şeyin bir cazibe olduğunu biliyorum, evet." Diğer kadın ağaçlara doğru baktı, parlak yeşil gözleri güneş ışığında parlıyordu. "Üzerinizden çıkarmamı ister misiniz?"

"Evet, lütfen. Burada insan olmanın bir faydası olur mu emin değilim ama... bundan daha kötüsü olamaz." Kendini ve soluk mor-mavi tenini işaret etti.

"Gerçekten de öyle." Genç kadın kıkırdadı ve uzanarak elini Alex'in üzerinde, sanki önündeki havadan bir örümcek ağını çekip çıkarıyormuş gibi salladı. Alex geriye doğru kaydığını hissetti ve aşağı baktığında derisinin normale döndüğünü gördü. "Bu daha iyi. Bence bu şekilde çok daha hoş görünüyorsun. Gerçi Izael'in aynı fikirde olmadığına eminim."

"Öyle." Kaşlarını çatı. "Kimsin sen? Onlar için çok üzgünüm, ben yapmadım-" Bir zamanlar asker olan yeşilliklere baktı.

"Onları sen öldürmedin. Dürüst olmak gerekirse onlara zarar bile vermedin. Onlar hâlâ Tir n'Aill'in dokusunun bir parçası ve oldukça canlılar." Yabancı

kıkırdadı. "Değişmiş olsalar bile."

"Sence aileleri var mıydı?"

"Oh, hayır. Tir n'Aill'in askerlerinin yasını tutacak kimseleri yoktur." Genç kadın gülümsedi ve sanki eski arkadaşlarmış gibi Alex'in omzuna yaslandı. "Bunu ben hallettim."

Alex içine bir şeylerin battığını hissetti. "Kimsin sen? Beni nereden tanıyorsun?"

Kadın içini çekti. "Kocam yardım edemedi ama ağzını açtı. Tüm bu saçmalıklar yüzünden kendisiyle o kadar gurur duyuyor ki, her şeyi hazırlayan Dük olsa ve o sadece yılanın kuyruğuna takılsa bile."

Alex'in kadının kim olduğunu tahmin etmek için bilmesi gereken tek şey buydu. Başını ellerinin arasına alarak en kötüsüne hazırlandı. "Siktir git."

Yabancı güldü ve sırtını sıvazladı. "Biliyorum. Tüm bunları kabullenmek çok zor olabilir. İnan bana, sana tahmin edebileceğinden daha fazla sempati duyuyorum."

Alex doğruldu ve yabancıya döndü. "Söylediğim için özür dilerim ama... şey..."

"Beklediğiniz gibi görünmüyor muyum?" Kadın kıkırdadı. Gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırmış ve çillerini belirginleştirmişti. "Biliyorum. Tüm o şatafata ve gösterişe katlanamıyorum. Ve bu çok daha rahat ve pratik." Basit kıyafetlerini işaret etti. "Ama tüm bu heyecandan sonra seninle tanışmak güzel. Oldukça büyük bir kargaşa başlattınız, biliyorsunuz."

Alex inledi ve meşhur çekicin düşmesini bekledi.

Fae kadın gülümsedi. "Merhaba Alex. Ben Abigail, Seelie Kraliçesi."

İKİNCİ BÖLÜM

Alex sadece baktı.

Abigail.

Seelie Kraliçesi.

Fae kadının bir bıçak çağırmasını ve onu bir balık gibi deşmesini bekledi. Eğer Unseelie Kralı Valroy, Alex ve Alex'in Izael'e borçlu olduğu bekleyen dileği hakkında Abigail'e konuştuysa, Abigail'in Valroy'un Alex'ten ne yapmasını istediğini bilmemesine imkân yoktu.

Ve "istediği" derken, istediğini elde edene kadar bana işkence edeceğini kastediyorum.

Derin bir nefes aldı, tuttu ve uzun bir telaşla bıraktı. "Boku yedim."

Abigail tekrar güldü ve elini Alex'in omzuna koydu. "Ah, sevgili kızım. Daha rahat bir yere gidelim mi? Çok erken olduğunu biliyorum ama sanki bir içkiye ihtiyacın varmış gibi hissediyorum."

"Eğer beni öldürecekse, sadece bilmeyi tercih ederim, lütfen." Alex, gülümsemesi bulaşıcı olsa da, gözleri neşe ve nezaketle parlarsa da, kadına güvenmek istemediğinden kaskatı kesildi.

Fae'lere asla güvenme.

Asla. Güvenme.

Fae'lere. Fae'lere.

Izael ile ilk karşılaşmasında bunu öğrenememişti. Bu kez *lanet* olası Seelie Kraliçesi'yle uğraşırken bunu *gerçekten* ama *gerçekten* kafasına sokması gerekiyordu.

"Seni öldürmek istemiyorum Alex." Abigail'in gülümsemesi hafifçe soldu.

"Bu bir hayır değildi. Bu sadece istemediğini söylemendi. Bu güzel bir şey ama benim istediğim bu değildi." Alex ellerini yumruk yapıp kucağında sıktı. Garip müzik sihrini kullanarak ışınlanabilirdi, sadece tekrar yollara atlayabilirdi ama bir şey ona Abigail'den saklanmakta pek iyi olamayacağını söylüyordu.

"Izael'e parasının karşılığını veriyor olmalısın. Buna bayılıyorum." Abigail kıkırdadı. "Ve evet, haklısın -ben de tam olarak bunu söyledim. Seni öldürmek istemiyorum. Ve şu anda, bunu yapmak için bir nedenim yok. Ama sen

Bu durumun ne kadar... karmaşık olduğunu anlayın." Kraliçe dikkatini bir zamanlar askerlerin olduğu, etrafa saçılmış yeşillığe çevirdi. "Son birkaç dakika içinde daha da karmaşıklaşan bir durum olduğunu itiraf etmeliyim."

"I..." Alex durakladı. "Özür dilerim."

Abigail homurdandı. "Senin hatan olmayan şeyler için özür dileme. Bu sihrin senin seçimin değildi. Tir n'Aill'de daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor -bu yer sana böylesine eşsiz ve tehlikeli bir güç verdiğine göre seni ilgi çekici buluyor olmalı."

"Gerçi bu biraz da benim hatam. Bunu ben istedim. Bunu özellikle istemedim ama." Alex ensesini kaşıdı. "Neden kendime daha derin bir çukur kazdığımı ben de bilmiyorum."

"Çünkü zaten bildiğimi ya da gerçeği öğrenmemin benim için yeterince kolay olacağını düşünüyorsun. Bu arada ikisi de doğru." Abigail homurdanarak ayağa kalktı ve kendini fırçaladı. "Gel! Eğer şarap içmeyecekseniz, o zaman belki de -bu günlerde ne içiyorsunuz? Kahve mi?"

Kahve kulağa harika geliyordu. "Hoşuma gider. İçinde arsenik olmadığı sürece." Abigail'e güvenmiyor değildi, gerçekten güvenmiyordu. Ama o lanet olası Seelie *Kraliçesi*'ydi ve Tir n'Aill'in gün ışığında Seelie'den kaçış yoktu. Dürüst olmak gerekirse bu onun en iyi oyunu olabilirdi.

Ayağa kalkarak kendini de fırçaladı. Abigail'in ne kadar kısa olduğunu görünce şaşırdı - belki omzuna kadar geliyordu ya da bir santim daha fazla. Doğaüstü bir bahçıvana benziyordu, kraliyet ailesinden birine değil. Müziği flütler ve yumuşak yaylılardan oluşuyordu. Halk müziği ve sıcak.

Tüm bunlar onu anında sevimli yapıyordu.

Kendini kaptırma, seni koca moron. Bunu zaten bir kez yaptın.

"Bana güvenmemekle akıllılık ediyorsun. Kimseye güvenmemek. Özellikle de bu konuda zaten bir kez yanmış olduğunu hissettiğim için." Abigail omuz silkti. "Ama işin aslı şu ki canım, seni atıştırmalık yapmaktan hoşlanacak yaratıkların dünyasında bir insansın. Ve bunu kelimenin tüm anlamlarıyla söylüyorum."

"Evet." Alex yüzünü buruşturdu. "Bu duyguyu Unseelie'den aldım."

"Hiçbir fikrin yok." Abigail içini çekti. "Bu dünyaya oldukça iyi bir giriş yaptım. Her şeye alışmam çok uzun zaman almadı. Sudan çıkmış balık olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Gel." Alex'e elini uzattı. "Hadi gidelim."

Gerçekten de başka seçeneği yoktu. Alex elini Kraliçe'nin elinin içine koydu ve *bir şeyin* onları ele geçirmesiyle dünyanın eriyip gittiğini hissetti. Onlar

diğer tarafta yeniden belirttiğinde Alex inledi ve sendeledi. Kendini garip hissediyordu. Son derece tuhaf.

"Kökler arasında seyahat etmek ilk başta rahatsız edici olabilir. Zamanla alışırsın." Abigail çoktan uzaklaşmış, 1700'lerden kalma, doğrudan İngiliz kırsalından nakledilmiş gibi görünen taş ve alçı bir eve doğru ilerliyordu. Çatısı sazdan yapılmıştı ve eski, elmas şeklindeki cam bölmeli pencerelerin yanında büyüleyici bir şekilde orantısız olarak asılı duran ahşap panjurlar vardı.

Bacadan hafifçe dumanlar yükseliyordu.

Abigail kapıyı açtı ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Alex omuz silkerek onu takip etti. Evdeki kirişlerden birinin altına eğilmek zorunda kaldı ve aslında o kadar da uzun boylu değildi. "Burası senin evin mi?"

"Bir Kraliçe için pek uygun değil, biliyorum." Abigail, dökme demir bir vinçten sarkan kancaya su dolu bir çaydanlık yerleştirmek için ateşe doğru giderken omzunun üzerinden Alex'e gülümsedi. Isıtmak için ateşin üzerine itti. "Birkaç evim var. Burası en sevdiklerimden biri."

"Huh."

"Bana Dünya'dayken yaşadığım kendi evimi hatırlatıyor. Senin gibi bir insan olduğum zamanları. Kaçırılmadan önce."

"Valroy tarafından."

"Mm." Abigail'in omuzları başını sallamadan önce hafifçe çöktü. "Oldukça ilginç bir hikâye. Sabahın köründe anlatılacak bir hikâye değil." Durakladı. "Ya da ayıkken."

Bu Alex'in gülmesine neden oldu. Pekâlâ. Abigail'den ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama kadından nefret etmediği de kesindi. Alex güldüğünde Abigail'in yüzü neşeli bir gülümsemeyle aydınlandı. Seelie Kraliçesi çok *tatlı* görünüyordu. Onu Valroy'la evli hayal etmek zordu.

Demek istediğim, Kral çok yakışıklıydı, bundan kaçış yoktu -Valroy çok seksiydi. Ancak adam aynı zamanda öfkeli bir soykırım manyağı olduğunda bu sadece bir yere kadar gidiyordu.

Sonra tekrar, Izael'den hoşlanıyordu ve yılan canavarı tam anlamıyla *insanları bütüin olarak yedi*.

Tencere dibin kara, seninki benden kara.

Abigail duvarın yanındaki masayı işaret etti. "Otur, canım. Lütfen otur. Buyur."

Alex oturdu ve kadına teşekkür etme içgüdüsüyle savaştı. Masanın üzerinde bir kase ekmek ve biraz peynir vardı ve midesi gurulduyordu.

Bir bıçak alarak peynirden bir dilim kesti ve bir ekmek aldı. "Yemek için minnettarım."

"Akıllı kız." Abigail gülümsedi. "Benden daha akıllı."

"Şüpheli." Alex sandalyesine geri oturdu ve odaya baktı. Williamsburg gibi Koloni Amerikası'nın yeniden canlandırıldığı yerlerden birini andırıyordu. Sadece biraz daha eskiydi. Muhteşem kokuyordu, sanki yüz bin ateş ve kızarmış yemek gibi. İtiraf etmeliydi ki rahattı.

"Lütfen. *Yıllardır* insanlara teşekkür etmeden duramadım. Ama seninle pek çok ortak noktamız var."

"Öyle mi?"

"İkimiz de, tüm mantığımıza ve sağduyumuza rağmen, kapılmamamız gereken bir adamın cazibesine kapıldık." Abigail mırıldandı. "O halde muhtemelen aynı şekilde aptalız."

"Bunu kabul ediyorum." Belli belirsiz gülümsedi. "Ve Izael'e aşık olmadım." Abigail ona sadece *kız* anlamına gelebilecek o bakışlardan birini attı,

Lütfen. Su ısıtıcısını bir havluyla askıdan aldı ve şüphe uyandıracak kadar modern bir cezvenin durduğu başka bir masaya götürdü. "Yalan söylemene gerek yok."

Alex gözlerini kıstı ve konuyu değiştirdi. "Bu gece için Ben."

"Hazırlıklı olmak ve emin olmak birbirinden çok farklı iki şeydir. Ben Bunun gerçekleşebileceğinden şüpheleniyorum, evet." "Neden?"

"Çünkü ben de böyle yapardım." Abigail ona tekrar gülümsedi, belki de biraz hüzünle. "Aşağı yukarı tam olarak *yaptığım* şey buydu."

"Neydi o?"

"Tehlike altındaki iki dünyayı kurtarmak için kendimi feda etmeye çalıştım." Fae Kraliçesi sıcak suyu doldurmayı bitirdi ve sıvı kahve telvesinin içinde yol alırken çaydanlığı şöminenin taşına geri koydu. Şimdiden harika kokuyordu. "Ben de sevdiğim adamdan kaçtım, çünkü onun yapabileceklerinden korktum. Ve onun planlarındaki rolümden korktum."

"Görünüşe göre ikiniz için de her şey yolunda gitmiş." Alex yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim."

Kızıl saçlı güldü ve Alex'in karşısındaki ahşap masaya oturdu, uzanıp bir ekmek aldı ve ekmeğin bir kısmını kopardı. "Hayır

alındım. Haksız değilsiniz. Valroy'la ilişkim *biraz karmaşık* diyebiliriz."

"Siz ikiniz bunu nasıl yürütüyorsunuz? Her zaman diğerini durdurmaya çalışıyorsunuz." "Tartışmalarımız oldukça hararetli oluyor. Nasıl bittiğini tahmin edebilirsin."

Abigail'in ses tonunda biraz şeytani bir hava vardı. Sadece birazcık şakacılık.
Oh.

Hah.

"Evet. Hayal edebiliyorum." Alex kıs kıs güldü. "Öfkeli makyaj seksi gibisi yok."

"Gerçekten de öyle." Abigail dirseğini masaya dayadı ve çenesini avucuna dayayarak merakla Alex'i izledi. "Seninle ne yapacağız? Gücün, eğer kontrol edilmezse, gittiğin her yeri kasıp kavurabilir."

"Yapmayacağıma söz verir miyim?" Abigail'e umutla gülümsedi.

"Açık konuşmak gerekirse, sana inanıyorum. Güç delisi ya da dünyayı yok etmek isteyen birine benzemiyorsun. Bununla birlikte," Abigail iki fincan kahve doldurmak için ayağa fırladı, "sözünüz, gücünüzü kontrol altında tuttuğunuz fikrine dayanıyor." Abigail geri döndü ve Alex'in önüne taştan yapılmış, dumanı tüten, kafeinli bir fincan koydu.

Etrafta krema ya da şeker göremiyordu ama çaresizlikten ilk kez sade kahve içmiyordu. Harika kokuyordu. Dilini yakmamaya dikkat ederek yudumladı. Muhtemelen kremaya ihtiyaç duymayacak kadar güzeldi. "İzael'i mi kastediyorsun?"

"Ya da Valroy. Zehrini seç." Abigail tekrar yerine oturdu ve düşünceli bir şekilde kendi fincanını parmaklarının arasında döndürdü. "Gerçi bu adamların paylaştıkları da bilinir."

Whelp. Bu, bilmesi gerekenden çok daha fazlasıydı.

Fae.

Alex gözlerini kapadı ve başını salladı, imaları atlayıp önemli olana odaklanmayı seçti. Söz konusu Unseelie piçlerinden birinin -işkence ya da büyü yoluyla- onu kontrol etmenin bir yolunu bulma ihtimali yüksekti. Özellikle de Valroy onun yeni, tuhaf müzik büyüünü öğrenirse. Şu anda onun için kız sadece bir dileği olan ölümlü bir kızdı. "Ne yapmalıyım?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Talihsiz durumunuzu öğrendiğimden beri bunu düşünüyordum." Abigail kahvesini yudumladı. "Olası çözümlerden biri, Valroy ya da İzael seni manipüle etmeden önce dileğini kullanmak."

anlaşmayı yok etmeyi seçebilirsin. Ya da yeni yeteneklerinizi kötüye kullanarak korkunç bir şey yapmayı."

"İyi niyetli bile olsa bir dilek tutarsam, İzael ruhuma sahip olur." Başını iki yana salladı. "Sihrimi düşünürsek, bu muhtemelen en iyi fikir değil."

"Sihrini yok etmeyi dilemeyi düşündün mü?" Abigail başını yana eğdi. "Bu ruhunun sahipliği sorununu çözmez ama diğer iki sorunu çözecektir. Eğer düşündüğün diğer seçenek ölümse, kesinlikle daha iyi bir çıkış yolu olmalı."

"Evet." Sandalyesine geri oturdu. "Ama dilek konusunda yalan söylersem sayılmaz."

"Ve sihrini kaybetmek istemiyorsun." Abigail kaşlarını çattı. "Seni suçladığımı söyleyemem." Bir an sessizlik içinde düşündü. "O zaman kalbinde gerçek olan ne? Sıkıştırılısaydın ne dilerdin?"

"İşte mesele bu. Bilmiyorum." Alex sandalyesinde arkasına yaslandı ve kaşlarını çatarak kahvesine baktı. "Gerçekten bilmiyorum. İzael'in kurduğu aptalca oyun buydu. Beni bir dilek tutmam gerektiğine ikna etmek için yedi günüm vardı. Kaybedersem dileğimi yerine getirecek ve ruhumu alacaktı. Eğer kazanırsam, bana ömür boyu para verecek ve beni rahat bırakacaktı."

"Ve senin dilediğin hiçbir şey yok mu?"

Alex başını salladı.

"Ne kadar üzücü." Fae Kraliçesi bir mırıltı çıkardı. "O zaman sanırım görevin belli oldu."

"Ah?" Alex kaşlarını çattı.

Abigail gönülsüzce gülümsedi. "Bu oyunu her ne pahasına olursa olsun kazanmalısın. Yoksa iki dünya ve ruhun bu süreçte kaybolabilir."

Evet.

Korktuğu şey buydu. "Bu oyunun bitmesine üç gün kaldı ve bir dilek tutmam gerekiyor. Burada, senin yanında olursam tüm bunlar sayılır mı?"

"Ne yazık ki evet." Abigail içini çekti. "Sözleşmelerimiz diğer tüm hak ve kanunların üstündedir. O üç gün boyunca Seelie'lerle birlikte kalabilir ve bize sığınabilirsin. Aslında ben bu konuda ısrar ediyorum. Seni Unseelie'nin aşırı etkisinden uzak tutmak için."

"Ve işkence."

"Ve bu." Abigail sırtıttı. "Kalan süre boyunca seni güvende tutacağım. Ve tek yapabileceğimiz dua etmek ki, arzusuz kalbin

eskisi gibi."

"Harika. Bıkkın kişiliğim sonunda işe yarıyor. Ne kadar harika. Annem benimle gurur duyardı," diye mırıldandı Alex kahvesinden bir yudum alırken.

Kraliçe güldü. Gerçekten de konuşması kolay birine benziyordu. Ve samimi. Fae'ye güvenmemesi gerektiğini biliyordu -kimseye, Abigail'e bile- ama diğer kadında hâlâ... bilmediği, hâlâ *insani* bir şeyler vardı. Belki de bunun nedeni bir fae olarak doğmamış olmasıydı. Ya da belki de Tir n'Aill'de geçirilen birkaç yüz yıl insana empati ve merhamet gibi şeyleri unutturmaya yetmediği içindi.

Alex'in umabileceği tek şey de buydu zaten.

Yoksa?

Boku yemişti.

Ve eğlenceli bir şekilde de değil.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Izael entrika çeviriyordu.

Bu onun en iyi yaptığı şeydi.

Puck'ı ötücü kuşunu getirmesi için göndermişti ama ne yapacağı belli olmayan ve güvenilmez melez henüz dönmemişti. Bu da dönme ihtimalinin hiç olmadığı anlamına geliyordu. Ya Puck kendi oyununu oynuyordu, İzael'in talebini görmezden gelmişti ya da bir sincap yüzünden dikkati tamamen dağılmış ve kendisine verilen görevin önemini unutmuştu.

Ya da bunların hepsi.

Alex'i geri almak için geriye tek bir seçenek kalmıştı. Oynayabileceği tek bir kart. Ve bunu yapmaktan nefret ediyordu, neredeyse Puck'tan yardım istemekten nefret ettiği kadar. Elbette daha az utanç vericiydi ama çok çok daha tehlikeliydi.

Valroy'dan yardım istemek zorundaydı.

Bu düşünceden ürpererek takım elbisesini düzeltti ve Valroy'un evine doğru yürüdü. Gün ışıyordu, yani Unseelie Kralı muhtemelen uyuyordu. Izael, Fae hükümdarına habersizce baskın yapmak için tamamen yanlış bir zaman olduğunu biliyordu ama Alex'in Seelie tarafından öldürülmesine sadece saniyeler kalmış olabilirdi.

Tabii çoktan ölmediyse. Ya
da başka biri tarafından
sahiplenilmediyse. *Hayır, o
benim! Benim!*

Aciliyet onu ileri itti. Aciliyet ve ihtiyaç. Ve belki de kırık bir kalp. Lanet olsun, lanet olsun bu aptal *aşka!* İnanılmaz derecede uygunsuzdu. Şehvet, hoşuna gidiyordu; kullanılıp atılabilirdi. Nadiren sürerdi. Ve nadiren böyle bir acıya neden oluyordu. Ama aşk? Aşk acı vericiydi.

Valroy neyse ki uyumuyordu. Masasında oturuyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış, uzaklara bakıyordu. Izael'in yaklaştığını duyunca uzun kulaklarından biri seğirdi.

Kral iç çekti. "Sonunda geldin, yılan."

Bekle. Ne? Izael yüzünü buruşturdu. "Beni mi bekliyordun?"

"Buradayım, ikimizi de neden olduğun bu *karmaşadan* nasıl kurtarabileceğimi merak ediyorum." Valroy ona sert bir bakış fırlattı. "İhtiyacımız olan her şey benim ellerimdeydi."

Benim ellerim. Senin değil. İzael kralını düzeltmeye cesaret edemedi. Uzuvarlarının tam olması gerektiği yerde olmasını seviyordu.

"-ve sen onu çarçur ettin! Seni aptal şey. Ne yaptın sen?" İzael yüzünün buruşmasını engellemek için mücadele etti. "Onu geri almalıyım."

Valroy masadan kalktı, öfkesi artık açıkça eğlencesine galip geliyordu. "İnsan Abigail'le birlikte. Karım bu sabah ortalıkta yok, bu da bana kesin bir şey söylüyor. İnsan onda. Halkımızın iyiliği için kullanmayı planladığım bir dileği olan bir insan. Özgürlüğün eşigindeydik, seni aptal!" Konuşurken dişlerini gösterdi. "Ve şimdi bu sorunu ikimiz için de çözmek zorundayım."

İzael buna sinirlenmemek için elinden geleni yaptı ama bu kaçınılmazdı. "Alex bana ait."

"Ve anlaşmadan vazgeçtiği anda ona sahip olabilirsin." Valroy alay etti. "O zamana kadar, istediğimi yapmak için bana ait. Bu kadarı senin için çok açık olmalı."

İzael'in yapabileceği hiçbir gösteriş Kral'ı geri adım atmaya zorlayamazdı. Ne de olsa o neredeyse durdurulamazdı. İzael Morrigan'a iyilik için dua etmeyi deneyebilirdi, hatta belki de Seelie Kraliçesi'nin kendisine yaklaşabilirdi.

Her iki yol da başarısız olmaya mahkumdu. Hayır, Valroy'la anlaşmak zorundaydı.

"Onu dileğini bize yardım etmek için kullanmaya ikna etme yöntemin onu yaralı ve paramparça bırakacak, oyuncağı kırmanı istemiyorum." İzael Kral'a Alex'e olan gerçek hislerini açıklayamazdı. Böyle bir itiraf Valroy'un onun üzerinde koz sahibi olduğu anlamına gelirdi. Ve bu ölümcül bir şeydi.

"Peki beni durdurmak için ne yapacaksın küçük Dük?" Kral sırtarak ona bir kurt gibi baktı. Başka tarafa bakmak ertelemek anlamına gelirdi. Vahşi doğada bu tür meydan okumalar böyledir.

İzael yüzünü buruşturdu.

Valroy, Unseelie Kralı'ydı.

Valroy onların standartlarına göre bile doğal değildi. Morrigan'ın ve bir baş iblisin oğluydu, boşluğun ruhuna sahipti.

İzael'in Valroy'u durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Doğrudan yapamazdı.

İzael arkasını döndü, hayal kırıklığı içinde volta atmaya başladı. Bacaklarının kuyruğundan daha iyi yaptığı tek şey buydu. Valroy kıkırdadı, İzael'i daha da sinirlendiren bir sestti bu.

Izael aklındaki seçenekleri gözden geçirdi. Cadıya olan aşkını itiraf edebilirdi ama Valroy sadece daha çok gülecek ve onu incitmek için yeni ve korkunç bir yol bulacaktı. Kral'ı tehdit etmek de Izael'in bir çift yılan derisi çizmeye dönüşmesine neden olurdu.

Hayır. Bu konuda akıllıca davranmalıydı. "Her iki durumda da, Seelie'lerle birlikte olması ikimizin de amacına hizmet etmiyor."

"Bu oldukça doğru." Valroy içini çekti. "Gidip karımla uğraşmam gerekecek." Kanatlarını sırtından açıp ön tarafına doladı ve pençelerini bir pelerinin çengeli gibi önünde kavuşturdu.

Izael'in yapmak zorunda olmadığı en azından *bir* şey vardı: Seelie Kraliçesi'yle savaşmak.

"Evinize dönün, Dük." Valroy kendini savaşa hazırlıyor gibi görünüyordu. Yeterince yakındı.

"Döndüğünüzde onu bana getirmelisiniz. Onun dileği benim dileğim ve halkımızın yasaları gibi anlaşılmamız da hâlâ geçerli. Alex'le yaptığım anlaşmaya üç gün kaldı ve o üç gün benim olacak." Izael yumruklarını sıktı, uzun tırnaklarıyla kendi avuçlarını delmemeye dikkat etti. "O benim hakkım."

"Onu bir kez kaybettin. Onu ikinci kez kaybetmeyeceğini kim söyleyebilir?" Valroy sıırttı. "Hayır, döndüğünde benim gözetimimde *güvende* olacak."

"Ama yasalar-"

"Onu istediğin zaman ziyaret edebilirsin." Gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. "İşim bittiğinde ondan geriye ne kalırsa."

Valroy zalim kahkahasının eşliğinde ortadan kayboldu.

Izael öfkeyle hırladı ve o da ortadan kayboldu. En iyisi Kral'ın evini yok etmemek ve bu süreçte kendi çöküşünü garantilememekti.

Puck'ın müdahalesi Alex'i Valroy'dan kurtarabilecek tek şey olabilirdi.

Nerede bu sinir bozucu melez?

"ÇÖREK GETİRDİM!"

Puck elinde bir kutu Dunkin' Donuts ile yanında belirince Alex ıgık attı. Eğer bu onu sandalyesinden fırlatıp yere yuvarlanmasına neden olmasaydı onu yumruklayacaktı. "Siktir!"

Puck kıkırdadı. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin." Alex homurdandı. Hâlâ Abigail'in küçük evindeydi ve am zemin, böyle beklenmedik bir şekilde çarptığında o kadar da yumuşak değildi.

Abigail sadece başını salladı.

"Hayır, haklısın." Puck örekleri masaya bıraktı ve hemen açıp toz haline getirilmiş bir şekerlemeyi suratına tıktırdı, yarattığı dağınıklığı umursamadan. "Donutlar en iyisidir."

Alex yerden kalktı ve üstünü başını fırçaladı. "Neden buradasın?"

Başını Abigail'e doğru salladı ve gümüş rengi saçlarının birkaç telini gözlerinin önüne gönderdi. "O benim patronum."

Alex bir kaşını kaldırdı. "Bir patronun mu var?"

"Yeteneği olduğu sürece, evet." Abigail sandalyesinde arkasına yaslandı ve bu alışverişi hafif bir eğlenceyle izledi. "Yıldırım bir şişeye koyabildiği ölçüde. Ama *asıl* soru şu: Puck, neden buradasın?"

Fae delisi gözlerini kırptırdı. "Yani, en sevdiğim kadınlarla çörek paylaşamaz mıyım? Vay be. Bir ocuęa istenmediğini hissettirmenin yolu." Ağır ağır bir sandalyeye oturdu, hâlâ yutmakta olduğu çöreğin etrafında konuşuyor, pudra şekerini zerrecikleri uçuşuyordu.

"Ve bunun sevgili Alex'in şu anda benim misafirim olmasıyla hiçbir ilgisi yok mu?" Abigail başını eğdi, yüz ifadesi hem kuşku hem de bilgiliydi. Alex, Kraliçe'nin muhtemelen Puck'ın maskaralıklarına birkaç yüz yıldır katlandığını düşündü.

"Bu boktan gösteride ön sıralarda yer almak istemem bir şeyler çevirdiğim anlamına gelmez." İlk öreęi yemişti ve ikincisine uzanıyordu. "Beni bilirsin, bazen izlemeyi severim."

On metrelik sopayla dokunmayacağı bir yorum daha. Alex iç çekerek yerine oturdu ve bir çikolatalı çörek alıp ikiye böldü. "örekler çok düşünceliydi."

Puck memnuniyetle gülümsedi. "Gördün mü? Benden hoşlanıyor." Gözlerini Abigail'e dikti.

Kraliçe sadece başını salladı. "Ve sevgili Bones Dükü'nün gelişinizle hiçbir ilgisi yok muydu?"

Puck kayıtsızca omuz silkti. "Benden gelip Alex'i almamı ve ona geri götürmemi isteyebilirdi. Ama o kaypak piç gidip iki sikiyle de kendini becerebilir."

Alex kendine rağmen homurdandı. Puck'tan hoşlanmamalıydı. Gerçekten sevmemeliydi. Ama seviyordu. "Peki sen yapacak mısın?"

"Ne yani, patron hanımla kavga mı edeceksin? Hayatta olmaz. Ayrıca, ona seni nereye istersen götüreceğimi söyledim. Ona hiçbir şey borçlu değilim." Puck bir çörek parçasını daha ağzına atıp üçüncüsünü yemeye başladı.

"Bu adil." İçini çekti. "İzrael'le olan anlaşmamın bitmesine üç gün var ve eğer varsa bir dilek tutmam gerekiyor. Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Valroy-"

"Ne yapacağım?"

İti an çomağı

hazırla. Yarı

şeytan.

Valroy bir kâbus gibi gölgelerin arasından çıktı.

Alex sandalyesini devirecek kadar hızlı bir şekilde masadan kalktı. Ne yapacağını bilemiyordu. İçgüdüleri onu ele geçirdi. Abigail'in arkasına saklandı ve Seelie Kraliçesi ile Unseelie Kralı'nın arasına girdi.

Ki onlar evliydi.

Bu çok boktan.

Abigail ayağa kalkarak Valroy'un ona yaklaşmasını daha da engelledi. "Onun üzerinde hiçbir hakkın yok Valroy. Bir kez daha, neyin peşinde olduğunu biliyorum."

Valroy oflayıp pufladı, birkaç adım öne çıktı ve kendisini aynı şekilde selamlayan Abigail'i öpmek için eğildi.

Bu cidden berbat bir durum.

Puck ona sırttı. "Bu biraz karışık." Üçüncü çöreğin son parçasını da ağzına attı.

"Hadi canım," diye mırıldandı.

Valroy parmaklarının tersini Abigail'in yanağında gezdirdi. "Onun bir Unseelie ile sözleşmesi var. Bu da bana anlaşmaya iyi niyetle uyulmasını sağlama hakkı veriyor. Ve onu burada tutmak sözleşmenin şartlarını ihlal ediyor."

"Hm. İkimizin de geçersiz kılacağını bildiğimiz bir sözleşme." Abigail başını salladı. "Onu benim gözetimimden çıkarırsam sözleşmeye sadık kalacağınıza inanmak için hiçbir nedenim yok."

"Bu şerefsiz tarafından işkence görmek istemiyorum. Onunla gitmeyeceğim." Alex yumruklarını sıktı. Valroy'un müziğiyle oynarsa neler olacağını görmek istemiyordu -tüm borulu orglar ve derin yaylılar, şaşırtıcı değildi. Müziği minör akordan majör akora çevirse ve sonra onu tamamen pikolo yapsa ne olacağını merak etti. Belki de çok kızgın bir hamstera dönüşürdü.

Bu fikir onu neredeyse güldürecekti. Neredeyse.

Ama şu ana kadar Valroy onun tuhaf büyüğü hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu şekilde kalması muhtemelen çok iyi bir fikir olacaktı. En iyisi soğukkanlı davranmaktı.

"İşkenceye itirazınız not edildi." Valroy alay etti. "Ne önemi var ki?"

Abigail bir elini yüzünde gezdirdi. "Onu sana teslim etmeyeceğim aşkım. Eğer anlamaya sadık kalmayacağını itiraf edersen, o zaman anlamaya uymak için hiçbir nedenim kalmaz."

"Hm." Valroy bir an için durumu düşündü. "O halde sanırım sözleşmeye uymak zorundayım. Sanırım geriye üç gün üç gece kaldı, değil mi?" Belli belirsiz parlayan mavi gözler Alex'e kaydı.

Alex bir adım geri çekildi. "Evet."

"O zaman seni İzael'e geri vereceğim. O seni anlamayı bozmaya ikna edecek. Ben bunun dışında kalacağım."

Gözlerini kısmıştı. "İzael sana istediğini vermek için bana işkence etmek istiyor, böylece ruhum onda kalacak. Bana işkence etmemeyi kabul etsen de fark etmez. O yapacak."

"Ve? İzael'in işi onun karar vereceği bir şey." Valroy uzanıp bir çörek aldı, tiksinti dolu bir bakışla ters çevirdi ve sonra kutuya geri bıraktı. Pudra şekerini pantolonuna sildi. "Zamanının geri kalanını seninle nasıl geçirmek istediği konusunda söz hakkım yok."

"Hayır. Hayır, bunu yapmayacağım. Şu anda İzael'le hiçbir şey yapmak istemiyorum. Burada kalmak istiyorum." Alex bir adım daha geri çekildi. "Ev güvenli değil. İzael de güvende değil. İşte en iyi şansım." İnanamayarak güldü. "Bu çok saçma."

"Korkarım bu konuda söz hakkınız yok. Yasalarımız açık; bir insanla yapılan sözleşmeyi Abigail ya da ben bile bozamayız." Valroy elini Puck'ın omzuna sildi ve kumaşın üzerinde pudra şekeri lekesi bıraktı.

Puck gözlerini devirdi. "Tam da bozmak üzereydin, seni-" Valroy'dan gelen sert bir bakış Puck'ı olduğu yerde durdurdu.

"Üç gün boyunca gündüzleri Dünya'ya, geceleri de Tir n'Aill'e dönmelisiniz. Eğer sana işkence etmek isterse ve sen bunu uygun bulmazsan, o zaman..." Valroy karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Kendini korumayı öğrenmeni öneririm."

Yoksa onu bir semender yaparım. Alex gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Abigail?"

"Izael ve Alex'e karışmaya *kalkışırsan* araya girerim." Seelie Kraliçesi'nin kocasına karşı ağırlığını koymaya alışık olduğu belliydi. "Onları kendi işleriyle baş başa bırakmanızı bizzat ben sağlayacağım." "Hayır, ciddi misin? Beni geri mi göndereceksin?" Alex hissetti gözleri büyür. "Ama Izael-"

"Beceriklisiniz. Zeki ve kıvrak zekalısın. İyi olacaksın." Abigail ona nazikçe gülümsedi. "Ve ben seni izliyor olacağım. Yardıma ihtiyacın olursa beni ya da Puck'ı çağır."

"Şimdi kim karışıyor?" Valroy Abigail'e ters ters baktı.

Abigail sakince, "Sadece tehdit ediyorum, tıpkı senin de tehdit ettiğin gibi," diye karşılık verdi. Belli ki bu konuşmayı daha önce binlerce kez yapmışlardı.

"Lanet olsun." Alex ellerini yüzüne götürdü. "Bu daha da kötüleşmeye devam ediyor."

"O zaman hepsinin yok olmasını dile. Seelie ile olan savaşımın seninle hiçbir ilgisi yok. Anlaşmanın ortadan kalkmasını dile ve tüm bunlar sona ersin, insan." Valroy bu sözleri söylerken neredeyse nazik davranıyordu, sanki ciddiye.

"Evet, sen Dünya'yı yakmaya çalışana kadar. Yine."

"Karım daha önce olduğu gibi girişimlerimi engelleyecektir." Valroy boş boş eliyle işaret etti. "Bu hâlâ senin meselen değil. Sen buraya ait değilsin. Antlaşmanın ortadan kalkmasını dilersen her şey yoluna girer."

Alex Kral'a kuru bir sesle, "Tabii o zaman İzael ruhumu alır," diye hatırlattı. Bu kısmı atlamayı seviyor gibi görünüyordu. "O zaman Unseelie ve Seelie'nin birbirlerine ne yaptığı benim için gerçekten önemli."

"Bu benim sorunum değil. Onunla uğraşacak kadar aptal olan sendin." Valroy tek omzunu silkti, sanki iki omzunu birden silkecek kadar zahmete giremezmiş gibi.

Tanrım, onun o mükemmel suratına bir yumruk atmak istiyordu.

Ellerini gözlerinin üzerine koyarak derin bir nefes aldı ve ondan geriye doğru saydı. Puck'ın sessiz kıs kıs gülmesini görmezden gelerek onun bariz

Hayal kırıklığı.

Üç günlüğüne Dünya'ya, üç geceliğine de Tir n'Aill'e dönmek zorundaydı. Ama az önce yaptıklarından sonra...? Henüz Izael'le yüzleşmesine imkân yoktu. Hayatta olmaz. Ellerini bırakarak Abigail'in bakışlarıyla buluştu. "Sözleşmemin ertelenmesi için dilekçe veriyorum."

Puck kıkırdadı. Valroy kafasına bir şaplak atarak melezin suratını neredeyse çörek kutusunun içine sokacaktı.

Abigail düşünceli bir şekilde mırıldandı. "İsteğini dikkate alacağım, insan. Neden erteleme istiyorsun?"

"Izael'le yaptığım sözleşme farklı koşullar altındaydı. İşler böyle değildi-" Valroy'a baktı. "Endişelenmem gereken sadece kendi ruhum vardı. Senin dünyanın ve Dünya değil. Bu her şeyi değiştirir. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Abigail parmağıyla çenesine vurdu. "Ne kadar süre için?" "Bir ay." Adil görünüyordu.

Valroy'un yüz ifadesi tiksintiye dönüştü. Konuşmak için ağzını açtı.

"Kapa çenen. Sen ölümsüzsün," diye tersledi Alex onu. Bu cesareti nereden bulduğunu gerçekten bilmiyordu. Sabrı iyice tükenmişti. "Otuz gün sizin için osuruk gibi bir şey."

Puck yine kıkırdıyor, sevinçle masayı tokatlıyordu. "Bu kızı seviyorum!"

Valroy tekrar Puck'ın kafasına vurmak için hamle yaptı ama deli melez gözlerini kırpıştırıp odanın diğer tarafında yeniden belirdi ve yüzünde aptal bir sırıtişla orada süzölmeye başladı. Unseelie Kralı hırladı, aptal yerine konulmaktan hoşlanmadığı belliydi.

Valroy ona ters ters bakarak, "Bir gün," diye karşılık verdi.

"Bir hafta." Abigail'in ifadesi kesindi. Tartışmaya gerek yoktu. "Süre bir hafta olacak. Peki bu süreyi nerede geçireceksiniz?"

"Burada değil," diye tısladı Valroy dişlerinin arasından. "Tarafsız topraklarda. Dünya." Bir süre durakladıktan sonra Alex başını salladı.

Dünya'nın korumasından yoksun olacaktı.

Seelie, ama onlara güvenip güvenemeyeceğini de bilmiyordu. En azından Dünya'da ne bekleyeceğini biliyordu. "Ve Izael benden uzak dursun. Düşünmek için yedi güne ihtiyacım var."

"Izael'e burada, Tir n'Aill'de kalması gerektiğini bildireceğim." Valroy'un memnun olmadığı belliydi.

Alex başını hafifçe yana eğdi. "Daha önce dinlediği gibi mi?"

Abigail'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Ama gözleri Alex'in sadece gurur olarak tanımlayabileceği bir şeyle parlıyordu. Kraliçe onunla gurur duyuyor gibiydi. "Haklı olduğu bir nokta var, aşkım." Abigail Valroy'a döndü. "İzael'in ona ulaşmak için her şeyi göze alacağını biliyorsun."

Valroy içini çekti. Evet, biliyordu. Görünüşe göre planı da buydu. "O halde tarafsız bir kişi tarafından korunmalı."

"Ben! Ben!" Puck elini kaldırıp sağa sola savurdu. "Beni seç!"

Abigail ve Valroy hep bir ağızdan, "*Hayır*," diye cevap verdiler.

Vay anasını. Sitcom'daki işlevsiz bir aile gibiydiler. Kendini neye bulaştırmıştı böyle? Bir fikir bulmak için çabaladı. "Peki ya şu keçi adam ve onun cam kırığı sevgilisi?"

Valroy'un yüz ifadesi şaşkınlık ve birinin bu şekilde tanımlanmasından duyduğu açık tiksintiyle buruştu. "Bayodan ve Cruinn mi?"

"Evet, o ikisi. Abigail'in arkadaşları ama onlar Unseelie. Değil mi?" Drakula'nın keçiyle melezlenmiş haline benzeyen bir adamla ve yürüyen bir disko topuyla aynı evi paylaşmak tuhaf bir zaman olacaktı ama neyse. Eğer Puck'ı seçmeyeceklerse -ki o da belli belirsiz buna katılıyordu- başka bir seçenek bilmiyordu.

Abigail bir an düşündü. "Bunu uygun buluyorum."

Valroy'un yüz ifadesi migreni tutmuş bir adaminkine benziyordu. "Pekâlâ. Bir hafta boyunca, yeni durumunuzu düşünmeniz için size biraz zaman tanımak üzere, İzael'in müdahalesi ya da ziyareti *olmadan* Dünya'da kalacaksınız. Bunu Bayodan ve Cruinn'in eşliğinde yapacaksınız."

Puck kollarını göğsünde kavuştururken, "Berbatsın," diye mırıldandı. "Yine de onunla takılacağım. *Eğlenceli biri.*"

Abigail başını salladı. Valroy gözlerini devirdi. Ama ikisi de itiraz etmedi. Muhtemelen onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacaklarını biliyorlardı.

"Ya İzael hâlâ söz dinlemezse? Ona ne olacak?" Alex önemsemediğinin bu kadar belli olmasından nefret ediyordu. İzael ona korkunç şeyler yapmak istiyordu. Etrafında olmak için pek de güvenli biri sayılmazdı. Ona ne olacağını umursamamalıydı. Ama umursuyordu.

Valroy'un bilmiş sırtışı onun içini görebildiğini söylüyordu. "Sonunda uzun zamandır istediğim o yeni botlara sahip olacağım."

"Ayakkabı bile giymiyorsun sen-" Valroy bir çaydanlık alıp kafasına fırlattığında Puck çılgılık attı. Göz açıp kapayınca kadar ortadan kayboldu ve homurdanarak Alex'in arkasında yeniden belirdi.

Evet, bu çılgın fae'den gerçekten hoşlanmaması gerekiyordu ama hoşlanıyordu.

"Hayatını kaybedecek. Bu dileğine çok şey bağlı, insan." Valroy dişlerini göstererek vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösterdi. "Yedi günün var. Ondan sonra İzael'e iade edileceksin. O zaman sana ne yapacak?" Gülümsedi. Bu, kadının omurgasına bir ürperti gönderdi. "Akıl sadece *hayal* edebilir."

Valroy başka bir şey söylemeden kara bir duman girdabının içinde kayboldu.

Alex sonunda omuzlarının kulaklarından uzaklaşmasına izin verdi. Tanrım, adam dehşet vericiydi.

"Göt," diye homurdandı Puck.

Abigail başını salladı. "İyi iş çıkardın Alex. Ama korkarım sadece kaçınılmaz olanı geciktirdin."

"Biliyorum. Ama en azından gecikme düşünmemi sağlıyor." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Ve ben gerçekten şu anda İzael'le başa çıkamıyorum. Bundan sonra olmaz..." Ne dediğini. Ne yapacağını.

"Anlıyorum." Abigail yaklaştı ve Alex'in ellerini nazikçe tuttu. "İnan bana, anlıyorum. Bildiğinden çok daha fazlasını. Sen zekisin, benim olduğumdan çok daha zekisin. Bayodan ve Cruinn benim en eski ve en gerçek iki arkadaşım. Senin sırlarını saklayacaklar. Seni güvende tutacaklar. Elini mükemmel oynadın."

Seelie Kraliçesi'nden iltifatlar. Alex'in hayatı son zamanlarda çok garip bir hal almıştı. "Şey-" Kendini durdurdu ve derin bir iç çekti.

Abigail Alex'e sarılmadan önce güldü. "Onu eve götür, Puck. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Şaka yapmıyorum.

"Yardımanın için minnettarım." Alex Abigail'e gülümsedi. "Bana yardım etmene gerek olmadığını biliyorum. Beni öldürmek tüm bu karmaşadan kurtulmanın en kolay yolu." "Öyle. Ama yıllar içinde öğrendiğim bir şey var, sevgili kızım." Abigail uzandı ve avucunu Alex'in yanağına koydu. "Asla aşkın yoluna çıkma." Aşk.

Doğru.

Alex bir adım geri çekildi ve başını salladı. "Onu sevmiyorum."

Abigail'in gülümsemesi bilmiş ve sinsiydi. "İyi yolculuklar, Alex." Puck Alex'i omzundan yakaladı. "Toodles, bebeğim!"

Etrafındaki dünya ikiye katlandı ve yok oldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Nerede o?" İzael duyduklarına inanamıyordu. Damarlarında öfke kaynıyordu. Öfke ve... acı.

"Bana öyle bakma, snek-boy." Puck, İzael'in kitaplıklarından birinin üzerine oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Daha da sinir bozucu olanı, bir zımpara tahtasıyla tırnaklarını törpülüyordu. "Bunu kendine sen yaptın. O evinde. Dünya'da. Ve seni görmek istemiyor."

Bu mümkün değildi. Bu *mümkün* değildi! Ellerini saçlarının arasına sokup tellerini çekiştirerek yürümeye başladı. "Ama *neden*?"

"Ah, kısa devre mi yapıyorsun? Dört-oh-dört, beyin hücreleri bulunamadı mı?" Puck kıkırdadı, söylediği her şeyin İzael için hiçbir anlam ifade etmeyeceğini de açıkça biliyordu. "Onu işkence etmekle ve ruhunu çalmakla tehdit ettin. Onu uzaklaştırdın."

"Ama ben onu seviyorum ve o benim!" Çok basitti. Mantiğı şaşmazdı. Alex'i seviyordu. Bu yüzden Alex ona aitti. Bu yüzden onunla ne isterse yapabilirdi. Özellikle de bu onu Valroy'un ellerinde çok daha kötü bir kaderden kurtarmak anlamına geliyorsa. "O, o tehlikede. Valroy onun yeteneklerini öğrenirse..."

"Görünüşe göre henüz yapmamış. Her nasılsa." Puck omuz silkti. "Abigail biliyor. Ben de biliyorum. Valroy bilmiyor. Bence bu şekilde devam etmeliyiz." Tırnaklarının ucuna üfledi ve onları törpülemeye geri döndü. "Ne kadar sürerse sürsün." Belli ki sürmeyeceğini düşünüyordu.

"Onunla konuşmak zorundayım. Ona gitmeliyim." İzael kalbini garip bir paniğin kapladığını hissetti. "O anlamıyor. Beni dinlemesini sağlamalıyım!"

"Yavaş ol, şampiyon." Puck güldü. "Seni hiç bu kadar *sarmal* görmemiştim yukarı."

Normalde, İzael kelime oyunlarına sinirlenirdi ve yarı-piç kurusuna ciddi bir zarar verecekti. Ancak bu noktada, her zamanki şiddet arzusunun yerini garip bir tür endişeli aciliyet alıyordu. "İhtiyacım var-"

"Yapamazsın. Eğer şu anda Dünya'ya ayak basarsan, Valroy senin postunu alır. Ve sanırım bu sefer ciddi." Puck kitaplığın tepesinden atladı ve bir kedi gibi sessizce ayaklarının üzerine indi. "Sadece bir hafta. Onu yedi gün yalnız bırakabilirsin."

Bu çok tartışmaya açık bir konuydu.

"Düşünmek için zamana ihtiyacı var. O bir ölümlü. Tehditleri oldukça ciddiye alma eğilimindedirler. *Neden* üzgün olduğunu anlayamıyorum." Puck ona güzelce gülümsedi, sözlerinden alaycılık akıyordu.

Izael boğazından kısık bir sesle hırlayarak yumruklarını iki yanında sıktı. Puck ona Alex'ten bahsetmeye gelerek görünüşte ona bir iyilik yapıyordu, Izael bunun sebebinin Puck'ın onu kıvrandırken izlemek istemesi olduğundan şüphelense bile.

Kanepesine doğru yürürken birden paniğin onu terk ettiğini hissetti. Arkasında yorgunluk vardı. Yorgunluk ve garip, kederli bir hüznün. Yastıklı yüzeyin üzerine yığıldı. "Git buradan, Puck."

Melez kaşlarını çattı. Neşe onu terk etti, ki bu nadir görülen bir şeydi. "Hey. Sadece yedi gün. Sonra onu üç günlüğüne geri alırsın."

Izael bir kolunu gözlerine sarkıtıp dünyayı görmesini engelledi. Hiçbir şey söylemedi. Evet, sadece yedi gündü. Ama Alex'in onun kendisine zarar vermek istediğine kendini inandırması için yedi gün. Hayır, o sadece istediğini elde etmek için ona acı çektirmek istiyordu. Bu tamamen farklıydı! Ama o anlamıyordu.

Yine de onu gerçekten rahatsız eden şey bu değildi. Derinlerde bir yerde değildi.

Onu seviyordu.

Ona söylemişti.

Kelimeleri söyledi.

Ama o yine de *çekip gitti*. Güneş ışığının onu almasına izin verdi. Ondan kaçtı. Aşkın evrendeki en büyük güç olması gerekmiyor muydu? Diğer her şeyin önüne geçen şey? Hikâyelerde hep böyle söylenirdi. Eğer birini seviyorsan, başka hiçbir şeyin önemi yoktur.

İzael, onu sevebileceği anlamına geliyorsa, iki dünyanın yanması kesinlikle umurunda değildi.

İzael, ona sahip olabileceği anlamına geliyorsa, kaç kişinin öldüğünü kesinlikle umursamıyordu.

Ama bunun karşılıklı olmadığı açıktı. Bu da Izael'i, sanki biri kalbini göğsünden söküp çıkarmış, parçalara ayırmış ve tükürmüş gibi hissettiren bir farkındalıkla baş başa bıraktı.

içine soktu, sonra da ters şekilde göğsüne geri soktu.

İzael Alex'i seviyordu.

Ama Alex onu sevmiyordu.

"Ona bir mektup ya da başka bir şey götürmemi ister misin?" Puck'ın sesinde endişe vardı. Ve eğer İzael'in bu piç kurusuna gerçekten dikkat edecek enerjisi olsaydı, biraz gururu okşanabilirdi.

Onun yerine, tek hissettiği göğsündeki o çiğnenmiş ve tükürülmüş boşluktu. "Git buradan, Puck." Emir gönülsüzce verilmişti. İzael yorgundu. Uyuması gerekiyordu.

"Evet. 'Tamam.'" Sessizlik. Kutsanmış sessizlik.

İzael kolunu kaldırdığında, dengesiz şeytanın onu rahat bıraktığını gördü. Güzel. Tekrar gerçek şekline bürünerek evinin ortasındaki ağaca tırmandı ve yatak olarak kullandığı kayığın içine girdi.

Hâlâ biraz onun kokusunu taşıyordu.

Bunun her şeyi daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyordu. Görünüşe göre ikisi de aynı anda oluyordu. Ağır bir iç çekişle yastıkların altına ve üstüne kıvrıldı ve uyumayı diledi.

Alex onu sevmiyordu.

Ve hayatında daha önce canını bu kadar yakan bir şey olup olmadığını bilmiyordu.

GAH! Alex köşeyi dönüp mutfığa girdiğinde şok içinde geriye sıçradı. Elini kalbinin üzerine koydu. "*Lanet olsun.*"

"Bağışlayın beni." Bayodan gülümsedi ve belinden eğildi. "Burada olacağımızı bildiğinizi sanıyordum."

"*Biliyordum, sadece bilmiyordum-*" Bir nefes verdi. "Kahretsin. Özür dilerim. Buzdolabının önünde duran sekiz ayak uzunluğunda bir Keçi Drakula bugün görmeyi beklediğim şey değildi."

Kırık cam koleksiyonu Cruinn, kanepesinde oturmuş, boş boş televizyon kumandasıyla oynuyordu. "Keçi Drakula mı?"

"Bu bir iltifat." Alex kendine bir fincan kahve doldurmaya gitti. Goatula çay içmeyi seviyor gibiydi. "Drakula bir vampir." Durakladı. "Acaba gerçek mi?"

"Bilmek ister misiniz, yoksa bir sır olarak kalmasını mı tercih edersiniz?" Bayodan, kan emici Kont'la karşılaştırılmasından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Küçük, bilmiş gülümsemesi Alex'in cevaptan gerçekten şüphelenmesine neden oldu.

"Belki daha sonra bir gün bana anlatabilirsin. Daha fazla düşünmeme gerek yok." Oturma odasındaki bir koltuğa doğru yürüdü, kendi oturma odasına. Bu şekilde düşünmek hâlâ tuhaftı. Izael onu zengin bir adamdan çalmış, yağlıboya bir tabloya dönüştürmüş ve ona Boston'un göbeğinde beş katlı devasa bir apartman *hediye etmişti*. Bina milyonlarca dolar değerinde olabilirdi. Ve şimdi sadece onundu.

Pumpkin - *pardon, Lord Pumpkin, Dünyaların Yok Edicisi, Kralların Yok Edicisi*, Haşerelerin *Yok Edicisi* - Izael'in onun için bulduğu, daha önce başıboş olan turuncu tekir kedi, bir saniye sonra onu sıcak bir battaniye gibi kullanma fırsatını kaçırmak istemeyerek kucağına tırmandı.

Ona eşlik ettiği için mutlu bir şekilde onu okşadı. Puck'ın sözünü tutmasından ve hayvana çok iyi bakıyor görünmesinden memnundu. Balkabağı genişçe esnedi, birkaç kez döndü ve sonra kendini temizlemeye başlamak için yere uzandı.

Sandalyede oturuyor, kedisiyle birlikte kahvesini içiyor ve inanılmaz derecede tuhaf iki Unseelie...şey tarafından bakıcılık yapıyordu. Bu durum onu gerçekten önemli bir soruyla baş başa bırakmıştı: Şimdi ne olacaktı?

Ne yapacağına karar vermek ve duygularının muhasebesini yapmak için bir hafta istemişti. Ama şimdi o molayı verdiğine göre, eğer işe koyulmazsa, bu küçük sözde "tatilinin" çok çabuk geçeceğini ve neredeyse hiçbir şey gösteremeyeceğini biliyordu.

Izael ve Valroy'u alt etmenin bir yolu olmalıydı. Şansı olup olmadığını bilmiyordu, gerçekten -onlar binlerce yaşındaydı ve o sadece... şarkıcıdan dönme bir baristaydı. Düşünmek zorundaydı.

Ama Izael'i her düşündüğünde onun ne kadar büyüleyici olduğunu hatırlıyordu, özellikle de gerçek haliyle. Tutkulu seks nöbetlerini hatırladı ve kızarmamak için kendini zor tuttu. İhtiyacı olan son şey buydu.

Cruinn ona garip bir şekilde gülümsüyordu. Tamam, iyi, camdan yapılmışlardı - cam parçaları gibi, bu da onları başlangıçta son derece tuhaf yapıyordu - ama gülümseme neredeyse... emin değildi. Gurur mu? Kıskançlık mı? Hayır. Yaşlı bir kadının aşık genç bir çifte verdiği gülümseme gibiydi. En güzel zamanlarındaki bir anıya gülümsemek gibi bir şeydi.

"Ne?" Sormak zorunda kaldı.

"Hiçbir şey." Cruinn biraz daha geniş gülümsedi. "Bir şey var."

"Evet, ama bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum." Kıkırdadılar. "Oldukça sinirli görünüyorsun."

"Her şeye hakkı var, aşkım." Bayodan tek eliyle kendine bir fincan çay yapmayı bitirdi. Alex yardımı ihtiyacı olup olmadığını sormadığı için kendini biraz aptal gibi hissediyordu ama onu aşağılamak da istemiyordu. Adam ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. "İzael ona karşı çok kaba davrandı."

"Onun standartlarına göre," diye cevap verdi Cruinn omuz silkerek. "Onun standartlarına göre, tam bir centilmen oldu."

"İnsanları bütün olarak yiyor. Çıtası oldukça düşük." Gözlerini devirdi ve kahvesini yudumladı. Mübarek kafein. İzael'in göğsünü ikiye bölen deniz mavisi çizginin, o fae casusu canlı canlı yutarken sıra sıra dişleri ortaya çıkararak yarıldığını hatırlayınca irkildi. Durakladı ve kendini konuyu değiştirmeye zorladı. Onun hakkında düşündükçe kafası daha da karışıyordu. "Ayrıca, adım hakkında yalan söylediğim için özür dilerim. Ve Unseelie'ymişim gibi davrandığım için." İki tuhaf Unseelie ile İzael'in Unseelie sevgilisi "Alaeni" iken tanışmıştı.

"Biliyordum," diye parlak bir şekilde gülümsedi Cruinn, "ama kimseye söylemedim."

"Bana söyledin." Bayodan kıkırdayarak arkadaşının yanındaki kanepeye oturdu. "Ama sanırım ben sayılmıyorum."

Alex omuz silkti. "Her halükarda bunu gizli tuttuğun için teşekkürler. İstedğim son şey ana yemeğe dönüşmektir."

"Aramızda bir insan olduğunu söylemek yeterince kolaydı. Hileyi anlayanların sadece biz olduğumuzdan şüpheliyim." Bayodan çayını yudumladı. "Ama bir fahişenin oyununa karışmak bizden uzak olsun. Bones Dükü'nün ne yapacağı belli olmaz."

"Ve açgözlü." Cruinn ofladı. "Oyuncaklarını paylaşır ama yeni ve parlak olanları değil."

"Ben oyuncak değilim. Bu noktada, üzerinde bunun yazılı olduğu bir tişört almalıyım." Kahretsin, Fae'ler çok yorucuydu. Kahvesinden bir yudum daha aldı. Yatağa girip biraz kestirmeye hazırdı. Üç fincan kahve içip yine de sorunsuzca uykuya dalabilecek türden bir insandı.

"Biz neyse oyuz." Bayodan'ın sesi sanki bunu daha önce binlerce kez söylemiş gibiydi. "Cesur bir soru sorabilir miyim Alex?"

"Cevap vermeyebilirim. Ama elbette." Onun ne soracağını biliyormuş gibi bir his vardı içinde.

Bayodan sessiz bir çınlamayla çay fincanını bıraktı. "Dükü seviyor musun?"

Evet, işte oradaydı. "İki dünyayı sona erdirecek ve bir savaş başlatacak bir dilek tutarak bana işkence etmekle tehdit etti. *Ve* ruhumu çalmak istiyor." Bayodan'a ters ters baktı. "Nasıl hissettiğimin ne önemi var?"

"Önemli," diye araya girdi Cruinn. "Her şeyi değiştirebilir."

Buna katlanmak istemiyordu. Yedi gün boyunca Fae'lerden *uzaklaşmak* istiyordu. Bayodan ve Cruinn'i bir anlık çaresizlikten dolayı seçmişti, onların fikirlerini gerçekten duymak istediği için değil. "Ben uzanacağım. Çok yorgunum."

"Daha yeni kahve içtin," diye gözlemledi Bayodan.

"Bir de beni dene." Elindeki kahve fincanını yere bırakarak Pumpkin'i kollarının arasına aldı. O da hiç aldırış etmemiş gibi görünüyordu. Başka bir şey söylemeden odasına yöneldi ve her ne haltsa iki fae'yi gözetimsiz bıraktı. Her neyse işte. Yapacakları en kötü şey ölü bir adama ait olan televizyonu kırmak ya da Wi-Fi'yi bozmak olurdu.

Kapıyı arkasından kapatarak Pumpkin'i yatağa yatırdı. Kedi esnedi, gerindi ve bir topun içine kıvrıldı. Onunla konuşabileceğini ya da en azından ne dediğini anlayabileceğini biliyordu ama hayvanın söyleyecek bir şeyi yok gibiydi. Bu onun için gayet iyiydi.

Pijamalarını giyerek panjurları kapattı ve yorganın altına girdi.

Ne yapması gerekiyordu ki?

İzrael hakkında ne hissettiği önemli değildi. Bu konuşmaya en ufak bir katkısı olmamıştı. Bir dilek tutmaya karar vermeden on gün geçirmesi gerekiyordu, yoksa her şey cehenneme dönecekti.

Gözlerini kapatıp yastıklara gömülürken, çarşaflarda hâlâ İzrael'in kolonyasının kokusunu alabildiğini düşünmemeye çalıştı.

Birinci seçenek: Anlaşmayı bozmakla ilgili olmayan bir dilek tuttu ve İzrael onun ruhunu aldı. Valroy onun tuhaf sihirli güçlerini keşfederdi, sonra da Unseelie Kralı her şeyi mahvetmek için onu kullanmanın bir yolunu bulmaya çalışırdı.

İkinci seçenek: Nedeni ne olursa olsun, anlaşmayı bozmak için bir dilek *tuttu*. Ya pes edip istediklerini yaptığı için ya da İzrael onu "ikna" ettiği için. O zaman, Unseelie Kralı muhtemelen

müzikal yeteneklerini öğrenecek ve onu savaşta insan bazukası olarak kullanacaktı. Sonra ruhu İzael'e ait olacaktı, falan filan.

Üçüncü seçenek: On gün boyunca yalan olmayan bir dilekte bulunmadı. Oyunu "kazanacak", Tanrı'dan daha fazla paraya sahip olacak ve İzael'i bir daha asla göremeyecekti.

Üçüncü seçenek en iyi sonuç olmalıydı. Kazanacağı anlamına geliyordu. Ruhunu koruyacak, iki dünya barış içinde kalacak ve her şey yolunda gidecekti.

Peki... neden üçüncü seçenek fikrinden gerçekten nefret ediyordu? Neden göğsüne bir iğne batıyordu? İsteddiği son şey anlaşmayı bozmak ve Valroy'un iki savaş başlatmasını izlemektir. Ve ruhunu İzael'e vermeye hiç niyeti yoktu. Olduğu yeri seviyordu, *çok teşekkürler*.

Ama onu bir daha asla görememe fikri?

Bu acı veriyordu.

Pekala, tamam, onu önemsiyorum. Bunu kabul edebilirdi. Yakışıklıydı, çekiciydi ve seks inanılmazdı. Onu güldürüyordu, eğer onu dehşet içinde çığlık attırmıyorsa, çünkü tam bir cadı dehşeti yaşıyor ve birini bütün olarak yiyordu.

Son bir hafta içinde onunlayken yıllardır hiç olmadığı kadar çok gülümsemişti. Onunlayken bir amacı varmış gibi hissediyordu. Anlamalı. Sanki birileri onu önemsiyormuş gibi. *Birisi ve bir şey* olduğunu. Sadece bir kafede çalışan başarısız bir şarkıcı değil.

Onu seviyor muydu?

Bu böyle bir şey miydi?

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordu. Ve ne istediğini de bilmiyordu. Onu sevmek *istiyor* muydu? Sevmemek *istiyor* muydu?

En kötüsü de ne istediğinin bir önemi olmadığı gerçeğiydi. Onun hakkında nasıl hissedeceğini değiştirmek imkânsız olduğu gibi, tüm bu saçmalıklar içinde tartışmalı bir noktaydı. Nasıl hissettiğinin olacaklar üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktı.

Anlaşma ya bozulacaktı ya da bozulmayacaktı.

Savaşlar ya başlayacaktı ya da başlamayacaktı.

Valroy onu bir makineli tüfek gibi kullanacak ya da kullanmayacaktı.

Bu yüzden İzael'i sevip sevmediği sorusuna cevap vermenin bir anlamı yoktu. Bu sadece daha fazla endişe, daha fazla acı, daha fazla ıstırap demekti.

Diğer tarafına dönerek yastığa sarıldı ve dökülmek isteyen gözyaşlarını ısırarak geri çekti. Ağlamanın anlamsızlığından bahsetmek

iŖe yaramazdı, özellikle de Ŗu anda.

   çekerek kendini uyumaya zorlamaya  alıŖtı.

Bu oyunu kazanmak zorundayım. Ruhumu korumalıyım.

Ne olursa olsun.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Ben yürüyüşe çıkıyorum." Alex ertesi sabah kapıya yönelirken evin anahtarlarını aldı. Bütün öğleden sonra ve gece boyunca deliksiz uyumuştı. "Ben gidene kadar evi mahvetmemeye çalış-"

Bayodan dirseğini kavrayarak onu durdurdu. İri bir adama göre hızlı hareket edebiliyordu. "Size eşlik edeceğim."

"Tek başıma gitmeyi tercih ederim." Kolunu onun elinden çekti. Adam saldırgan davranmamıştı ve kız da kendini tehdit altında hissetmiyordu - Fae'ler sadece *alıngandı*. Bunu hatırlamak zorundaydı. "Yürüyüşe çıkmamın tüm amacı da bu zaten. Biraz mesafe. Düşünmek için biraz zaman."

"Ne yazık ki bu seni... müdahaleden koruma talimatlarımızla çelişiyor." İnce ince gülümsedi. "Mesafemi koruyacağım. Cruinn evinizi korumak için burada kalacak."

İç çekerek gözlerini kapadı. Onlarla tartışmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu, onları ürkütücü ev bitkilerine dönüştürmek dışında. "Peki. Güzelleş dostum."

Baphomet'in Drakula'lı erkek bebeğine benzeyen bir şeyin insan görünümlü ışıltısının, onun toynaklı versiyonundan *daha* normal görünmesini bekliyorsa, aptalın tekiydi. Çünkü bir ışıltı sonra, girdiği herhangi bir gotik kulübü ele geçirebilecek ya da yeleği ve cep saatiyle 1940'lar dönemi dramasının sahne prodüksiyonundan fırlamış gibi görünen bir adamla karşı karşıyaydı.

"Evet, hemen uyum sağlayacaksın." Gözlerini devirdi. "Kediyi yeme, Cruinn!"

"Asla yemem!" diye karşılık verdi garip, cam kırığı şekil değiştiren. "Biz çok iyi arkadaşız."

Alex bundan şüpheliydi, çünkü Pumpkin iki Unseelie davetsiz misafiri görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Her neyse. Kapıyı açtı ve Bayodan'ın kapıyı arkasından kapatacağına güvenerek dışarı çıktı. Ellerini ceplerine sokarak merdivenlerden aşağı indi. Nereye gittiğini bilmiyordu ve dürüst olmak gerekirse neden bu kadar gerilmek istediğini de bilmiyordu.

Bacaklarını. Ama Izael'le tekrar bir araya gelmeden önce altı günü vardı ve düşünmek için kafasını yeterince boşaltması gerekiyordu.

Ve yanında yürüyen tek kollu gotik bir monolit varken odaklanmak gerçekten zordu. Adamın, ona eski bir İkinci Dünya Savaşı belgeselinden birini hatırlatan küçük yuvarlak gözlükleri bile vardı. Ziyaret ettiği simit ve kahve dükkânının dışında itaatkâr bir şekilde bekledi. Yine de ona çay ve çörek getirmişti. Onun kendisini takip etmesini istememesi, bu konuda kaba davranması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Halka açık bahçelerde bir banka oturdular. Tıpkı Izael'le alışveriş gezisinden sonra yaptığı gibi. Kaşlarını çatarak kahvesini içti. *Onu özlemem gerekiyordu.*

Bayodan parktan geçen insan gruplarını izlerken, "Çok ilginç bir topluluksunuz," diye gözlemledi. "Hepiniz çok gürültücüsünüz." Trafik sesleri, bağırışlar, çağırışlar, elektrikli MBTA otobüslerinin elektronik gürültüsü... Şehirde yaşamaya alışmış biri için bunların hepsi arka plan gürültüsü haline gelmişti. Ama bir kez gerçekten düşündü mü? Evet, öyleydi.

Alex omuz silkti. "İnsan insana."

"İnsanların günlerini nasıl geçirdiklerini gözlemleme fırsatı bulmayalı çok uzun zaman oldu." Başını düşünceli bir şekilde eğdi. Saçları hâlâ uzundu ve basit siyah bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı. "Bunu özlemişim. Yine de buna katılmak istemiyorum."

Yanlarından geçen insanların bakışlarını kaçırmadı. "Şehirli değil misin?" Kahvesini yudumladı. "Seni suçladığımı söyleyemem. Gürültülü, pis kokulu, kalabalık, pahalı. Biraz sonradan edinilmiş bir tat." "Hoşuna gidiyor mu?"

Bunu düşünmesi bir saniyesini aldı. "Evet. Sanırım. Başlarda hoşlanmıyordum. Ama sanırım daha sessiz bir yere taşınmak... Bilmiyorum, beni tedirgin eder."

"Gürültü eksikliği endişeni mi artırır?" Karanlık bir kaşını ona doğru kaldırdı.

"Evet. Gürültü *insanlar*. İyi ya da kötü. Bizler öyle ya da böyle sürü hayvanlarıyız. Toplanmayı severiz. En azından çoğumuz." Her şey dahil simidinden bir parça ağzına atıyor, çiğniyor ve tekrar konuşmadan önce yutuyor. "Dediğim gibi, herkes için değil."

"Hm." Bayodan uzun bir süre sessizce oturdu. "İdrar kokuyor."

Bu onun beklenmedik bir şekilde gülmesine neden oldu, neredeyse burnundan kahve çekecekti.

Bu ona şaşkın bir ifade kazandırdı. "Ne?"

"Sen"-öksürdü-"yanlış değilsin." Boğazını temizleyerek kıkırdadı. "Gerçekten haksız değilsin. Sadece daha önce hiç bu şekilde ifade edildiğini duymamıştım... Bilmiyorum. Doğrudan."

"Bu kadar grotesk bir şeyi süslemenin ne anlamı var?"

"Haklısın, yok." Parktaki bankın tahta çıtalarına yaslanarak belli belirsiz gülümsedi. "Bence idrardan çok çürümüş çöp gibi kokuyor."

"Belki senin burnuna öyle geliyordur." Bayodan parmaklarının arasından birkaç parça hamur işi çıkardı. "Yine de şehirden hoşlandığında ısrar ediyorsun."

"Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor." "Yalnız değilsin."

"Şu anda, hayır." Alex içini çekti. "Ama öyleydim. Hem de çok. Binamda, oturduğum blokta ya da sokakta yanlarından geçen insanlar olduğunu bilmek, bu insanlar kim olduğumu bilmeseler ve yaşayıp yaşamadığım umurlarında olmasa bile bana bir şeyin parçası olduğumu hissettiriyordu. Ya da arkadaşım olmaktansa beni soymakla daha çok ilgileniyorlardı."

"Sizin türünüz son derece tuhaf." Mırıldandı. "Ama sanırım belki de anlıyorum."

"Hiç kenarda oturup izlemek istediğiniz bir partide bulunmadınız mı? Gerçekten etkileşime girmek istemediğiniz ama yine de orada olmak istediğiniz bir yerde?"

"Evet."

"Aynı şey."

Bir süre merakla onu izledi. "Yaşınızın ötesinde bir bilgeliğiniz var Bayan Alex."

"Pek sayılmaz. Ben belli belirsiz asosyal bir başarısızım. Bu bana kendi kafamın içinde yaşamak için çok zaman veriyor." Sırıttı.

"Bu yüzden mi yürüyüşe çıkmak istediniz ve sizi rahatsız eden şeyi tavsiye verebilecek kişilerle tartışmak istemediniz? Bu, alışkın olduğun yalnızlığı, tanıdık olana tutunmak umuduyla sürdürmek için umutsuz bir girişim mi, yoksa gerçekten canın çok mu kahvaltı etmek istedi?" Eğer yanılmıyorsa, adam onunla alay ediyordu.

"Beni korumak için mi peşimden geliyorsun? Yoksa bana ne yapıp ne yapmamam gerektiği konusunda ders verme şansı elde etmeyi mi umuyordun?" diye karşılık verdi.

"İkisi de doğru olabilir." Durakladı. "Ah. Evet. Ne demek istediğini anlıyorum." Kıkırdadı. "İzael her zaman meydan okumayı sevmiştir."

"Pardon?" Ona bir bakış fırlattı.

"Bizim türümüz için gerçek meydan okumalar o kadar az ve nadirdir ki, çok imrenilirler. Zekanıza iltifat ediyordum Bayan Alex, kişiliğinizi aşağılamıyordum."

"Lanet olası fae," diye mırıldandı kahvesini tekrar yudumlarken plastik kapağına doğru.

"Gerçekten de öyle." İnsanlığın yaptıklarını izlemeye geri dönerken gülümsemesi zayıf ama gerçektir.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular. Sonunda kadın iç çekti. Daha fazla dayanamadı. "Peki. Ne yapmalıyım?"

Adam güldü. "Ne kadar dayanacağını merak ediyordum." "Bak *Goatula*, beni takip etmekte ısrar eden sendin."

Bu onu daha çok güldürdü. "Kelimelerle aran çok iyi. Yine, İzael'in sende ne bulduğunu görüyorum. Kaosu seviyor."

"O etraftayken akli başında olan benim."

"Oldukça." Bayodan'ın kahkahası bir gülümsemeye dönüştü. "Benim tavsiyeme gelince? Bence, belki de Bayan Alex, düke karşı hissettiklerinizi gerçekten ele almalısınız. Ona karşı hissettiğiniz duyguları anlayıp kabullenene kadar

-ne olursa olsun- özlü bir plan doğrultusunda ilerlemeniz mümkün olmayacaktır."

"Sorun şu ki, onun hakkında ne hissettiğimin bir önemi yok. Gerçekten önemli değil!" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Ya işkence görürüm ve anlaşımdan vazgeçerim ya da işkenceyi atlar ve anlaşımdan vazgeçerim. Burada oturup pes etmeden önce üç gün boyunca tırnaklarımın sökülmesine dayanabilirmişim gibi davranmayacağım. İzael'le yaptığım anlaşmanın son üç gününde Seelie'lerle birlikte saklanabileceğimi umuyordum ama falan filan, *lanet olası fae*'ler ve sizin *boktan kurallarınız*!"

Bu atıp tutmayı beklemiyordu. Belki de her şeyi içine atıyordu ve sadece biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. "İşte buradayım, yedi günlük infaz erteleme süresinde, çarklarımın arasında dönüp duruyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ama İzael'e geri dönmek için bir şeyler yapmalıydım. Valroy'un istediğini aldığından emin olmak için elinden gelen her şeyi yapacak, böylece yılan

Ruhum! Duygularım bu işe hiç karışmıyor!" Mağlup bir iç çekişle gözlerini kapattı. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Bu patlamayı hak ettin." Bayodan elini onun omzuna koydu. "İçinde bulunduğun durumu kıskanmıyorum. Ancak Dük'e karşı olan duygularınızın gerçek doğasını ayırt etmeniz konusundaki tavsiyemi tekrarlıyorum."

"Fark etmez. *Önemli değil.*" Ona sinirlenmemek elde değildi. Kızgın olduğu kişi o değildi. Dürüst olmak gerekirse, kime kızgın olduğunu bile bilmiyordu. Valroy'a mı? Izael'e mi? Kendisine mi?

Evet mi?

Evet diyecekti.

"Eğer duygularınız ileriye dönük yolunuzda bir rol oynamıyorsa -belki de haklısınız ve oynamıyor- ve kendi itirafınıza göre bu hafta boyunca yapacak çok az şeyiniz varsa, o zaman bu konuyu düşünmenin ne zararı olacak?" Bayodan onun sırtını ovuşturdu. Bunun *gerçekten* rahatlatıcı olmasından nefret ediyordu.

"Tamam *baba.*" Başını ellerinin arasına aldı.

"Eğer bu yoruma kızacağımı düşünüyorsan, tutku anlarında kaç kez benzer bir onura layık görüldüğümü anlamıyorsun."

Bunu kafasında oturtması bir saniye sürdü. Umutsuzca bir inilti çıkardı ve bu da ona Unseelie'den bir kahkaha kazandırdı. "Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım yoktu."

"Biliyorum."

Başını ellerinin arasına alarak onun sözlerini düşündü. Izael hakkında ne hissettiği sorusuna cevap vermekten kaçınmasının birkaç nedeni vardı. "Aynı nefeste hem beni sevdiğini söylüyor hem de hayatımın sonuna kadar işkence etmek istiyor."

"Biz Unseelie'yiz." "Bu bir mazeret değil."

"Hayır, ama belki de bir sebeptir."

Şakaklarını ovuşturdu. Bu onun başını ağrıtacaktı. "Karşılığında sen de onu seviyor musun?" Bayodan elini tekrar kucağına koydu.

"Dürüstçe mi?" Her neyse. Gerçeği söylemenin ne zararı olabilirdi ki? "Bilmiyorum." *Belki biliyorum ama söylememem gerektiğini biliyorum. Belki de biliyorum ama bunun ne anlama geleceğini düşünerek kendime izin veremiyorum.* "Bu bir karmaşa."

"Sanırım az önce ilişkilerin büyük bir kısmını üç kelimeyle özetledin." Bayodan iç çekti. Derin sesi sanki bir dağ iç çekiyormuş gibi çıkıyordu. "Benimki de başladığında farklı değildi."

"Öyle mi?"

"Başka biriyle nişanlıydım. Aslında Cruinn'le tanıştığımda bir düşesle. Düşük bir mevkideydiler ve o zamanlar başka bir evde hizmetkârlık yapıyorlardı. Ama kalbin arzularına karşı koymak, ayı gökyüzünden çekmeye çalışmaktır."

"Sosyal bir gaf yaptınız ve çirkin bir ayrılık yaşadınız. İki dünyanın ölümünden potansiyel olarak sorumlu değildin." Alex şakağını ovuşturdu.

"Onu ve tüm soyunu öldürmek zorunda kaldım."

Gözlerini kırıştırdı ve Unseelie'ye baktı. "Lanet olsun."

"Daha önce çok zarif bir şekilde ifade ettiğin gibi, sanırım bu ifade 'lanet olası fae'." Adam alaycı bir şekilde gülümsedi.

Bir kahkaha atarak bahçenin ortasındaki göletteki ördekleri izledi. Bir yanı onu biraz kısıkanıyordu. Onların tek derdi ördeklerle ilgiliydi. Bu saçmalıkların hiçbiri yoktu. "Onun hakkında ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum."

"O zaman bu zamanı gerçeği keşfetmek için kullan. Düşündüğünden daha önemli olabilir. Yüzyıllar boyunca gördüm ki, bu dünyada aşk gibi durdurulamaz görünen güçleri etkileyebilecek çok az şey var." Bayodan bir an için yorgun görünüyordu. "Morrigan biz fae'lerin onun etkisine karşı bağışık olmadığımızı biliyor."

"Valroy ve Abigail'den mi bahsediyorsun?"

"Kesinlikle." Başını iki yana salladı. "Başladığında o ikisi arasında ne kadar çirkin bir ilişki vardı. Sahip olduğun akliselimi çok takdir ettiğimi söylemeliyim. Bu milenyumda panikleyen başka bir ölümlü cadıyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Kıs kıs güldü. "Ben pek panikleyen bir tip değilimdir. Gerçi Izael'i -ne *bileyim*- çözülürken izlemek epey korkutucuydu." Yüzünü buruşturdu. "Bunu beklemiyordum."

Adam kıkırdadı. "Korku anları beklenir ve buna izin verilir. Izael'in aramızdaki en kötü kişi olduğunu söyleyebilirim ama bu yalan olur. Yine de bu konuda oldukça muhteşem."

"Harika. Dört gözle bekleyeceğim daha korkunç şeyler var. Müthiş. Bayıldım." Tekrar bankta arkasına yaslandı. "Benim durumumda sen olsan ne yapardın Bayodan?"

"Ben her zaman istekleri olan bir yaratık oldum. Hiçbir şey istememenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

"Sanırım 'keşke ne yapacağımı bilseydim' diyebilirim ama sanırım bu anlaşma bu tür şeyler için değil." Başını sallayarak bir nefes verdi.

"Keşke o kadar kolay olsaydı." Kendi kelime oyunuyla sırttı. "Hayır, haklısın. Bu kadar basit bir şey, insanın ruhuna değecek kadar anıtsal olamaz. Aksi takdirde, bu sabah bir simit ve kahve dileyebilirdin ve bu iş biterdi."

"Ama o benim ruhuma sahip olurdu." "Evet."

Ve senin bilmediğin tuhaf sihirli güçlerim var, bu yüzden onları İzael'in eline veremem. "Tasma takarak yaşama fikrinden hoşlanmıyorum."

"Hm. Biriyle yaşamak, hayır. Ama bir gece için oldukça güzel. Bir ara sen de denemelisin." Sırttı, koyu renk keçi sakalının altından dişleri belli belirsiz görünüyordu. *Heh. Keçi adam keçi sakalı.*

Yüzünü buruşturarak tekrar inledi. "Dostum."

"Beni affet. Senden iğrenmek çok eğlenceli."

"Çok sevindim." Gözlerini devirdi. "Hepinizin HBO'yu Tir n'Aill'e taşımanız gerekiyor. İnsanlardan daha iyi bir eğlenceye ihtiyacınız var."

"H-B-O?" Bayodan yavaşça tekrarladı, kaşları çatılmıştı.

"Oh, adamım. Çok şey kaçırıyorsun." İki eski fae yaratığını kablolu televizyonun ihtişamıyla tanıştırma fikrine gülümsedi. Bu onları bir hafta boyunca eğlendirirdi, kolaydı. "Döndüğümüzde sana gösteririm." Durakladı. "Cruinn'in kediye yediğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Onlar yumuşak kalpli şeylerdir. Bizim türümüz için nadir bir cins. Bu Dünya gezisi onlara iyi gelecektir. Bizi koruyucu olarak düşündüğün için minnettarım."

Omuz silkerek, dürüst olmaya değer olduğunu düşündü. "İkinizi de gerçekten tanımıyorum. Ama bunu kendi çıkarınız için kullanma ya da gecenin bir yarısı bana üçlü çektirme olasılığı en düşük olan siz gibi görünüyorsunuz."

"İlki doğru."

Bir elini gözlerine götürdü ve inledi. "Dostum."

Bayodan güldü, oyunlarının tadını çıkarıyordu. "Bu sefer kapıyı benim için sen açtın."

"Açtım. Evet. Açtım." Ama sözde gerçek sıkıntısına rağmen gülümsüyordu. Aralarındaki şakalaşma ona kendini biraz daha az umutsuz hissettiriyordu. Bu

Belki de kaybederse Unseelie'lerle sıkışıp kalmak o kadar da kötü olmazdı.

Ta ki Valroy sihirli güçlerimi öğrenip her şey boka sarana kadar.

Doğru ya. İşte bu. "Anlatmaya çalıştığım şey," diye devam etti, zihnini kaçınılmaz görünen şeyden uzaklaştırmaya çalışarak, "daha önce Abigail'e yardım ettiğin için, senin... bilmiyorum. Neler yaşadığımı anlarsın. Ve kendi çıkarların için bana bebek bakıcılığı yapmaya kalkma."

"Haklısın. Sana 'bebek bakıcılığı' yapmamız karşılığında bize yedi gün yedi gece için ölümlüler âlemine gelme fırsatı verildi. Bu eşit bir tekliften daha fazlası."

O zaman en azından onlara hiçbir şey borçlu değildi. Zaten gırtlığına kadar Unseelie'ye muhtaçtı. İki taneye daha ihtiyacı yoktu. Ayağa kalkarak boş kahve fincanını simidinin içinde geldiği kâğıt torbaya tıktırdı ve Bayodan'ın çayından kalan boş kâğıt bardağa uzandı. "Hadi. Geri dönelim. Bence *Game of Thrones*'tan gerçekten keyif alacaksın."

Ayağa kalktı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Kendi hayatıma benziyor."

Kadın yürümeye başladı, adam da ona ayak uydurdu. "Evet, ama bir sürü çıplaklık ve seks var."

"Peki, neden bununla başlamadın?"

Gülümseyerek kendini bir kez daha gülümserken buldu. Başının üzerinde asılı duran tüm kıyamet ve kasvete rağmen, Bayodan'la geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu.

Tüm bu saçmalıkların arasında bir *arkadaş* bulmuş olabilirdi.

Ama Park Street Kilisesi'nin çan sesi gibi, kendine hatırlaması gereken ama şimdiye kadar uygulamayı başaramadığı basit bir gerçeği hatırlattı.

Asla. Güven. Fae'ler.

ALTINCI BÖLÜM

Günler sürünerek geçiyordu.

İzael sonsuzluk gibi gelen bu "haftanın" onu olduğundan daha fazla delirteceğine inanıyordu. Çünkü bir şekilde endişeli, depresif, öfkeli, sıkılmış, huzursuz ve kimsesiz olmayı başarmıştı. Hepsi *aynı anda*.

Bir tencereyi izleyip kaynamasını beklemek gibiydi. Bir ölümlü haftası boyunca kazara kaç kez uyuklamıştı? Yine de bu seferki yavaşlama cüretini göstermişti!

Alex'e bağlı olan cam küreyle kendine işkence ederek itiraf etmek istediğinden daha fazla zaman geçirmişti. Onu Dünya'da izleyerek. Bayodan ve Cruinn ile vakit geçirerek. Onlarla gülmek. Televizyon izleyerek. Masa oyunları oynamak.

O benim!

Kıskançlık, daha önce bahsi geçen kaynar su gibi damarlarında dolaşıyordu. Çılgılık atmak istedi. Bayodan'ın yüzünü tırnaklarıyla parçalamak, çılgınlıklarını duymak istiyordu. Cruinn'i ikinci kez parçalamak istedi. Şekil değiştirene *acı çektirmek istiyordu*.

Haftanın sadece yarısı bitmişti. Yarısı. Yarısı! Feryat etti ve cam küreyi yastığın altına iterek bir daha asla bakmamaya yemin etti.

Bu, küreyi tekrar eline almadan önce tam olarak iki kalp atışı kadar sürdü.

Alex'in hakkını vermek gerekirse, Unseelie fahişelerinden hiçbirisiyle yatmamıştı. Bunu takdir ediyordu. Akıl sağlığından geriye ne kaldıysa onun Bayodan'la ya da -dürüst olalım- Cruinn'le yatmasını izlemeye dayanabileceğini sanmıyordu. Eninde sonunda paylaşacaktı.

Ama ancak ona verebileceği tüm zevki ve acıyı iyice gösterdikten sonra. Tekrar, tekrar ve tekrar. Mümkün olan her şekilde.

Bu yüzden, belki otuz yıl sonra, onu başkalarıyla paylaşmayı düşünebilirdi, eğer o da hevesle katılacak vahşi yaratıkların tadına bakmak isterse

onun içinde. Kırk yıl. Kırk yıl.

Sihirle onun fani ömrünü uzatabilirdi. Yaşlanması yavaşlayacaktı. Ötücü kuşunu elinden geldiğince uzun süre yanında tutabilirdi. Belki de yüzyıllar boyunca, sonunda yaşlı bir kadın olmadan önce ve ruhu hala onun olsa da onu son istirahatine bırakmadan önce.

Onun ruhunu sonsuza dek içinde saklayacağı biblo için rafında çok özel bir yer olacaktı. Ancak sonunda mezarıyla buluştuğunda ondan kurtulmuş olacaktı. Ve eğer Morrigan merhamet ederse, bir sonraki hayatta da ona ait olacaktı.

Alex onundu.

Ve onu tekrar avucunun içine aldığı anda bir *daha asla* bırakmayacağından emin olacaktı. Sırt üstü yuvarlandı, zihninde dolaşan düşünceler ve görüntüler karşısında ürperdi. Ona bunun bedelini ödetecekti - kendisinden kaçtığı, Seelie'lere sığındığı, sonra da kaçınılmaz olanı ertelediği için- ve onu *bekletmenin* bedelinin ne olduğunu tam olarak anlayacaktı.

Adamın zihninde, kız onun sarmallarına hapsedilmiş, ağzı tıkanmış, daha fazlası için ona yalvaramıyordu bile. Henüz onun tüm benliğini bile deneyimlememişken, ondan nasıl kaçabilirdi? Bu hiç mantıklı değildi!

İnledi, eli insan benliğinde gezindi, sertleşen uzunluğunu kavradı, onun olmasını diledi. Yumruğunun değil, vücudunun onun etrafında kenetlenmiş olmasını diledi. Ona bir yılanla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak gösterirken, onun her tarafını sardığını hissetmeyi diledi.

Onu bir daha asla terk etmeyi düşünmeyecekti. "Orada işin bitti mi, yoksa yardım mı istiyorsun?"

Heyecanı kaçtı. Hırlayarak doğrulup teknesinin kenarından araya giren kişiye dik dik baktı. *Puck*. "Git buradan!"

"Yardım mı istiyorsun o zaman?"

"Hayır!"

Melez homurdandı. "Özür dilerim. Bitirmene izin vermeliydim. Biliyorum, tam bir *baş* belasıyım." Son kelimeyi mırıldandı. "Nasıl olduğunu görmeye geldim. Sanırım cevabımı aldım. Her neyse, Abigail'den haber getirdim."

Izael yastıklarına yaslandı, ellerinin topuklarını elmacık kemiklerine bastırarak dünyanın varlığını yok etmeyi diledi. Dalgalı bir iç çekişle bedenini gerçek benliğine dönüştürdü ve sürünerek

yataktan. Seelie Kraliçesi'ne hizmet etmese de, kraliyet ailesinden gelen bir mesajı görmezden gelemezdi. "Oyun oynayacak havada değilim."

"Belli ki." Puck omuz silkti. "Her neyse. Dedğim gibi. Bir mesajım var. Seninle özel olarak konuşmak istiyor."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmayı düşünüyor?" Puck'a bir kaşını kaldırdı.

"İnsan aklına koyduğu zaman o kadar da zor değil." Abigail'di. Seelie Kraliçesi evi olan ağaçtan dışarı çıktı, kökler o çıkarken ayrılıp yol verdi. "Eğer sizi ilgilendiren buysa, kocam uyuyor. Ziyaretimizden hiç haberi olmayacak."

"Düşmanla anlaşmak için kendi türüme karşı çalışmayı sevmiyorum." İzael yüzünü buruşturdu. Abigail'in elini kolunu sallayarak evine girebileceği fikri de hoşuna gitmemişti.

"Sanırım seni suçlamıyorum." Abigail kitaplıklardan birine doğru yürüdü ve koleksiyonunu inceledi. Adam sinirlendi. Kadın bir tehditti, evet ama aynı zamanda bir hakaretti. Burası onun *eviydi*. Ve bir *Seelie* sanki sıra dışı bir şeymiş gibi içinde vals yapıyordu.

"Sakin ol, yılan." Puck kıs kıs güldü. Şimdi İzael'in gardırobunun üzerinde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, yıllardır gördüğü en eğlenceli şeymiş gibi sırıtıyordu. "Tabii onun sarmaşıklarına yem olmak istemiyorsan."

Gle'Golun. Çok yaklaşan her şeyi yutan korkunç kırmızı çiçekler. Abigail, ölümünün Valroy'un Unseelie tahtına çıkma planlarını durduracağı umuduyla bir ölümlü olarak kendini onlara kurban etmişti. Aslında bu, işleri iyice karıştırmıştı. Gle'Golun ölümlü insanla bir olmuş ve onu karşısındaki Seelie yaratığa dönüştürmüştü; o vahşi çiçekler hâlâ saçlarını eğlenceli bir süs gibi süslüyor, kana susamış doğalarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

İzael onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ve Abigail'le daha da az ilgilenmek istiyordu. "Gidin buradan. İkiniz de."

Valroy neler olduğunu öğrenirse İzael anında ölürdü. "Biz üç vardır ve sadece olanlar kim Biliyorum . Alex'in daha büyük bir çıkmazı var. Onun güçleri kralın eline geçmemeli." Abigail içini çekerek başını salladı. "En basit çözüm onun hayatına son vermek olurdu.

Ama bu fikirden nefret ediyorum."

"Neden?" İzael inanmazlıkla bir kaşını kaldırdı. Ne Seelie'ler ne de Kraliçeleri merhametleriyle tanınırlardı. Özellikle de söz konusu düşman olduğunda. Onlar sadece cani olarak onların daha koyu

ama çok daha *sinsice*. Seelie'ler yalancıydı. En azından Unseelie'ler gerçek doğalarını saklamayacak kadar haysiyetliydi. "Eğer bu tüm sorunlarınızı çözecekse, neden onu zarar görmeden Dünya'ya geri getiriyorsunuz?" *Ve bensiz*. Sesindeki acıyı gizleyemiyordu.

Abigail onun rafından bir biblo aldı ve inceledi. Pirinçten dökülmüş bir yılan figürüydü. Muhtemelen insan kökenliydi, tıpkı eşyalarının çoğu gibi. Açıkçası nereden ya da neden aldığını hatırlayamıyordu. Belki de asıl sahibini yemişti. Fark etmezdi. "Onu gerçekten seviyor musun? Yoksa koleksiyonun için sadece bir eşya mı?"

İzael cevap vermekte tereddüt etti. Dürüst olmak ona durum üzerinde güç vermek, Alex'i sadakati için öldürmekle tehdit etmek anlamına gelecekti. Yalan söylemek anlamsız olabilirdi. Kadının cevabı zaten bildiğinden şüpheleniyordu. "Bu mudur yani? Şantaj mı?" Yüzünü buruşturdu. *Seelie pisliği*. "Zayıflığımı bana karşı kullanmak mı?"

"Aşk bir zayıflık değildir." Heykeli onun rafına yerleştirdi. "Ama bu onun bir silah olmadığı anlamına gelmez. Hangi yöne doğrultulacağı, içe ya da dışa, size kalmış."

"Eğer buraya bana ders vermeye geldiysen, yatağıma dönmeyi tercih ederim." İzael gözlerini devirdi ama bunu yapmadan önce Abigail'e sırtını döndü. Bir Kraliçe'yi doğrudan yüzüne karşı aşağılamak asla iyi bir fikir değildi. Özellikle de kendisi gibi bir şeyler yiyebilen birine.

"Ve hayır. Bu şantaj değil." Abigail içini çekti. "Sadece karşılığında onun kalbini kazanman için sana bir şans verme çabası. Valroy onu savaş makinelerine zincirlemeden önce."

Valroy'un Alex'e neler yapabileceği fikri hoşuna gitmiyordu, bu doğrudu. Alex'in kalbine gelince? Onu Abigail'in yardımı olmadan kendi başına kazanmayı tercih ederdi. Gerçi şimdiye kadar bu konuda pek başarılı olmuşa benzemiyordu.

"Sonuna atlayabilir miyiz? Migrenim tutmaya başladı." İzael şakaklarını ovuşturdu. "Bana sadece ne önerdiğini söyle."

"Bir çözümüm olsaydı, Dük, sizin yardımınız olmadan çoktan peşine düşmüş olurum." Abigail onun kanepelerinden birine doğru yürüdü ve oturdu. İzael, kadının evinde kendini evindeymiş gibi *hissetmesinden* nefret ediyordu ama bu konuda öfkelenmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. "Görebildiğim tek kalıcı çözüm onun ölümü. İkimiz de bu sonucu pek arzu etmediğimizden, bunun yerine geçici bir çözüm arayışına girmek isteyebileceğimizi söylemek için buradayım."

"Ama aklımızda hiçbir çözüm yokken, kaçınılmaz olanı ertelemiş oluruz." İzael bar arabasından kendine bir içki doldurdu. "Misafirlerine" hiçbir şey ikram etmedi. Alex'in mümkün olduğunca uzun süre yanında kalmasını isterken, açıkçası onunla belirsizlik içinde yaşamamanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. "Ve ikinci bir çözüm daha var."

"Evet, var." Abigail mırıldandı. "Ama bunu tavsiye etme zahmetine girmedim. Sizin hakkınız olduğunu düşündüğünüz bir şeyi parmaklarınızdan çekip almaya çalışmaktan daha iyisini biliyorum." Sırıttı.

Elindeki alkol bardağını doğruca onun kafasına fırlatmak istedi. Alex'in kendisine ait olduğunu *düşünmüyordu*; bunu *biliyordu*. "Onunla olan sözleşmemi iptal etmeyeceğim. Onun ruhu benim olacak. Hayatına yönelik herhangi bir girişimi de desteklemeyeceğim, gerçi aklına koyarsan bunu engelleyemeyeceğimi biliyorum." Bu fikir karşısında yüzünü buruşturdu.

"O halde, biz üçüncü bir kalıcı çözüm ararken, bence onun yeteneklerini geçici olarak... kontrol altına almak yerinde olabilir." Kraliçe başını salladı. "Ne kadar kusurlu olsa da."

"Valroy onun yeteneklerinin kendi kontrolü altında olmasını isteyecektir. Ne de olsa anlaşmayı bozmak için bir ölümlüyü kullanmak onun tek yolu. Onun büyüsü bizimkiyle aynı kısıtlamalara tabi olmayacaktır." İzael içkisini yudumladı ve kendine bir tane daha doldurdu. "Ve yeteneğini ondan koparmak onu öldürebilir."

"Tabii kendi isteğiyle teslim olmazsa, ki kendini tehlikede hissederse bunu yapmayacaktır," diye karşılık verdi Kraliçe.

"Ki öyle." *Hem benden hem de Valroy'dan.*

"Demek istediğim de bu." Neredeyse parlayan yeşil gözleri onunkilerle buluştu. O ana kadar dostça olan sesi soğudu. "Sana tekrar güvenmeyi öğrenmeli Dük. Onu yeteneklerini kendi isteğiyle teslim etmeye ikna etmek için en iyi şansa sahipsiniz."

Puck homurdandı.

İzael gerçekten de içkisini içmek istiyordu, yoksa bardak çoktan havaya uçmuş olurdu. Bununla birlikte, İzael kabul etmekten nefret etse de Puck haklıydı. Ayı yeme ihtimali, sözleşmeleri bitene kadar sahip oldukları kısa sürede Alex'in güvenini kazanma ihtimalinden daha yüksekti. "Peki onun büyüsünü nasıl kontrol altına almamı öneriyorsun-" Sonra aklına geldi. Güldü. Ve *çok sert* güldü. "Çok *hınzır* bir şeysin Seelie Kraliçesi." Yüz hatlarını bir sırtıma kapladı. Bu gerçekten de harikaydı.

Fae'lerin büyüsünü kontrol altına almanın kesin bir yolu vardı. Ve Alex ölümlü olsa da, onun büyüsü Tir n'Aill'e aitti.

Ötücü kuşunu demirden bir kafese koyacaktı. *Bir çeşit*. Ham metal her türlü büyüü barındırabilirdi ve onunki de farklı olmayacaktı.

"Bu sadece geçici." Abigail gözlerini kapadı. "Ve onu sana ve seninkilere teslim etme fikrinden hiç hoşlanmıyorum, İzael. Beni iyi dinle, bunu onun iyiliği için yapıyorum, senin için değil."

Seelie Kraliçesi ona harika, güzel, *ölümcül* ötücü kuşuna *demir bir tasma takmasını* söylüyordu. Peki ne için? Onun güvenini kazanmak ve gücünü elinden almak için mi? Mümkün değil. Bunun dışında başka bir kalıcı çözüm olmalıydı. Olmak *zorundaydı*. Sadece henüz bunu düşünmemişti.

Düşünceleri şimdiki zamana geri döndü. Eğer Abigail, İzael'in Alex'in büyüünü yok etmek için çalıştığına inanırsa Alex'in yaşamasına izin verecekti, yalan söylemekten ve rol yapmaktan mutluluk duyacaktı.

Ne muhteşem bir şaka. Ne kozmik bir saçmalık. Kesinlikle mükemmelin de ötesindeydi. Birdenbire ziyarete geldikleri için oldukça memnun oldu. "Bu haftalık mühlet sona erdiğinde, onu gücünü teslim etmeye ikna edene kadar zincire bağlı *evcil hayvanım* yapacağım." Bu gerçekten de çok lezzetli bir düşünceydi. Belinden aşağı doğru eğilerek, "Emredersiniz," diye mırıldandı.

Puck'ın elini gözlerine kapatmasını görmezden geldi.

"Kral hakkında ne yapacağız?" İzael burnunu kırıştırdı. "Onu kontrol altına almak bir şey. Valroy'un tekrar elime geçtiği anda ona karışıp işkence etmemesini sağlamak ise başka bir mesele."

"İkinizden de uzak durmasını sağlayacağım." Abigail'in ifadesi sertti. "Alex'le olan sözleşmeni onun müdahalesi olmadan tamamlamalısın. Gerekirse bunu ona zorla hatırlatacağım."

Güzel. Yani Valroy bir sorun teşkil etmeyecekti. En azından kısa vadede. "Peki ya onun dileği, Seelie Kraliçesi?"

"Anlaşma bozulmadığı sürece onun ne istediği umurunda değil. Bu konuda söz söylemek bana düşmez. Türlerimiz arasındaki tüm farklılıklar arasında, Unseelie Dükü, sanırım aramızdaki uçurumu en dikkate değer bulduğum bir konu var." Abigail ayağa kalktı ve elini gömleğine götürerek keten kumaşını düzeltti.

"Öyle mi?" Bir kaşını kaldırdı. Şu anda konuşmaya odaklanmanın zor olduğunu kabul etmek zorundaydı; Alex'i ağacına zincirlenmiş halde hayal etmekle meşguldü.

"Biz Seelie'ler asla bir dileğin kalıbını örmeye çalışmayız. Bizim için bu kutsal bir şeydir. Sizin türünüz içinse... onlar eğrilip bükülmeli ve kaprisleriniz için kullanılmalıdır. Size uygun olan her türlü vahşi dokumaya dönüştürün." Abigail yürüdü

Ormana doğru. Ormanın kökleri çoktan onu selamlamak için harekete geçmişti. "Ve sanırım bu en çok senin için kalbimi kırıyor."

İzael karşılık vermeye gitti. Aklına zekice bir şey gelmemişti ama bir şeyler bulacağından emindi ama Kraliçe çoktan gitmişti. Ve neyse ki Puck da bir veda sözü etmeden çıkıp gitmişti.

Dilekler tüm fae'ler için kutsaldı. Ama onları kendi ihtiyaçlarına göre yeniden renklendirmeye çalışmak yanlış değildi! Bu bir gelenektir. Ve çok daha önemlisi, Alex'in kendi dilekleri *yoktu*. Öyleyse, ona bir tane verip vermemesi kimin umurundaydı?

Bir *hrmf* sesi çıkararak bar arabasından alkol şişesini aldı ve ağacına geri döndü. Ağır ağır içmeyi ve Alex'in güvenini nasıl kazanacağını hayal etmeyi planlıyordu.

Ve demir zincirler içinde ne kadar güzel
görüneceğini. Onun için yalvaracaktı.

Onu severek.

Sonra anladı. Bir anda, işte oradaydı. Gözlerini açtı, tepesindeki dallara baktı. İşte oradaydı. Sadece bir kıvılcım. Ama bir fırtınadaki ışık parıltısı gibi bir kıvılcım, kör edici bir şimşek gibi içinden geçen tek bir düşünce.

Beni sevmiyorsun, Alex.

Unseelie Kralı'nın canı
cehenneme. Anlaşmanın canı
cehenneme.

Zihninde bir plan oluşuyor, parçalar art arda bir araya geliyordu. Kahkahalarla uludu. Kesinlikle sevinçten kıkırdadı. Her şey çok harikaydı!

Beni sevmiyorsun, Alex.

Ama çok yakında... keşke yapsaydım diyeceksiniz.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bir sorum var."

Dürüst olmak gerekirse, Alex'in son zamanlarda pek çok sorusu vardı.

Bayodan başını kitabından kaldırmadan mırıldandı. Hem okuyabildiği hem de sohbetini hiç aksatmadan sürdürebildiği açıktı, o yüzden bunu kişisel olarak algılamadı. Anlaşılan HBO izlemek ona göre değildi ama Cruinn'e göreymi.

Şekil değiştiren yerde oturmuş, kucağına kıvrılmış olan Pumpkin'i dalgın dalgın okşuyordu.

Ama bu Bayodan'ın sıkıldığı anlamına gelmiyordu. Pek sayılmazdı. Dairenin önceki sahibine ait olan bir yığın *histerik* derecede sıkıcı finans ve hukuk kitabı bulmuştu. Bayodan hepsini yutmaya niyetli görünüyordu ve görünüşe göre onları son derece büyüleyici buluyordu.

Bir haftalık infaz erteleme süresinin bitmesine bir gün kalmıştı. Akşam olduğunda Tir n'Aill'e geri dönecek ve işkence görecek. Izael tarafından. *Ama en azından Valroy olmayacaktı, değil mi?* Hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordu. Hayır, bu doğru değildi. Biliyordu. Valroy. Valroy çok daha kötü olurdu.

Ya da hayır, belki Izael olurdu. Çünkü söz konusu ihanet onu fiziksel acıdan daha çok incitecekti.

İç çekti. Soruyu dikkatle sorması gerekiyordu. *Neden Fae'ler arasındaki barış için bir tehdidim? Büyüm neden bu kadar tehlikeli?* Güçlü olduğunu biliyordu ama *o kadar* da güçlü değildi. Valroy gibi değil. Ya da muhtemelen diğer bir sürü fae gibi. Ama bunu soramazdı. Unseelie bakıcılarının hiçbirinin onun büyü hakkında bir şey bilmiyordu. Ve bunu böyle tutmak zorundaydı.

"Anlaşma aslında ne *diyor?*"

Bayodan kitabından başını kaldırıp baktı. "Senin sözleşme hukukunun ince detaylarından hoşlanan biri olduğunu düşünmemiştim."

"Hoşlanmıyorum. Ama beni etkilediğine göre, muhtemelen bilmem gerekir." Dizlerini göğsüne doğru çekti, ayaklarını sandalyenin minderine koydu ve bacaklarını kendine doğru sardı. Çocukluğundan beri böyle bir şey yapmamıştı.

Ama kendini çok küçük hissediyordu. "Eğer bunu dilemek için işkence göreceksen, tam olarak neyi yok ettiğimi bilmek istiyorum. Ve İzael bana detayları anlatmadı."

"Muhtemelen onları tanımadığı için." Bayodan defteri kapatmadan önce bir kurdele parçasını deftere yerleştirerek yerini işaretledi. "Pek çok kişinin onu resmettiği gibi aptal değil, ama aynı zamanda... eh..."

"Odaklanabilecek kadar
aklı başında mı?"

Kıkırdadı. "Kesinlikle."

Alex belli belirsiz gülümsedi. "Seninle takılmayı özleyeceğim, Goatula." "Ve ben de seni. Umarım, her şey yolunda giderse, bu bir
Bu akşam hoşça kalın." Kitabı önündeki sehpanın üzerine koydu. "Bu
moladan çok keyif aldım."

"Peki ya ben?" Cruinn ona tatlı tatlı gülümseyerek sordu, dudakları kırılmış cam parçalarından yapılmıştı. Valroy'un yüzlerce yıl önce onlara yaptıklarından sonra Cruinn'in kafasının hâlâ tam olarak yerinde olmadığı açıktı. Arada sırada, zihni işlevini yerine getirmekte zorlanırken, yüz hatlarında boş ve parlak bir ifade belirliyordu. Ama Bayodan, Cruinn'in yavaş da olsa iyileşmekte olduğuna dair onu temin etti.

"Sen de harikasin Disko Topu." Şekil değiştirene sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Güzel!" Cruinn dikkatlerini tekrar televizyona çevirdi. "Bana ne dediğini anlamasam bile."

"Bu bir hakaret değil, sadece aptalca bir takma ad." Alex ikisini de özleyecekti. Hem de çok.

"Tek umursadığım bu." Cruinn Pumpkin'i okşamaya devam etti.

"Anlaşmanın birkaç maddesi var," diye başladı Bayodan. "İlk olarak, ister Seelie ister Unseelie olsun, hiçbir fae'nin kendini savunmadığı ya da istenmeyen bir izinsiz giriş olmadığı sürece diğerine karşı hareket edemeyeceğini belirtiyor."

"Bir Unseelie'nin gün boyunca Tir n'Aill'de dışarıda olması gibi." O altı muhafızı bitkileştirdiği için hâlâ kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. Abigail o kadar üzgün görünmese bile ona hâlâ ölü gibi geliyorlardı.

"Doğru. Eğer bir Unseelie doğrudan Seelie'lere karşı harekete geçerse, antlaşmaya göre Valroy tahtını teslim etmek zorunda kalacak ve bunun tersi de geçerli olacak." Bayodan duvardaki yağlı boya tablolardan birini inceledi. Havasız görünümlü, antika bir manzara resmiydi.

Alex bunun hiç ilgi çekici olmadığını düşündü ama muhtemelen orijinaldi ve bu yüzden de pahalıydı. "Peki bunun olmasını kim sağlıyor?"

"Tanrılar. Valroy ya da Abigail bile onların iradesine karşı duramaz. Fae'ler tarafından yapılan tüm anlaşmalar, bizden çok daha yaşlı ve güçlü olanlar tarafından -yazılmıştır diyebilir miyiz?" Bayodan sırtıttı. "Valroy kendini kendi başına bir ilah olarak görse bile."

Bir kahkaha attı. "Hadi canım."

"Anlaşmanın bir başka bölümü de hiçbir fae'nin Dünya'ya ayak basamayacağını belirtiyor. İzael'in seyahati bu yüzden yasaklanmıştı," diye devam etti Bayodan. "Ama ikiniz arasında bir kez anlaşma yapıldığında, bu bozulamazdı. Bir ölümlüyle gönüllü bir sözleşme yapmak açıkça yasaklanmamıştı. Belki de yasaklanmalıydı."

"İzael anlaşmanın bu maddesini ihlal ettiği için cezalandırılacak mı?"

"Hm. Şüpheli. Bu madde, her iki tarafın da kendi hükümdarlar. Valroy'un olayların bu şekilde gelişmesine çok üzüleceğinden şüpheliyim." Bayodan omuz silkti. "Bir yasal boşluk da diyebilirsiniz."

Lanet olası Fae'ler. İç çekti. "Peki anlaşmada başka bir şey var mıydı?"

"Anlaşmayı sona erdirmenin tek yolunun ölümlülerin elleri olacağı."

Bayodan'ın ifadesi asık suratlı ve karanlık bir hal aldı. "Ve işte, tüm bunlardaki önemine geliyoruz."

Anlaşmayı sadece bir insan sona erdirebilir. Ve hiçbir fae diğerine saldıramaz. Ama tuhaf bir fae büyüüne sahip bir insan bu şemsiyenin altına girmez. Bu yüzden onun büyüü bu kadar önemliydi. Eğer Valroy onu Seelie'ye saldırtırsa, bu Seelie'nin karşı koyabileceği bir savaş eylemi olurdu. Puf. Artık anlaşma yok. Sadece bir dizi "nefsi müdafaa", hızla topyekûn savaşa ve soykırıma dönüşecekti.

Tüm bunlar onu bitkin düşürüyordu. Alnını dizlerinin üzerine koydu. "Berbat bir şey bu."

"Evet, öyle. Seni kıskanmıyorum canım. Sana zerre kadar imrenmiyorum."

"Belki de gidip çatıdan atlamalıyım. Kendimi öldürmeliyim. Bu sorunu çözer, değil mi?" Özellikle ölmek istediğinden değil. Hayır, ölü olmamaktan çok hoşlanıyordu. Ama eğer Salyangozla Ölüm bir seçenek değilse, belki de Çırparak Ölüm en azından düşünülmeliydi.

"İki nedenden dolayı buna karşı çıkmanızı tavsiye ederim. Birincisi, kendini böyle bir çileye soktuğunu görmek istemem." Bayodan uzandı ve elini kızın başının üzerine koyarak saçlarını okşadı. "İkincisi, eğer İzael'in sana sahip olmak için büyücülüğe başvurmayacağını düşünüyorsan, o yılanın ne kadar açgözlü olabileceğini hafife alıyorsun demektir."

Başını kaldırıp yüzünü buruşturdu. "Ew. Ciddi misin? Zor pas, teşekkürler." İhtiyacı olan tek şey buydu, her şeyin üstüne bir de zombi olmak.

Bayodan kıkırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Gülümsemesi soldu. "Keşke size uygun bir tavsiyede bulunabilseydim. Bones Dükü hakkındaki fikrinizi henüz belirlemediğinizi varsayıyorum?"

Evet. O konuda. "Hayır. Karar vermedim." Çok karmaşıktı. Her şey birbirine karışmıştı. Ve bir hafta boyunca ne kadar içerse içsin, ne kadar boş boş bakarsa baksın, bunu çözmesine yardımcı olacak hiçbir şey yapmamıştı. "Ama çözmeye çalışmaya devam edeceğim." Saate bir göz attı. "Gün batımına kadar sekiz saatim var ve o bir peynir rendesiyle etimi soymaya başlayacak."

"Böyle bir şey yapacağından şüpheliyim." Bayodan'a bir bakış fırlattı.

Bayodan omuz silkti. "O, oyuncularına kalıcı görsel zarar verecek türden biri değildir. Size verdiği acı her ne olursa olsun, bu şekilde uzun süreli bir hasar bırakmayacaktır."

"Bu düşündüğün kadar güven verici değildi." İnledi ve başını tekrar dizlerinin üzerine koydu. "En ufak bir şekilde bile değil."

"Mm. Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"Bu sefer tek başıma yürüyüşe çıkabilir miyim?" Bacaklarını gerdi. "Siktirip gitmeyeceğime ya da uzaylılar tarafından kaçırılmayacağıma söz veriyorum."

"Nasıl istersen. Ama ihtiyacın olursa ara." Cruinn ve Bayodan'a Dünya'da bir hafta kalmaları için aldığı kullan-at telefonu eline aldı. Çoğunlukla onların gizlenmesinden bıktığı için. Artık banyoda neden bu kadar uzun süre kaldığını öğrenmek isterlerse ona mesaj atabilirlerdi.

Onlar banyodan kaçmak için ellerinden geleni yaparken, onun çılgılık attığı ve bir şeyler fırlattığı çok garip birkaç dakika olmuştu.

Lanet olası Fae'ler.

Ona kapıdan katılmayı teklif ettikleri gerçeğini boş verin. Fae'lerin sık sık birbirleriyle yattıklarının ve bunun onlar için çok da önemli olmadığının son derece farkında olmasına rağmen, bu tuhaf çiftle üçlü bir ilişkiye girmek istemiyordu. Izael'in ona işkence etmek için kullanacağı gerekçelere bir yenisini eklemek de istemiyordu.

"Artık kimse aramak için telefon kullanmıyor. Sadece mesajlaşmak için." Ayağa kalkıp hafif paltosunu aldı ve telefonunu cebine yerleştirdi. "Hiç mantıklı gelmediğini biliyorum ama bugünlerde işler böyle yürüyor."

"İnsanlar." Bayodan kitabını tekrar eline aldı. "Beni sonsuza dek şaşırtacak ve büyüleyeceksiniz."

"Bu arada, gün bittiğinde kitapları alabilirsin." Alex oturma odasının duvarları boyunca uzanan koleksiyona baktı. "Sanki ben burada olacağım da Pumpkin okuyamayacak."

Bayodan kıkırdadı. "Senin bildiğin kadarıyla."

Balkabağı esnedi ama karşılığında hiçbir şey "söylemedi". Hayvanın pek "konuşmamasından" memnundu; bir şeyleri iterek ya da canı ne isterse onu yaparak iletişim kurmayı tercih ediyordu. Kediler.

Alex kapıya doğru yöneldi. "Kırk beş dakika içinde dönerim. Bir saat içinde dönmezsem, ne bileyim, ölümümün intikamını alırsın." Gülümseyerek başını salladı. "Bu arada bu bir şaka." İhtiyacı olan son şey buydu.

"Nasıl isterseniz." Bayodan yine okumaya dalmıştı bile.

Kapıyı arkasından kapattı ve bir nefes verdi. Kasvetli, gri bir gündü. Bulutlar tarafından güneşten korunan sisin içeri girdiği ve içinde kaldığı günlerden biriydi. Havayı puslu ve nemli yapıyordu.

Onun ruh hali gibi kasvetliydi.

Her şey biraz nemli olduğu için gidip bir bankta oturacak hali yoktu. Bu yüzden ellerini ceketinin ceplerine sokarak ve dünyayı görmezden gelmek için elinden geleni yaparak ortak alanın etrafında bir tur atmayı tercih etti.

Bundan sonra Izael'in yanına dönecekti. Ona işkence edecekti. Elbette, belki sözleşmelerinde belirtildiği gibi onu gündüz saatlerinde geri getirecekti ama acıya ara vermeyeceğini biliyordu.

Ve eğer Izael değilse, Valroy olacaktı.

Seçenekleri çok azdı. Her şeyi bir kenara bırakıp İzael'le hiç sözleşme yapmamış olmayı dilemek istiyordu. Bunu *gerçekten* istiyordu. Ama ondan sonra? Hâlâ bilmiyordu.

Bu ne kadar iç karartıcıydı? Herkesin bir dileği vardı. Herkesin. Ama Onu.

"Sup."

Alex şaşkınlıkla bir ayak havaya sıçradı. Birkaç yabancı ona baktı, ama hemen neşeli yollarına devam ettiler.

Suçluyu itti. "Siktir git, Puck."

"Daha sonra?" Tatlı tatlı gülümseyerek gözlerini kırptırdı.

"Şunu yapmayı kes." Onu tekrar itti. "Beni duvara yapıştırıyor."

"Hah. Bu bana bir fıkrayı hatırlattı: Korsan kaptan kasıklarına gemi dümeni takmış bir halde bara giriyor." Puck önünde bir dümen çeviriyormuş gibi yaptı. "Barmen ona bakar ve 'Bu dümen *de neyin nesi?*' der."

Alex gözlerini kapadı, burnunun kenarını sıktı ve sabırlı olması için dua etti.

"Kaptan ona baktı ve '*Yaarrrrr, bu beni deli ediyor!*' dedi."

Puck kendi şakasına kıkırdadı.

"Bu korkunçtu." Yolda yürümeye devam etti.

"Biliyorum. Harika değil mi?" Puck ona yetişmek için koşarak yanına geldi ve kolunu onun koluna doladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere."

"En sevdiğim yer." Gülümsedi, sanki güneşli bir günde keyifli bir gezintiye çıkmışlar gibi gayet memnun görünüyordu.

"Ne istiyorsun, Puck?"

"En sevdiğim ölümlü cadının nasıl olduğunu görmek istedim, hepsi bu. Tatilinin son günü olduğunu düşünürsek." Onun koluna daha sıkı sarıldı.

"Perişan haldeyim, sorduğun için teşekkürler." Onu üzerinden itecekti, ama orada

bir nokta değildi. Hiperaktif bir köpek yavrusu gibiydi. Birincisi, ona yardım edemeyeceğinden şüpheleniyordu. İkincisi, yapabilse bile bunu istemeyeceğini biliyordu.

"O zaman seni neşelendirecek iyi haberlerle geldim. Izael'in artık sana işkence etmeyi planladığını sanmıyorum. Gördün mü? Ne güzel, değil mi?" Puck sırıttı.

"Neden olmasın?"

"Abigail, Izael'le olan kontratının geri kalanında seninle uğraşırsa Valroy'u ölümle tehdit etti -daha doğrusu, birkaç yıl meşhur kanepede yatmakla-. Yani *Valroy* sana işkence etmeyecekse, *Izael*'in de etmesi için bir neden yok."

"Evet. Harika. Bayıldım. Teşekkürler." Gözlerini devirdi. Bu biraz rahatlatıcıydı. Ama bir şey ona bunun o kadar basit olmadığını söylüyordu. "Bunun yerine başıma hangi korkunç şey gelmek üzere?"

"Mmm, çok kötü bir şey değil. Söz veriyorum." "Sana inanmıyorum."

"Sen bilirsin." Puck omuz silkti. "Izael sana zarar vermez. Sana karşı kötü hisleri var. Seni seviyor."

Çenesi titriyordu. Ruh hali daha da kötüye gidiyordu ve açıkçası havanın da buna uyuyor gibi görünmesinden oldukça memnundu. Şimdi tek ihtiyacı olan yağmurun yağmaya başlamasıydı. "Evet."

"Tüm söyleyeceğin bu mu? Evet mi?" Puck gözlerini kırptırdı. "Evet."

Puck'ın ipucunu alamadığı belli olana kadar bir süre sessizlik oldu. "Ama onun hakkında ne hissediyorsun-"

"Bilmiyorum!" Kolunu adamın elinden çekip aldı. Sabrı uzun sürmüyordu. "*Bilmiyorum*, tamam mı? Tanrım. Sen ve Bayodan. Kafayı takmışsınız."

"Aşk bizim dünyamızda büyük bir olaydır. Nadirdir. Diğer her şey gelir ve gider. Sanırım o da öyle. Ama aşk çiçek açtığında önemseriz." Puck kaşlarını çatı ve yine onun yanında yürüdü, bu kez ellerini kendine saklayarak.

"Cruinn, yaşlı insanların genç bir çifti aşık gördüklerinde yaptıkları o surat ifadesini yapıp duruyor." Alex ellerini mor saçlarında gezdirerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ruhumu çalmaya çalışmadığı ya da bana işkence etmekle tehdit etmediği zamanlarda Izael'le vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Onu seviyor muyum? Bilmiyorum. Çok fazla şey oluyor. *İnsanları yiyor*. Lanet olası ruhumu çalmak istiyor. Ve hem Seelie'yi hem de Dünya'yı koruyan tek şey olan bir anlaşmayı sona erdirmek için beni kullanmak istiyor. Ona karşı bir şeyler hissetmek için çok fazla risk var."

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı ve bir başka atıp tutmayı daha bitirdi. "Bunu anlamamanın sizin için çok zor olduğunu biliyorum ama durum bu!"

"Yikes." Puck bir kez güldü. "Peki, sormayı bırakacağım. Sheesh." Nefesinin altında huysuz insanlar hakkında bir şeyler mırıldandı. Puck bunu duymazdan geldi. "Yine de kötü haberlerle geldim."

İşte oradaydı. Diğer ayakkabı. "İyi haber şu ki, işkence görmeyeceğim. Peki karşılığında...?"

"Büyünden kendi isteğinle vazgeçmelisin. Çünkü Izael'le girdiğin bahsi kaybedersen-"

"Eğer."

"Izael'le girdiğin bahsi kaybettiğinde," diye devam etti Puck, "ve ruhun bir Unseelie'ye ait olduğunda, Valroy seni anlaşmayı sona erdirmek için kullanabilir. Bunu henüz bilmiyor ama sen hata yapıp birini şalgama çevirdiğin anda öğrenecek."

"Eğer büyümden vazgeçersem, İzael'e karşı savunmasız kalırım - onun ölümlü kuklası olurum." Yüzünü buruşturdu. "En azından bu şekilde, İzael'in bana kötü bir şey yapmasını engelleyebilirim. Ya da başka birine, bu konuda."

"Ne yani, Fae'lere güvenmiyor musun?" Sevinçle gülümsüyor olsa da ses tonundan alaycılık damlıyordu. "Nedenini hayal bile edemiyorum!"

"Ama eğer büyümden vazgeçmek dünyayı kurtaracaksa, o zaman..." Eğer bunun için ölmeye razı olsaydı, bu kadar kötü olamazdı. Hayatta olurdu. Fae'ler için bir oyuncak olurdu, ama onlarla aptalca bir anlaşma yapmanın bedeli bu. *En azından seks harika olacaktı.* Bu düşünceyi, içinden çıktığı çöplük ateşine geri itti. "Kazanmadığım sürece. Eğer bahsi kazanırsam, büyüüm ve ruhum bende kalacak."

"Kazanabileceğini mi sanıyorsun? Gerçekten tek bir dileğin olmadığını mı düşünüyorsun? Bu konuda yalan söyleyemezsin, biliyorsun. Kendine bile." Puck ona yan gözle alaycı bir bakış attı. "Ve sen kendine yalan söylemekte çok iyisin."

"Hiçbir konuda kendime yalan söylemiyorum."

"*Mm-hmm...*" Puck gözlerini kırptırdı ve diğer tarafında yeniden belirerek onun sıçramasına neden oldu. "Ve her neyse, gerçekten riske girmek istiyor musun? Eğer yanılıyorsan ve kaybedersen, iki dünyanın da sonunu getirirsin. Güvende olmak için sihrinden kurtulman daha iyi. Değil mi?"

Çenesi yeniden seğirmeye başlamıştı. Adam haklıydı. Gerçekten haklıydı. Ama yanlış hissediyordu. *Sonunda kendimle ilgili önemli bir şeye sahip oldum. Beni eşsiz kılan bir şey. Ve güçlü. Sadece başarısız bir şarkıcı, barista ve boktan bir cadı değil.* Uzun zamandır ilk kez, dünya genelinde özel bir yeri olduğunu hissetti.

Ama mantığı buna değmeyeceğini söylüyordu. Buna değmeyeceğini.

Gözlerini kapatarak ağır bir iç çekti. "Sihrimi bırakacağım." En azından bu işleri basitleştirirdi.

Ve şu anda ihtiyacı olan son şey, herhangi bir şeyin bunu daha da karmaşık hale getirmesiydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Izael işleri daha da karmaşık hale getirmek üzereydi.

Güneş bir saat içinde batacak ve ötücü kuşunu geri almak için Dünya'ya dönecek ve onu demirlere vuracaktı. Heyecandan neredeyse titriyordu. Ama önce planını harekete geçirmesi gerekiyordu. Bu da dünyada rahatsız etmek istemediği tek kişiyle konuşmasını gerektiriyordu.

Ama bundan kaçış yoktu.

Unseelie Kralı'yla bir anlaşma yapmak zorundaydı.

Bu sefer uyuyan hükümdarın yanına dalmadı. Valroy'un hizmetkârlarından birinin, gelişini haber vermek için içeri girmesini sağladı. Bu Valroy'un erken uyandırılmaktan duyduğu rahatsızlığı gidermeyecekti ama Izael'in tüm uzuvlarını ve pullarını tercih ettiği yerde tutabilirdi. Yani, geri kalanına bağlı kalmalarını.

Valroy'un odasına iki ayağının üzerinde yürüdü. Valroy bir kavga başlatmaya karar verirse bunun kendisine pek bir faydası olmayacağını bilse de, takım elbise giyince kendini daha korunaklı hissediyordu. Ama aptalca da olsa kendini daha güvende *hissediyordu*.

Valroy uyanıktı. Ve İzael'in beklediği kadar kötü bir ruh hali içindeydi. Kral masasında oturmuş, uzun tırnaklarını yavaş ve titiz bir şekilde ahşap yüzeye vuruyordu.

Izael yaklaşırken gülümsedi, konuşmadan duyduğu korkuyu belli etmedi. Ne de olsa görünüşe önem veren bir yaratıktan başka bir şey değildi. "*Efendimiz.*"

"Çabuk ol, yılan."

İzael, Valroy'un karşısındaki sandalyenin arkasına yaslanırken, "Kızma," diye mırıldandı. "Bir teklifle geldim. Ruh halinizi düzeltebileceğini düşündüğüm bir teklif."

İzael'e attığı sert bakışlardan Valroy'un ilgisini çekmediği anlaşılıyordu.

"Bir sırrım var." Izael gülümsedi, bu kadar kısa sürede böyle bir plan bulduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. "Bizi çok rahatsız eden bu anlaşmanın sona ermesini sağlayacak bir plan."

Bu Kral'ın dikkatini çekmeyi başardı. Öne doğru oturdu. "Söyle Ben."

"Ah, ah, o kadar hızlı değil." İzael gülümsemesinin sırtmaya dönüşmesine izin verdi.

"İhtiyacım var karşılığında bir şey."

"Şuna ne dersiniz, bana bu sırrınızı söylerseniz kollarınızı koparmayacağım." Valroy dişlerini gösterdi. "Bu nasıl bir değiş tokuş?"

"Çünkü bu sırrın işe yaraması için hayatta olmam gerekiyor. Canlı ve sağlam," diye düzeltti çabucak.

"O halde sırrın senin şu cadınla bir ilgisi var." Valroy tekrar sandalyesine oturdu ve bunun ne olabileceğini kendi kendine çözmeye çalıştı. "Bu dilekle ilgili bir şey."

Bu yarı yarıya doğrudu. "Dilek önemli değil." İzael elini salladı. "Ve anlaşmayı bitirmek için buna bel bağlayamayız. Alex oldukça inatçı ve dik kafalı bir cadı olduğunu kanıtladı. Eminim *bunun nasıl bir şey olduğunu* biliyorsunuzdur."

Karşılığında aldığı düz bakış İzael'e Valroy'un bu konuyu bildiğini ve dertleşmekle ilgilenmediğini söyledi.

İzael devam etmeden önce durakladı, masadan kristal bir kadeh kaldırıp inceledi. Bu bir insan eseri idi, Valroy'un çalıntı dünya malları koleksiyonunun bir parçasıydı. Kadehi bir çınlamayla ahşap yüzeyin üzerine geri koydu. "Onun vefasız kalbinin kararlarına güvenmek zorunda kalmadan, anlaşmanın ve Seelie'nin yok olmasını sağlamanın bir yolunu biliyorum. Ama sana söylememin karşılığında iki şey istiyorum. Bir, bu sırrı takip edecek bir sonraki teklifimi dinleyeceksin. İki, Alex'i bana bırakacaksın. Ona zarar vermeye, onu almaya ya da etkilemeye çalışmayacaksın. Onun koruyucusu ben olacağım." Bu fikir karşısında dudaklarını yalamamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Valroy onu izledi. İzael bir an için Kral'ın *geçip* başka bir yol bulacağından endişelendi. İzael nefesini tuttu ama sırtışının bozulmasına izin vermeye cesaret edemedi. Elini göstermeyecekti. Henüz değil.

"Karım sizin ölümlünüz adına araya girmekte ısrar etmese, bu pazarlığınızı reddedecektim." Valroy yüzünü buruşturdu. "Bu, onun çabalarını atlatmamı sağlayabilir. Pekâlâ. Bana bu sırrı söyle, ben de senin o cadına dokunmayayım."

İzael tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Harika! Pekâlâ." Masanın etrafında dolandı, geçerken elini sandalyelerin üst kısımlarında gezdirdi

Onlar. "İzin verin size fısıldayayım. Ne de olsa bu bir sır. Ve ormanın kulakları var."

Kral'ın yüzünde beliren tiksinti ifadesi neredeyse komikti. İzael tam da bunu yapmak için eğildi ve Valroy'a cadısının eşsiz büyüsunü anlattı. İşini bitirdiğinde doğruldu.

Valroy bir an için öfkeli görünüyordu. Ama sonra güldü. "Elbette. *Elbette* bu kadar aptal olabilirsin."

"Aptal ya da dahi. Ya da belki ikisi birden. Şimdilik elimizde bir silah var, değil mi?" İzael omuz silkti. "Karın onun ve *bizim* avantajımızı elinden almak istiyor. Bana Alex'i hediyelerini kendi rızasıyla teslim etmeye ikna etmemi söyledi." Masanın diğer ucuna yöneldi ve sandalyeyi çekip içine çöktü, yan oturup bacaklarını kolun üzerinden sarkıttı. "Bence bu bir hakaret ve o lanet olası anlaşmayı bozma fırsatımızı elimizden alıyor."

"Ona ne olduğunu umursamadığınızı sanıyordum?"

"Kendi isteğimle Dünya'yı dolaşmak istiyorum. Yanmasını istemiyorum. Ama belki de ölümlü düzlemi istila etme zamanı geldiğinde, oynayacak başka bir oyun buluruz." İzael tembelce gerindi ve dikkatini gökyüzüne çevirdi. Güneş neredeyse batmak üzereydi ve Tir n'Aill'in gökyüzünü altın ve kızıl tonlarına büründürüyordu; Valroy'un komuta ettiği Labirent'te güneşi her zaman sönükletiren pus tarafından olduğu gibi maskelenmişti. Kendisinin *olduğu Labirent*. "Kısa vadede bu kadar karışıklık varken böyle şeylerle ilgilenmeyeceğim."

"Hm. Çok iyi." Valroy parmaklarını şakağına bastırdı. "Şimdi... senin şu pazarlığın ne olacak? Bu 'sırrı' dokunulmadan bırakamayacağımı biliyorsun."

"Elbette." İzael, Valroy'un bakışlarının onu delip geçtiğini hissedebiliyordu. Bunu görmezden geldi. Bu çok önemli bir andı ve ayrıca İzael başkalarının rahatsızlığına izin verseydi, çoktan kendi gözlerini oymuş olurdu. "Eğer onun yeteneklerini kullanacaksak Alex benim kontrolümde olmalı. Üç gün içinde onun ruhuna sahip olacağım. Ama bu yeterli olmayacak. Ölümlülerin nasıl olabileceğini bilirsin."

"Gerçekten de."

"Sadece ona sahip olduğum için bana itaat etmeyecektir. Onun bana itaat *etmek istemesini* sağlamalıyım." Sırıışı şeytani bir hal aldı. En sevdiği türden. "Onun kalbine sahip olacağım."

Valroy bir kaşını kaldırdı. "Üç gün içinde kendini ona sevdireceksin." Alay etti.

"Hayır. Ona kendimi sevdirmeyeceğim. O kendini bana sevdirecek." İzael gülerken ayaklarını tekmeledi. "Kalbini bana vermek için dileğini kullanmasını sağlayacağım. Bir düşünsene! Ne kadar güzel olacak!"

Bir an için Kral hiçbir şey yapmadı. İzael onun planıyla alay etmesini bekliyordu. Neden işe yaramayacağını söyleyecekti. Ama bunun yerine Valroy gülümsedi. Hastalıklı, zalim bir ifadeyle. "Peki onu dileğini böyle bir şekilde kullanmaya nasıl ikna edeceksin?"

"Bunu bana bırakın, efendim." İzael dramatik bir hareketle ayağa kalktı. Sonraki kelimelerin mırıltı halinde çıkmasına izin verdi. "Ne kadar *ikna edici* olabileceğimi biliyorsun."

Kral bir parmağını kaldırarak İzael'e beklemesini emretti. "Ama terazinin dengeli olduğundan emin olmalıyız. Üç günün sonunda ona kendini sevdireceğini söylüyorsun. Ya sevmezse?"

İzael'in sırtışı bozuldu. "Başarısız olmayacağım."

"Ama sana bağlanmazsa, başka önemsiz bir şey isterse, elimizden kayıp gider ve bu oyunu hiçbir şey kaybetmeden bitirmene izin verilir. Bu hiç de adil değil." Valroy'un sadist ifadesi daha da canlanmış gibiydi, gözleri hain bir neşeyle parlayarak daha geniş gülümsedi. "Hayır. Eğer onu kendine aşık etmeyi başaramazsan, İzael, sana ait bir şeyi almak zorunda kalacak."

"Kalbim zaten onda." Zayıf bir argümandı ama yine de bir argümandı.

"Evet. Bu yüzden onun yerine senin ruhuna sahip olacak."

"Ne?" İzael'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama Kralım-"

"Bir Unseelie'nin ruhuna sahip olmak onun bize bağlı olmasını sağlayacaktır. Ona hükmetme hakkım olacak. Kaybedersen, ölümlü kızın oyuncağı olacaksın. Ve böylece, az önce yaptığımız anlaşma -onun güvenliği için senin sırrın- geçersiz olacak. O benim iplerimde dans edecek, sen de onunkinde." Valroy ayağa kalktı, kanatlarını açıp gerdikten sonra bir pelerin gibi arkasına katladı, tepelerindeki pençeler ön tarafta kenetlendi. "İtirazın var mı?"

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır!

Hem de çok itiraz etti. Varlığının her zerresiyle itiraz ediyordu. Bir ölümlünün ruhuna sahip olmasına mı? Kızın onun kalbine sahip olması ve karşılığında onun kalbine sahip olmaması yeterince kötüydü. Ama *bu*? Bu düşünülemezdi.

Bir insanın kölesi olmak.

Ne kadar iğrenç bir geri kalmışlık.

"Eee?" Valroy alay etti. "Ya bu olacak ya da başladığımız yere geri döneceğiz." İzael öfkesini gizleyemiyordu. Buraya kendisinin de kaybedemeyeceği bir durumu güvence altına alma umuduyla gelmişti. Şimdi durum pek de öyle değildi. Hırlayarak sertçe eğildi. "İtiraz etmiyorum, Kral Valroy. Kabul ediyorum

şartlarını kabul ediyorum."

"Güzel. Şimdi git. Cadıyı ölümlüler dünyasından getir. Bu anlaşmayı gizli tutacağım. Sana da aynısını yapmanı öneririm. Ne de olsa zamanınız azalıyor."

İzael kendini gitmek için çok istekli buldu. Öfkesini derinlerde bir yere saklamak zorunda kalacaktı. Bunun ona hiçbir yararı olmayacaktı. Valroy devrilemez ya da geri alınamazdı. Ve haklıydı da... Alex neredeyse yeniden avucunun içindeydi.

Yedi gün yedi asır gibi gelmişti.

Izael başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı, bir portaldan geçerek kayboldu ve evine döndü. Alex'in dönüşü için her şeyin doğru olmasını istiyordu.

Abigail, İzael'in Alex'i hediyelerini kendi isteğiyle teslim etmesi için ikna etmeye çalıştığını düşünecekti.

Valroy ise gerçeği biliyordu.

Aynı anda oynanacak iki oyun. İki satranç tahtası, yan yana.

Ah. Ama bu doğru değildi, değil mi? İki değil, *üç* satranç tahtası vardı.

Seelie Kraliçesi için Izael isteksiz müttefiki oynamak zorunda kalacaktı. Alex'i o üç gün boyunca demirden zincirlerle tutacak ve yeteneklerini kullanamamasını sağlayacaktı. Hatta belki de onun sihrini kalıcı olarak yok etmenin bir yolunu bile bulabilirdi. Elbette kendi kontrolünde bir şişe. *Buna güvenlik önlemi diyelim.*

Evet. Onun yaklaşımı bu olurdu. Gücü kontrol altına almak için zincir ve prangadan daha gizli bir yol bulmak.

Valroy'a gelince, ikinci satranç tahtası hazırlanmış ve maç başlamıştı. Izael, Alex'i onu sevmeye arzusunu kullanmaya ikna edecekti. Bunu Kral'a itiraf edecek değildi ama bu konuya nasıl yaklaşacağına dair henüz bir planı yoktu. Ama aklına geleceğinden emindi. Sadece bunun en mantıklı seçenek olduğuna inanması gerekecekti - eğer bunu yapmazsa kendisini bekleyen sefaletten kurtulmanın yolu.

İkimiz için de sefalet. Ruhunun ona ait olması fikrini bir türlü hazmedemiyordu. Ne büyük bir hakaret!

Ve üçüncü tahta vardı. Üçüncü ve en önemli oyun. Onunla ötücü kuşu arasındaki oyun. *Beni sev ya da sihrinden vazgeç. Beni sev yoksa kölen olurum. Sev beni Alex, çünkü artık benden asla kurtulamayacaksın.*

Ne karmaşık bir karmaşa.

Alex asıl sözleşmesini kazanmadığı ve hiçbir şey istemediği sürece. *Bu* onu ne kadar büyüleyici bir duruma sokacaktı. Bir daha asla Fae'ler tarafından rahatsız edilmemek üzere Dünya'ya geri gönderilecekti. Ama büyü ve ruhu onun elindeyken? *Bu* nasıl olacaktı?

İzael dürüstçe bilmiyordu.

Öğrenmek de istemiyordu.

Bu düşünceyi kafasından kovdu. Hayır, bu mümkün değildi. Alex dileğini yerine getirecek ve ona aşkını verecekti. Bu her şeyin olması gerektiği gibi kalmasını sağlayacaktı. Ölümlü yıllarını onunla geçirecekti. Onun ruhunu ve kalbini alacaktı. Ve o, Seelie'yi ve belki de ölümlü ırkı yok edecek korkunç bir silah olacaktı.

Sadece onun için yaptığı demir tasmayı kaldırdı ve ellerinin arasında evirip çevirdi. Narin bir parçaydı, kullanılacağı şeyden çok dekoratif bir mücevher parçasına benziyordu. Karanlık amacını yalanlayan tek ipucu, tasarımını oluşturan bükülmüş, asma benzeri ve karmaşık düğümlü örgülerin önünde ve ortasında oturan yüzüktü.

Bunu taktığında kesinlikle ağız sulandırıcı görünecekti.

Ağacına bağladığı demir zincire takıldığında daha da güzel olacaktı.

Satranç oyunlarının canı cehenneme. Bu gece kendisini eğlendirecek çok daha eğlenceli, çok daha kışkırtıcı bir şey vardı.

Bir hafta boyunca Alex kendini saklamıştı. Ondan kaçmıştı. Ve şimdi, onun kendisinden bir daha asla kaçamayacağından emin olacaktı.

"ŞİMDİ GİDİYORUZ." Bayodan Alex'in önünde eğildi.

Alex iç çekti. Dışarıda havanın yavaş yavaş kararmasını izliyordu; neredeyse gün batmak üzereydi. O bunaltıcı *kasvetli havanın* ardındaki güneşi göremiyordu.

Hava durumu. "İkinizin de gittiğini gördüğüme üzüldüm." Bayodan ve Cruinn'e doğru yürüdü. "Size ne kadar bok atsam da, birlikte geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif aldım."

"Biz de öyle." Cruinn uzandı ve ona sıkıca sarıldı. Onları oluşturan cam parçaları, onu kesmemek ya da sıkıştırmamak için dokunduğu her yerde düzleşti. O da çok fazla sıkıkmaya dikkat ederek onlara sarıldı. "Bu harikaydı."

Alex bir süre sonra onları bırakıp Bayodan'a sarıldı, Bayodan da bir kolunu ona doladı. "Tavsiyen için minnettarım, Goatula. Ve arkadaşlığın için de."

Onun başının tepesini öptü. "İyi olacaksın. Sen zekisin. Bundan bir çıkış yolu bulacaksın, bundan eminim."

"Evet. Umarım haklısındır. Şu anda kendimi pek zeki hissetmiyorum." Alt dudağını çiğneyerek tekrar pencereye baktı. "O gelmeden önce yola çıkmalısın. Havasında olacağını tahmin ediyorum."

"En hafif tabirle, haklı olduğundan şüpheleniyorum." Bayodan kaşlarını çattı.

Cruinn, yarı saydam parmaklarının nazik bir dokunuşuyla Alex'in başını kendilerine doğru çevirdi. Alex bir şey söyleyemeden onu öptüler. Dudaklarının dokunuşu şok edici derecede yumuşak, garip bir şekilde de soğuktu. Kıpırdamayacak kadar sersemlemişti.

Geri çekildiklerinde gülümsediler. "Yakında tekrar görüşeceğiz, güzel cadı."

Bu sözlerle birlikte ikisi de bir duman girdabının içinde kayboldular ve Alex'i şaşkınlık içinde dudaklarına dokunurken bıraktılar.

Balkabağı yakındaki bir sandalyenin arkasından onu izliyordu. Omuz silkti. "Fae."

Ve sanki şeytanın kendisini çağırmış gibi, havadaki müzik değişti. Artık hüznü, içe dönük yaylılar değil, bir boru orgunun gümbürtüsü onu bir ağıt haline getirdi.

Eller omuzlarına yerleşti. Sıkıştılar. Nefes yanağına değdiğinde titredi. Dudaklar orada gezindi, kulağını sıyırdı.

"Beni özledin mi?"

Oh, *kahretsin*.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Alex'in kalbi bir şekilde hem midesinin çukurundaydı hem *de* aynı anda boğazında düğümlenmişti. Bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. İzael'den sendeleyerek uzaklaştı ve onunla yüzleşmek için döndü. Korku kalbinin hızla çarpmasına neden olurken, etrafındaki dünyanın temposu da ona ayak uydurmak için yükseliyordu.

Izael bir eliyle deniz mavisini saçlarını geriye doğru savurdu, yüz hatlarını bölen sırtı, aklıktan ölmek üzere olan bir kurdun acı çektirmenin *çok* eğlenceli olduğuna karar vermesiyle ortaya çıkacak şeye benziyordu. Onu dengesiz ve aç bir ifadeyle izliyordu ama bu ifade aynı zamanda neşeyle de parlıyordu. "Beni gördüğüne sevinmedin mi bülbülüm?" Ona doğru bir adım attı ve o da bir adım geri çekildi. Adam homurdanarak bir elini arkasına götürdü. "Sanırım olmazdın. Çok aceleyle gittin."

"Izael, bekle." Ona zarar mı verecekti? Puck artık planın bu olmadığını söylemişti ama psikopat, öfkeli bir fae ona doğru geliyordu ve o bu riski almak istemiyordu. "Bir saniye *bekle*."

"Yedi gündür *bekliyorum!*" Sözcükleri, gıcırdayan ve sıkılmış dişlerinin arasından neredeyse tıslayarak çıkıyordu. "Yoksa unuttun mu?"

Onun öfkesi karşısında irkilerek sersemledi. Onun kızgın olmasını beklemiyordu - onu hiç böyle görmemişti. Ve bu hiç hoşuna gitmemişi, en azından kendisine yönelik olduğu için. "Bak, anlamak zorundasın. Beni işkence etmekle tehdit ediyordun!"

Onu terk eden kahrkaha sessizdi. Bir an için gülümsedi, öfkesi geldiği gibi hızla uzaklaştı. Elini göğsüne koydu, parmaklarını iki yana açtı. Sözleri bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Sana kalbimi verdim. Güvenini kazanmak için bu yeterli değil miydi?"

Bu yüzüne inen bir yumruk gibiydi. Oturma odasını geçmek için ona sırtını döndü. Kudurmuş bir vahşi hayvana sırtını dönmek akıllıca değildi ama bir an için onun yüzünü görmemesi gerekiyordu. "Seni incittiysem özür dilerim, ama ben-"

Önündeki duvara çarpması o kadar ani oldu ki bir an için sersemledi. Bir eli saçlarında yumruk olmuş, yanağını duvara yaslamıştı.

Şeytani ifade sadece birkaç santim ötedeydi. Etkisini yumuşatmış olmalı.

"Canımı yakmak mı? *Canımı mı yaktın?*" Güldü, eğilerek dişlerini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Çenesinin derisini. "Oh, benim sevgili, tatlı, lezzetli ötücü kuşum. Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

Adamın dişlerinin dokunuşuyla omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Adamın yakınlığından başı dönüyordu.

Sessiz bir inilti çıkararak kalçalarını onun bedenine daha sıkı bastırdı. "Bunu benimle nasıl telafi edeceğini tahmin edebiliyor musun? Hmmm? Sana üç şans vereceğim..."

Adamın kalçaları tekrar içine girmek için gevşediğinde, kadın çıkardığı sese engel olamadı. Bu bir protesto sesi değildi. *Lanet olsun!* "Yavaşla biraz. Konuşmamız gerek."

"Konuşmak mı? Bir düşüneyim. Hmmmmmm..." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Hayır."

Dünya onun altından kayıp gitti. Her şey bir uçtan bir uca giderken çığlık attı. Adam onun altında bir geçit açmıştı. Sert zemine indiğinde, iki saniye boyunca hangi ucun yukarıda olduğunu anlayamadı.

Sahip olmadığı iki değerli saniye.

Izael onu omuzlarından yakaladı ve evinin zeminine sırt üstü yuvarladı. Tepesindeki ağaç dalları, her zaman biraz fazla büyük olan aya karşı silüet oluşturunuyordu.

Izael onun beline sarılarak kolayca yere yatırdı. Kadın ona yumruk atmaya kalktığı anda, Izael bileklerini yakalayıp başının yanında yere yapıştırdı. Deniz yeşili, yılan gibi parlayan gözleri neredeyse heyecanla parlıyordu. "Evine hoş geldin, bülbül."

"Bırak beni." Kız ona ters ters baktı.

"Hayır."

"Seni zorlayacağım." Etrafındaki müziğe sarıldı, o ana kadarki atışmalarının tamamı çılgınca bir konçerto olmuştu.

"Hayır. Yapmayacaksın." Bir elini kaldırdı ve bileğinin bir hareketiyle, metal gibi görünen bir halka avucunun içinde parıldayarak belirdi. Sanki onunla boğazına yumruk atacakmış gibi boynuna doğru itti.

İçgüdüsel olarak gelmeyen acıya tepki göstererek başını başka yöne çevirirken bir çığlık attı. Tekrar ona baktığında, adam topuklarının üzerinde oturmuş, Cheshire kedisi gibi gülümsüyordu. Ve bekliyordu. Neyi bekliyordu?

Ve sonra onu duydu.

Hiçbir şey.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak dinlemeye çalıştı. Belki de, hayır. Gitmişti.

Etrafındaki dünyanın müziği *sessizdi*.

"Ne yaptın sen-" diye bağırmaya başladı. Ama adamın eli ağzını kapatarak çığlığını bastırdı.

"Sssshh... Bunu duyuyor musun?" Daha yakına eğildi. "Duyamıyorsun, değil mi?" Kıkırdayarak tekrar arkasına yaslandı ve kızın boğazına bir fiske vurdu. Ama ona vurmak yerine metalik bir çınlama oldu. Kız tepki veremedi adam üstünden kalkıp uzaklaştı. "Ne utanç verici!"

Panik içinde ilk başta bunu hissetmemişti. Ama boynunun etrafında soğuk ve sert bir şey vardı. Doğrulup ellerini boğazına götürdü. Çağırdığı o metal halkaydı. Bu-

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Ayağa kalktı, bir an için ayakları üzerinde bocaladı, yakında bir sütun olduğu için mutluydu. "Çek şu şeyi üzerimden, seni geri zekâlı!"

Izael on adım kadar ötede durmuş, yine ona gülüyordu. "Bunu kendine sen yaptın, bülbül. Kaçmasaydın, demir bir tasmayla bağlı olmayacaktın."

Önünde lanet bir halka olan bir yaka, daha az değil. Dekoratif hissettim -Ama tabii ki öyleydi. Eğer onun evcil hayvanı olacaksa, bunu yaparken güzel görünmesini isterdi. "Bana işkence edecektin. Ve beni *kullanacaktın*."

Bir düğmeye basar gibi eğlenceyi öfkeye dönüştüren Izael, hışımına ona doğru yürüdü. "Seni *güvende* tutacaktım!" Dişlerini, mekânını süslemek için kullandığı mumların ve fenerlerin ışığında parlattı.

Kız onun gözlerinin içine baktı ve öfkesini kendi öfkesiyle aynı oranda karşıladı. "Berbat bir güvenlik tanımınız var."

Eli yukarı doğru fırlayarak kadının yakasının ilmeğini yakaladı ve yüzüne yaklaştırdı. Bu onu parmak uçlarına kadar kaldırdı ve dengesini korumak için ona tutunmak zorunda kaldı. Dudakları onunkilere çarptı, öfke ve hiddet vahşi ve paramparça bir arzuyla karıştı.

Bir eliyle gömleğinin kumaşını sıkarken diğer eliyle göğsüne yumruk attı. Tüm düşünceler aklını terk etmişti. Sadece hissettiği aynı öfke ve çaresiz ihtiyaç ona geri yansiyordu.

Tanrım, teslim olmak istiyordu. Hayvanın onu tüketmesine izin vermek istiyordu. Onun gazabını hissetmek istiyordu. Ama savaşımadan pes edemezdi. Dudaklarını sertçe ısırıp, bakır bir şeyin tadını aldı.

Hırlayan İzael, elini dudağına bastırarak onu yere düşürdü. Kız acı içinde homurdanarak yere düştü. Sabaha çok ağrıyacaktı. *Ve içimden bir ses henüz çürük toplamayı bitirmediğimi söylüyor.*

İzael çatallı diliyle yalamadan önce parmağında kan olup olmadığını kontrol etti. "Kefaretini kolay bir kefarete yapacaktım, bülbül. Seni tek sikimle birkaç kez öğürtecek ve bu işi bitirecektim." Mırıldanarak parmağını cep mendiline sildi. "Ama eğer böyle olmasını istiyorsan..."

Alex kareli beyaz ve siyah mermer zeminde ayaklarını sürüyerek ondan uzaklaştı. Aralarına mesafe koyması gerekiyordu. Dönerek kaçmak için ayağa fırladı. "İzael, *bekle-*"

Ayak bileğine bir şey dolanmış. Kalın, pullu bir kas kordonu. Onu hemen ayaklarından çekti. Kendini durduramayınca çarpmaya hazırlandı. Ama bunun yerine, adam onu yerden baş aşağı kaldırırken bir kez daha tepetaklak oldu.

"Ah, aptal bülbül... anlamıyor musun?" Onu kendisiyle göz göze gelecek şekilde kaldırırken sırttı, ne olursa olsun ters dönmüştü. "Artık benden kaçış yok. Bir daha *asla*, bir daha asla."

"Eğer Abigial öğrenirse-"

"İşte tüm bunların en iyi kısmı!" Keskin bir kahkaha atarak sözünü kesti. "Buna hazır mısın? Bu onun fikriydi!" Kıkırdadı. "Buna inanabiliyor musun?"

Adam onu bir anlığına da olsa yere bıraktığında dünyası yeniden dönmeye başladı. Adamın eli yine yakasının halkasındaydı ve onu ayağa kaldırdı. Ondan uzaklaşmaya çalıştığında, kuyruğu beline dolandı ve *sıktı*. Fazla değil. Ama yeteri kadar.

Dondu kaldı. "İzael, lütfen..." Daha önce İzael'in ona zarar vermeyeceğine inanmıştı. Ciddi bir şekilde değil. Hoşlanmayacağı bir şey yapmayacağına. Ama şimdi? Şimdi gerçekten bilmiyordu. Onu ezip canını mı çıkaracaktı? Yoksa sürünerek kaçmasını diye omurgasını mı kıracaktı?

Bayodan'ın büyücülükle ilgili sözleri aklından geçti.

"İyi bir küçük bülbül olmaya hazır mısın?" Yakasının halkasını bırakıp tırnaklarını köprücük kemiği boyunca yavaşça gezdirdi ve gömleğinin askısını kenara itti. "Kaçtığın için benden özür dilemeye hazır mısın?"

Alex titriyordu. Ağlıyor olmalıydı. Çılgılık atmalıydı. Ona hayır demeli, durmasını söylemeliydi ama bunların hiçbirisi olmadı. Çünkü bu, onun gerçekten yapmasını istediği son şeydi. Aklından geçenler onu çılgına çevirmişti.

başına gelmek üzereydi. Ve seçeneklerden hiçbirinin hakkını vermediğini biliyordu. Ancak yine de çok *kızgındı*. Gözlerini ona dikti. "Siktir git."

"İşte benim kızım." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu tekrar öptü, bu kez alt dudaklarını acıtacak kadar sert ısırdı.

Ürpererek, onu terk etmekle tehdit eden iniltiyi zapt etti.

Adam onu bıraktığında ayakları nihayet yere değdi ve adam onu yere bırakıp kuyruğunu belinden çözdü. Cevabını almadan önce bir an için onun ne yaptığını merak etti.

Ondan uzaklaşarak elini kaldırdı ve bir ipin ucunu tutar gibi kavradı. Çekti.

Ve kız tasmanın kendisini öne doğru çektiğini hissetti. İnce bir zincir - mücevherleri için kullandıklarından daha büyük olmayan- tasma ile onun arasında uzanıyordu. Gümüştü, narin halkaları görülemeyecek kadar küçüktü.

"Sana borcunu ödetmeden önce içinde bulunduğun durumun gerçekliğini anlatmak istiyorum bülbül. Belki bu durum hakkındaki *fikrini* değiştirir diye." Sırıttı.

"Çıkar şunu üstümden, İz-" Adam onu tekrar öne doğru çekerken bülbül irkildi.

"Hm...hayır. İki nedenden dolayı. Birincisi, *hayatımda* hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum." Zinciri bir kez daha çekince İz sendeleyerek ona doğru savruldu. Çıplak göğsüne çarptığında, kuyruğunun arkasında onu kendisine doğru bastırıldığını hissetti. Sırtının alt kısmında durana kadar vücudunda dalga dalga ilerledi. İki tuğla duvar arasında sıkışıp kalmış da olabilirdi.

"İzael-"

"Ve iki?" Sözüünü kesti. "*Ya* güçlerinizden arınana *ya* da... bana her konuda tamamen sadık olduğunuzdan emin olana kadar kalacak. Benim yanımda durarak Seelie'lerle savaşmaya istekli olduğunuzdan." Ona doğru eğildi, dudaklarını yanağında gezdirdi, sonra yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu dönüp kendisine bakmaya zorladı. "Benim ötücü kuşum olarak. Evcil hayvanım olarak. Ve beni sevmeyi o kadar çok isteyen kadın... bunu diledi."

Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Adam onun dudaklarını izledi, gözleri kapalı ve ağır, açıkça onun cevap vermesini bekliyordu.

Bu onun yeni oyunuydu.

Ya büyüünden vazgeçecek ya da dileğini onu sevmek için kullanacaktı.

"Aklında bulunsun, her iki durumda da ruhun benim olacak. Neden benim yanımda geçireceğin yüzyılların neşeli geçmesini sağlamayasın?" Gülümsemesi saf günahtı. "Aksi takdirde, zevkleri olmadan... olmayacağından değil."

Kadın titriyordu. Öfkesi gitmiş, yerini korkuyla karışık ezici bir ihtiyaç almıştı. Bu neden antlaşmayı dilemekten çok daha kötü hissettiriyordu?

Baş döndürücüydü. Sırtındaki kaslar kayarak etrafını sardı. Adamın kuyruğunun ucu gömleğinin arkasına doğru kayarak teninin üzerinde kıvrılırken nefesi kesildi.

"Bana durmamı söyle." Bir eliyle saçlarını taradı ve mor tellerin parmaklarının arasından kayışını izledi. Diğer eli pantolonunun arkasından aşağı kaydı, kışını kavrarken tırnaklarını tenine batırdı. "Ya da bana olan borcunu öde."

Alex bir nefes verdi. Ve hiçbir şey söylemedi.

ONUNCU BÖLÜM

İzael onu sanki sadece bu hareket bile ruhunu yiyip bitirecekmiş gibi öptü. Ve eğer bu kadar basit olsaydı, o zaman ruhu çoktan ait olduğu yerde olurdu. Ama hayır. Hayır. *Hayır*. Bu gece çok farklı türden bir alışveriş olacaktı.

Ona karşı öfkesini kaybetmeyi beklemiyordu. Yine de bunu yaptığı için ne kadar mutluydu. Onun yakasına tükürdüğünü ve öfkelendiğini görmek, ona durumu açıkladıktan sonra yakasını kederli ve boynu bükük bir şekilde takmayı tercih etmesinden çok daha iyiydi.

Hayır. Böylesi daha iyiydi. Bırakın kızsın. Haksızlığa uğradığını hissetsin. Bedeni teslim olurken zihni öfkelensin.

Ve bu gece ona nasıl teslim olacağını. Bu geceyi onun için kolaylaştırmaya niyetli olduğunu söylediğinde yalan söylememişti. Ertesi sabah uyandığında kendini birazcık cezalandırılmış hissetmesini istiyordu. Ama eğer onun güvenini yeniden kazanacak ve onu sevme arzusunu kullanmaya ikna edecekse, işi ağırdan alması gerektiğini biliyordu. Nazik. Nazik.

Bu açıkça pencereden dışarı çıkmıştı.

Bunun yerine ona tüm planı anlatmıştı. Gözlerindeki dehşetin ona duyduğu şehveti daha da koyulaştırdığını ve daha da volkanik hale getirdiğini gördü. Morrigan adına, o şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Ayrıca yaşadığı bu uyarılmanın, çözülmezse onu unutulmaya sürükleyeceğini söylerken yalan söylemiyordu. Ama kuşku galip geldi. Ne de olsa o bir beyefendiydi ve bu yüzden ötücü kuşuna geri çekilme şansı vermişti. Ona, gözlerindeki arzuyu yanlış anladığını söyleme şansı vermişti.

Kız sadece korkuyla onu izlediğinde, nefes almak için dudakları aralandığında -sessiz kaldığında- onu bir şekilde daha çok sevmişti. Keskin tırnaklarıyla üstünü parçalara ayırdı ve bir kenara fırlattı. Bir an sonra sütyeni de onu takip etti; öpüşmeye hiç ara vermedi.

Ama onu korkutmayı henüz bitirmemişti. Hayır, ona yaşatmak istediği başka bir korku seviyesi daha vardı. Ona bu gece neyle karşı karşıya olduğunu göstermek istiyordu. Kadının sırtını göğsüne çevirerek onu kendine doğru bastırdı.

Ağacının dibindeki yastık koleksiyonunun üzerine yerleşerek kendini belli bir açıyla destekledi. Ne de olsa mükemmel bir görüş açısı istiyordu. Alex'in göğüslerini kavradı ve sıcak, yumuşak etlerini sıktı.

İnlemesine engel olamayan Alex, sırtını onun göğsüne yasladı. Yarı göğsünde yatıyor, yarı da kuyruğunun karnıyla buluştuğu yerde oturuyordu.

Adam hem ellerini hem de kuyruğunu kullanarak kadının kıyafetlerinin geri kalanını hızla çıkardı. *Çok daha iyi.*

Şakağını öptü, sert meme uçlarını çimdikledi, acı içinde haykırırken kulağına karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bu gece duymak istediğim türden bir şarkı bu. Ama daha yeni başladık."

Yavaş yavaş kuyruğunu onun etrafına dolayarak bacaklarını ayırdı. O kadar yavaş ki, diğer bakımları sırasında bunu fark etmemesini umuyordu. İçinde bulunduğu şeyin gerçekliğini gördüğünde kendini açıkta ve savunmasız bulmasını istiyordu.

Kuyruğunu kıvrarak bir kısmını onun önüne doğru kaldırdı.

Belki de onun bir erkeğin anatomisine daha çok benzediğini düşünmüştü - belki de tam oturduğu yerde bulunduklarını sanmıştı. Gözlerinin faltaşı gibi açıldığına ve kaçma arzusunun aniden canlanıp çırpındığına bakılırsa, muhtemelen her ikisi de söz konusuydu.

Artık çok geçti. Adamın sarmalları arasında sıkışıp kalmıştı.

Aniden kendisine doğru savurduğu oldukça şiddetli küfürleri bastırmak için bir elini kızın ağzına götürdü. "Şimdi, şimdi... *O kadar şaşırdığını söyleyemezsin. Seni uyarmıştım, değil mi?*"

Kadın yine çırpındı, ona dirsek attı. Adamın daha az umurunda olamazdı. Bir eli hâlâ kızın ağzında kenetliyken, diğer elini karnından aşağıya kaydırды, göbeğinin üzerinden geçerek yavaşça aşağıya indi, ta ki göbeğini bulana kadar. Kendine engel olamayıp iki parmağını onun istekli, bekleyen bedeninin derinliklerine sokmadan önce bulduğu şey karşısında inledi.

Onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. En az onun kendisine yaptığı kadar.

Aşk onu takip edecekti. Aşk bunu takip etmeli. Ama şimdilik -sadece şimdilik- Bu.

Kızın boğuk küfürlerinin zevk iniltilerine dönüşmesini dinleyerek Elini kızın ağzından çekerken üçüncü parmağını yavaş ama durdurulamaz bir şekilde kızın içine soktu. "İşte bu, bülbül... işte bu... şimdi bana durmamı söylemek için son şansın."

Adam karnına yumruk atmış gibi ciğerlerinden hava çıktı. Titriyordu, vücudu adamın etrafında sıkıca kenetlenmişti ve zevkten kıvranıyordu.

içinden geçiyordu. Ama gözleri *ona*, eğer onu geri çevirmezse vücudunun derinliklerine batıracağı şeye *kilitlenmişti*.

Onu hazırlamak için elinden geleni yaparken, dördüncü bir parmak onu gererek gözlerinin kapanmasına neden oldu. Canını yaktıysa bile çıkardığı ses aksini söylüyordu. Ecstasy, onu sıkıştırırken bir dalga halinde üzerine çöktü, serbest bırakma onun içinden akıyordu. Ellerinden biri adamın saçlarına dolanarak sıkıca kavradı, diğeri ise can havliyle bileğini tuttu.

Biraz da memnun bir şekilde kulağına mırıldandı. "Eğer sevdiysen nasıl hissettireceğini bir düşünsene."

Alex hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Siktir *git*-"
Planımız buydu.

AKLINI KAÇIRMIŞTI. Lanet olası aklını kaçırmıştı. Ne düşünüyordu ki? *Ona bir bak!* Yapacaktı, yapacaktı, *insan* bile değillerdi! Onlar başka bir şeydi! Ve Tanrı *aşkına, iki kişilerdi!*

Izael'in elleri vücudunda dolaşırken bile kafasında panik dolu düşünceler dolaşıyordu. Ona durmasını söylemeliydi. Sadece ağzını açıp "hayır" ya da "fikrimi değiştirdim" demeliydi. Herhangi bir şey, gerçekten herhangi bir şey!

Elleri vücudundan çıkmış, kuyruğunun dörtte üçü kadar uzamıştı. Bu, onun sırtında olabileceği, göğüslerini yoğurabileceği ya da parmaklarını vücudunun derinliklerine batırabileceği anlamına geliyordu - aynı zamanda iki insanlık dışı *şeyini* karnının üzerine koyabilirdi.

"Çekinme," diye mırıldandı kulağına. "Onlar benim ısırın parçam değil." Kulağını ısırıldı.

Aklımı kaçırdım. Deliliği bulaşıcı. Ama elinde değildi. Merak ve ihtiyaç galip geldi. Elini onlardan birinin üzerinde gezdirdi, uzunluğunu kavrarken parmaklarında seğirdiğini hissetti. İnsana ait değildi; ucu sivri ve uzunluğu boyunca çıkıntılıydı. Belki biraz daha ince olsa da, alışkın olduğu her şeyden daha uzun olduğu kesindi.

Sorun şu ki, bu onlardan biriydi. *İki tane* vardı.

Kuyruğunu dalgalandırarak, kulağına doğru inleyerek bir uzunluğunu kızın kavrayışından geçirdi. Kadın refleks olarak onu daha sıkı kavradı ve kendini ısırırken buldu.

izlerken alt dudağını ısırđı. Dokunulamayacak kadar sıcaktı -neredeysede imkânsız derecede.

Neden, nasıl ya da yapmalıyım gibi tüm sorular kafasından tamamen atılmıştı. Adam haklıydı. Nasıl hissettiklerini bilmek istiyordu. Onunla baş edip edemeyeceğini. Denemenin nasıl bir his olacağını.

Diğeri eliyle ikincisini kavrayarak hızı onun ayarlamasına izin verdi.

"İşte-ah-işte bu-" bir kolunu sımsıkı sararak ona sarıldı, onu hareketsiz tutuyordu. Titreyerek kendini onun elinden kurtardı. "Mmh, sakın ol. Başlamadan bitirmek istemem."

Kuyruğunu aşağıya doğru sürüklediğinde paniğede kapıldı. "Bekle!" Doğrulup onları itmeye çalıştı.

Elleriyle bileklerini kavrayarak onu tekrar aşağı çekti, bileklerini başının üzerine doğru çekti ve kuyruğunun bir başka sarmalıyla onları orada sabitledi. "Sssh, şimdi..." Elleri karnından aşağıya, uyluklarının iç kısmına doğru ilerledi ve garip, insanlık dışı uzunluklardan birini eline alıp girişine yönlendirdi.

"Ama ben-"

Birini içeri itti.

Tüm kelimeler uçup gitti. Saf elektrik gibi hissettiren bir şey içinden geçerken sırtı kamburlaştı. Hayır, ince tarafta değildi. Ve her bir çıkıntıyı, garip dikenlerin her birini hissedebiliyordu. Bu hissin etkisiyle sersemlemişti.

Adam hareket etmeye başladığında nihayet kadının açık ağzından bir ses çıktı. Bu küçük bir çığlıktı, içede doğru her vuruştada ona doğru bastırıyor, onu dolduruyor ve harika bir acı bırakıyordu.

Eli diğeri uzun aletini kavırıyor, vücuduna bastırıyor, hassas sinir topunun üzerinde ileri geri kaydırıyordu.

Kadın buna dayanamadı. Coşkusu yeniden doruğade tırmandı ve adam hiç yavaşlamadan, hiç gevşemeden onu hızla beyaz gürültüye doğru sürükledi.

"F-" Yapabildiği en iyi şey buydu.

Izael kıkırdadı, kendi zevkiyle boğuk ve kalın. "Çok güzelsin, bülbülüm. Hazır mısınız? İzle..."

Ondan uzaklaştı. Ama sadece iki uzunluğunu elinde birleştirmek için. Gerginleşti, korku içinde sarsıldı. Yapmazlar-yapamazlar-

"Sus, bülbül," diye mırıldandı, dilini teninde gezdirmeden önce yanağını öptü. "Rahatla... bırak gitsin. Sana sahibim. Sen varsın. Güvendesin

benimle."

Boğazındaki taşı yutarak titrek bir nefes verdi.

"İşte bu kadar. Güzel bülbül." Kendini onun girişine doğru bastırdı.

Biri içine kaymadan önce basınç arttı.

Omuriliğine daha fazla zevk acısı gönderirken duyu içinde sarsıldı.

Basınç tekrar arttığında, bir inilti çıkardı.

"Nefes almayı unutma."

Basınç arttı.

Ve sonra oradaydı.

Sadece başlangıcı.

Feryat etti, nefesi boğazında düğümlendi. Hayır, nefes almayı tamamen unutmuştu. Ve birkaç saniye sonra başka seçeneği kalmamıştı. Ciğerleri yanıyordu. Nefes nefese kalmıştı, başı dönüyordu.

"Seni uyarmıştım." Adam tekrar yanağını yaladı. Kıpırdamıyordu, kadın alışana kadar kıpırdamadan durma nezaketini göstermişti.

Aşağı bakmaya cesaret edince, buna inanamadı. Kendini *çok dolu*, çok gergin hissediyordu ve daha yeni başlamışlardı. Kuyruğunu daha yakına bastırarak onun ne demek istediğini kanıtladı ve iki boyu daha derinlere kayd.ı.

"Kahretsın-" Başını ona yaslayarak gözlerini kapattı. "İzael- yapamam-"

"Yakında. Ve sen de öylesin." Eli onunkini kavradı ve birleştikleri yere doğru yönlendirdi. İki santim geriye kaymadan önce daha fazla bastırdı, yavaşça içeride daha derine doğru ilerledi.

Hayatında daha önce hiç yaşamadığı bir şey gibi hissetti.

Zevk. Acısı. Garip anatomisinin her parçasının hissi ve ona karşı sürtünmesi. Elini karnına bastırdığında onu orada hissedebiliyordu. Çok geçmeden adamın tamamı içine gömülmüştü. Bunun farkına varmak ve bu hissi yaşamak onu kendinden geçirdi.

Tüm bunlar alışlagelmişin çok dışındayken neden onun kendisini alışlagelmiş şekilde becermeye başlamasını bekliyordu, bilmiyordu. Ama şimdi içine gömüldüğüne göre, daha önce mümkün olduğunu bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir acı, gitmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Üzerlerine bir sargı atarak kadının bedenini kendi bedenine sardı. Kavrayışını sıkılaştırırken çıkardığı derin, gırtlaktan gelen ses vahşiydi. Kendini onun içinde bir şekilde daha da *sertleştirirken* basınç derinleşti. Ciğerlerinin yeniden hava almak için yanmasına neden olan şey, kavrayışının bu sıkılaşması ve serbest bırakılmasıydı.

"Çok güzelsin -benim güzel bülbülüm-" İzael boynunun omzuyla birleştiği hassas kısmını ısırdı, dişleri tenine battı. Onu daha sıkı kavradı, sıktı.

İşte o zaman hissetti.

Adamın imkânsız sıcaklığını. Biri ve sonra diğeri, onun serbest bırakılmasıyla birlikte gitmeye başladı ve onu peşinden fırlattı.

Adam ona karşı kükredi, kolları onun etrafında dolandı ve içindeki volkanik sıcaklık bir ateş perdesine ulaştı.

Görüşünde noktalar görürken her şey bulanıklaştı. Nefes alamıyor, düşünemiyor, coşku içinden orman yangını gibi geçerken sadece hissedebiliyordu. Her şey karanlığa gömüldü. Onu ele geçirmeden önceki son düşüncesi, bu şekilde ölüp ölmeyeceğini merak etmek oldu.

Ve eğer ölürse buna değip değmeyeceğini.

Kahretsin.

Izael Alex'i kollarının arasına aldı ve sürünerek kaplıcaya doğru ilerledi. Birkaç dakika içinde uyanacağından emindi. Alex zaten oksijensiz kalmışken onu biraz fazla sıkmıştı.

Aptal bülbül. Ona nefes almasını söylemişti.

Onu suya bıraktı, kıyıya yasladı, sabunlarını ve bir bez topladı ve onu yıkamaya başladı. O kadar güzeldi ki, ay ışığında uyuyor gibi görünüyordu, eski bir insan masalındaki bir bakireydi.

Ve o, onu almaya gelen şeytani fae. Bir kez olsun, hikayeler doğru olabilirdi.

"Seni çok şımartacağım, benim tatlı bülbülüm." Onun yanına oturdu ve onu göğsüne yakın tuttu. Ne de olsa boğulmasına izin veremezdi.

Yıllarının geri kalanında onun etrafındaki hissini hatırlayacaktı. *Muhteşemdi*. Onun korkusu. Onun hevesi. Coşkusu. Hepsi birbirine karışıp öyle sarhoş edici bir uyuşturucuya dönüşmüştü ki, istediği kadar uzun süre dayanamamıştı.

Onun türü, eğer ruh hali onları etkilerse, günlerce sürebilirdi.

Kırılğan bir ölümlüyle değil, seni aptal. Onun leğen kemiğini kırar ve muhtemelen bir iç organını delersin. Kıkırdadı. Seks yaparak ölmek sanırım en kötü ölüm şekli olmazdı.

Başını onunkine yaslayarak sessiz bir melodi mırıldandı. Onu seviyordu. Mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazla.

Ve o da onu er ya da geç sevecekti.

Başka türlü hayatta kalmasının imkânı yoktu. Onun nemli saçlarını okşayarak şakağına bir öpücük kondurdu. "Sen *benimsin*, küçük bülbül. Sizi ikna etmek için kaç dünyanın ölmesi gerektiği umurumda değil."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Alex uyandığında üzerinden tren geçmiş gibi hissediyordu. Sahip olduğunu bilmediği yerleri ağrıyordu. Her türden, boyuttan ve malzemeden yastıklardan oluşan rahat bir koleksiyonun içine ve kalın, kabarık bir kürk battaniyenin altına gömülmüştü.

Hareket etmek istemiyordu.

Ama bir şey harika kokuyordu ve midesi yüksek sesle homurdandı.

İç çekerek yan tarafına döndü ve yüzünü buruşturdu. Her yeri morarmıştı. Ama garip bir şekilde, az önce olanları düşününce beklediğinden çok daha az yırtılmış hissediyordu. Saçları nemliydi ve sabun gibi kokuyordu.

Onu temizlemiş.

Ne kadar düşünceli. *Kimse uyanmak istemez. Yapış yapış.*

Tekne yatağındaydı ve kendini yalnız bulunca biraz şaşırdı. Otururken homurdandı.

"İyi uyudun mu?" Izael gülerek neşeyle konuştu. "Aşağı inmek istediğinde bana haber ver."

"Siktir git." Adamın ne yaptığını görmek için teknenin kenarına yaslandı. Adam iki kişilik özenli bir yemek masası hazırlıyordu; mumları yakıyor, porselenleri ve gümüş takımları yerleştiriyordu. Kadın bir kaşını kaldırdı. "Yemek mi yaptın?"

"*Kesinlikle* hayır." Bir kahkaha daha attı. "Sana kur yapmaya çalışıyorum, seni hasta etmeye değil."

Yaşadıkları onca şeyden sonra ona *kur* yapmanın ne kadar aptalca olduğunu tartışmanın bir anlamı yoktu. Az önce yaptıkları her şeyden bahsetmiyorum bile.

Bu konu hakkında konuşmak istiyordu. Ama söyleyecek ne vardı ki? Az önce kocaman, iki penisli, yılan bir fae canavarını sikmişti. Ve bundan hoşlanmıştı. Gerçekten de, kendi akıl sağlığı ve şüpheli yaşam seçimleri hakkında ona söyleyecek bir şeyden daha fazla yorumu vardı. Elinde değildi. Olduğu şey buydu.

Deli. Fae. Bir yılan. Ve azgın.

Gerçi bu da "fae" kısmına uyuyordu. İçini çekti ve kollarını teknenin kenarına sarkıtarak adamın masayı hazırlamasını izledi. En iyi kıyafetlerini giymişti. Üstelik bacakları da vardı. "Çıplağım."

"Farkındayım." Ona gülümsedi. "Akşam yemeği için bir şeyler giymek ister misin? Yoksa esintinin içeri girmesini mi tercih edersin?"

Kadın gözlerini devirdi. "Evet, siktir git." Tekrar yastıkların üzerine uzandı ve çığlık atma isteğiyle savaştı. Kendisini Viyana sosisi gibi doldurmasına izin verdiği gerçeğinin üzerinde durmadan konuşacakları çok şey vardı. "Kıyafetlerimi yırttın."

"Sana daha fazlasını alacağım."

"Pantolon. Cepli olsun. Fırfırlı ya da pastel olmasın."

"Ugh. Pastel. Pleh. Beni bu kadar mı küçük görüyorsun?" Ofladı. "Doygun mücevher tonları, büyük ölçüde siyahla dengelenmiş. Senin tarzında ustalaşmak o kadar da zor değil."

Bu doğruydı. Ve modadan anlıyordu. "Her neyse. Beni ağaç evinden aldığımda bana birkaç kıyafet getirebilir misin?"

"Daha önce görmediğim bir şey değil ki." "Mesele bu değil."

"Ölümlüler," dedi uzun uzun iç çekerek. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Az önce iki sikim de senin içindeydi-"

"Biliyorum! Ben de oradaydım!" Elleri gözlerinin üzerine koydu.

Adam tekrar konuştuğunda, daha önce olduğundan çok daha yakındaydı. Ellerini hareket ettirdiğinde onu bir kez daha yılan formunda, elinde bir yığın giysi tutarak kendisine gülümserken gördü. "İkinci raunda geçmek ister misin?"

"Hayır!" Kıyafet yığını kaptığı gibi giyinmeye başladı. Adamın kendisini izlediğini umursamıyordu, yine de gözlerini kaçıramadığını fark etmişti. Bu gurur vericiydi ve yanaklarının biraz ısındığını hissetti. *Odaklan.* "Ee, benimle bu yeni sapkın numara hakkında konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Muhtemelen önce yemek yemek istersin diye düşündüm." Omuz silkti. "Şimdi aç karnına bana bağırırmaya başlarsan, muhtemelen yine bayılırsın."

"Ben bayılmadım, sen beni boğdun, sen-" Hırıltıyla gözlerini kapadı ve üçten geriye doğru saydı. Bir anlamı yoktu. Hiçbir işe yaramayacaktı. Henüz tedavi edilmemiş bir köpek yavrusuna yatağı tepelemeyi bırakması için bağırıyordu. Kendini kontrol edemiyordu; bu onun suçu değildi.

Ona ne kadar büyük bir pislik olduğunu söylemenin de bir faydası olmayacaktı. Pantolonunun fermuarını çekmeyi bitirdiğinde ona ters ters baktı.

Adam sadece gülümsemeye devam etti.

Bu onda onu yumruklama isteği uyandırdı. "Pekâlâ, indir beni buradan." "Sihirli kelime neydi?" Adam gözlerini kırptırdı.

Ah, onun lanet olası dişlerini yumruklamayı ne kadar da çok istiyordu. Nefes alarak bu kez beşten geriye doğru saydı. Zaten bir kez birbirlerine öfkelenmişlerdi ve bunun nasıl sonuçlandığını görmüştü. Kazanamayacağı ikinci bir kavgaya girmenin bir anlamı yoktu - boynundaki lanet olası demir tasma varken olmazdı. "Lütfen?"

"Canın yanmış gibi görünüyordu." Onu kollarının arasına aldı. Bu kadar güçlü olması her zaman endişe vericiydi. "Umarım bir yerini burkmamışsındır."

"Dikkatli ol, sikini nerede sakladığını biliyorum artık." Gözlerini kısmıştı. "Üzerlerinde tepinmek çok daha kolay olacak."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, sevgilim." "Sen bir pislisin."

"Ben bir yılanım." Onu yere bıraktı, formu bacaklı bir forma dönüştü, hala son derece eksantrik bir Viktorya dönemi takımına benzeyen bir şey giyiyordu. "Beyin sarsıntısı mı geçirdin?"

"Hayır." Belki de. Muhtemelen hayır. Beyin sarsıntısı geçirecek kadar sersemlemiş hissetmiyordu. Kaçınılmaz olanla savaşmanın bir anlamı olmadığını düşünerek -ne de olsa ona gerçek bir tasma takmıştı- adamın onlar için hazırladığı masaya doğru yürüdü ve yerini aldı. Oturmak için kıpırdandığında acıdı ve yüzünü buruşturdu.

Adam dilini şaklattı. "Ne kadar kötü?"

"Beklediğiniz yerlerde değil." Yüzünü buruşturarak şaraba uzandı. Alkol yardımcı olabilirdi. "Sanırım bu beni duvara fırlattığın zamandı."

"Ben... bunun için özür dilerim." Yerine oturdu ve gerçekten üzgün bir ifadeyle kaşlarını çatarak ona baktı. "Kendimi kaybettim."

"Hadi canım. Fark etmemiştim." Şarap şişesini ona uzattı ve kendisi için doldurduğu bardaktan bir yudum aldı.

"Bir dahaki sefere daha çok çabalamam gerekecek." Göz kırparak ona arsız bir sırıtış fırlattı ve masadaki yiyeceklerden bir kısmını kendine servis etmek için uzandı. Kızarmış biftek ve sebzeler, *A Christmas Carol*'daki bir ziyafet gibi ustaca düzenlenmişti.

Onun yorumuna ya da göz kırpmasına aldırmış etmemeyi tercih etti. Bunun yerine, kendine bir tabak yemek hazırlamaya koyuldu. O kesinlikle

Açlıktan ölüyordu. Kendini bir koşu bandında koşarken uçurumdan aşağı düşüyormuş gibi hissediyordu. Aynı anda. Bir saat boyunca. Proteine ihtiyacı vardı.

Bir akşam yemeği ekmeği alıp ayırmaya başladı. "Odadaki fil hakkında konuşabilir miyiz?"

"Ne! Nerede?" Sandalyesinde dramatik bir şekilde döndü. "Ben bir fil görmüyorum!"

"*Lanet olsun*, kes şunu." Ses tonu kendisini bile şaşırtmıştı. O ana kadar kendisini ne kadar yıpranmış hissettiğini fark etmemişti. Bunca zamandır ne kadar yıpranmış hissettiğini. Gözyaşları beklenmedik bir şekilde gözlerini yaktı. Koluyla gözlerini sildi ve sandalyesine geri oturup öfkeyle yemediği ekmeği tabağına geri fırlattı.

Izael'in omuzları kulaklarına doğru çöktü ve o da arkasına yaslandı. Şakacılığı gitmişti.

"Özür dilerim." Neden özür diliyordu ki? *Çünkü şu anda gerçekten çabalıyordu.* Ve azgın köpek yavrularının yaptığı şeyi yaptığı için o azgın köpek yavrusunu tekmelemek kötü hissettiriyordu. Başını sallayarak, işe yaramaz gözyaşlarını geldikleri yere geri itmek için bir anlığına gözlerini kapattı. Ağlamak anlamsız ve utanç vericiydi ve burnunu çekmek istemiyordu. "Burada oturup yemek yiyemem ve her şey yolundaymış gibi davranamam."

"Ne yaptığımı bilmek istiyorsun. Oyunu nasıl değiştirdiğimi."

"Bu bir oyun değil." Şarabına uzandı, kadehi iki dikişte devirdi ve kendine bir tane daha doldurdu. "Benim için değil."

"Eğlenmiyor olman bunu bir oyun olmaktan çıkarmaz." Kendi poğçasına uzandı, ama sadece sandalyesinin kenarından yere atmak için poğaçadan parçalar koparıyordu.

"Ve evet. Bilmek istiyorum. Seni sevmek için 'dileğimi kullanmam' da neyin nesi?" *Lanet olsun*, açlıktan ölüyordu. Pes etti ve yemeye başladı. Adam haklıydı; başının döndüğünü hissediyordu. Yemek ona iyi gelecekti.

"Mmh, nereden başlayabilirim ki? Korkarım her şey biraz karmaşıklaştı ve bu da bu tür şeyler için yaşayan biri için." Homurdanarak kendi şarap kadehini eline aldı ve bir yudum aldı. "Aynı anda üç tahtada birden oynuyorum." Elini önünde gezdirerek meşhur diziyi işaret etti. "Önce hangisi hakkında bilgi edinmek istersiniz? Valroy mu? Abigail'i mi? Yoksa *seni mi?*"

Her ne kadar bariz olanla başlamak istese de, öğrenebileceği kadar çok şey bilmesi gerektiğini düşündü. "Abigail."

"Seelie Kraliçesi, seni küçük *tatilde* serbest bıraktıktan sonra" -evet, bu konuda hâlâ kızgın olduğu belliydi- "beni aradı. Daha müzikal yeteneklerinin gizli tutulmasını ve Valroy'un kontrolünden çıkmasını sağlamak istedi. Seni büyüenden vazgeçmeye ikna edene kadar demir prangalar içinde tutmayı kabul ettim."

Beklediği şey buydu. Mantıklı geliyordu ve Puck'ın ona söyledikleriyle örtüşüyordu. "Yani, tamam. Sanırım büyümden vazgeçeceğim." Puck ruhunu almayı başarırca bu onu son derece savunmasız hale getirecekti ama her iki durumda da hapı yuttuğunu anladı. Kelime oyunu yapmak istememişti.

"Planımız *buydu*." Sırıttı. "Ta ki ben daha iyi bir plan bulana kadar. Hayır bülbülüm, sihrin olduğu yerde kalacak." İç çekerek gözlerini kapadı. "Sen ne yaptın?"

"Sevgili Valroy'la bir anlaşma yaptım, işte bu." Kıkırdadı. "Ve gerçekten de zekice bir anlaşma! Gördüğünüz gibi, anlaşmayı sona erdirmek için dileğinizi kullanmanıza güvenemeyeceğimize onu ikna ettim. Ama dileğin tamamlandığında ve ruhun benim olduğunda buna *ihtiyacımız* kalmayacaktı."

"Sen... ona büyülerimden bahsettin." Daha fazla kanıta ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu ama bu da *onun delilik* çetelesine bir çentik daha atıyordu. "Ne oluyor, İzael? O-"

"Hiçbir şey yapmayın! Senin tek bir güzel mor saçına bile dokunamayacak." Uzanıp saçından bir tutam aldı ve parmağının etrafında kıvrarak ne demek istediğini anlattı. "Çünkü seni beni sevmek için dileğini kullanmaya ikna ettiğim sürece... büyüünü Unseelie'ye yardım etmek için kullanmakta bir sakınca görmeyeceksin."

Her şey kafasına dank ederken ona bakakaldı. "Beni seni sevmeye zorlamak istiyorsun."

"Oynadığım üçüncü bir oyun var. Ben seni seviyorum, bu yüzden senin de beni sevmen adil olur. Öyle değil mi?" Dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi gülümsedi. "Peki sen beni sevmek istemiyor musun?"

"Seni sevmek isteseydim, severdim. I-" Nefes alarak gözlerini kapattı. Bu doğru değildi. İnsanlar her gün aşık oluyor ve bunun için kendilerini kötü hissediyorlardı. Anne ve babası buna bir örnekti. İkisinin de birbirlerini hâlâ seviyor olmayı dilediklerinden emindi. Ve muhtemelen onu da sevmiş olmayı diliyorlardı. "Her neyse. Gerçek şu ki beni zihnen kontrol etmek istiyorsun. Beni seni sevmeye zorlamak. Ve bu *berbat* bir şey İzael."

Tabağını önündeki yemek tepsisine doğru uzatarak kendine biraz biftek servis etti. "Ne olursa olsun benim oyuncağım olacaksın."

neye inanmak istiyorsan. Birlikte geçirdiğimiz zamanı mutsuzluk içinde geçirmektense *sevmen* daha iyi, değil mi?"

"Ama bu gerçek olmaz."

"Dileğin ihtişamı da bu! Evet, olur!" Güldü, fikrini parlak bulduğu ve onun kadar *korkutucu* bulmadığı belliydi. "Eğer bunu dilersen, beni kendi başına sevmişsin gibi gerçek ve hakiki olur."

"Hayır. Öyle olmaz. Kökenleri farklı olurdu ve bu önemli." "Öyle mi?"

Kollarını masaya dayadı ve daha yakına eğildi. "Sen insan yapımı mücevherler var. Yerden koparılanlar kadar güzel değiller mi?"

"Öyleler, ama gerçek üründen daha ucuz olmalarının bir nedeni var - sahte olmaları."

"Bu tamamen insani bir kavram. Size tıpkı bunun gibi bir biftek rostosu sunsam ama bunun bir inekten değil de büyüden geldiğini söylesem, tadını beğenmez miydiniz? Sizi doyurmaz mıydı?" Ofladı pufladı. "Bilim tarafından yapılan bir mücevher de en az doğa tarafından yapılanlar kadar güzeldir. Siz sadece birinin diğerinden daha değerli olduğunu düşünerek kendinizi kandırıyorsunuz. Bu kendi kendinize anlattığınız bir hikâye, başka bir şey değil."

Tanrım, adamın haklı olduğu zamanlardan nefret ediyordu. Burnunun kenarını sıkarak bir an düşündü. "Cevabım hâlâ hayır, İzael. Kendimi sana sevdirmek için dileğimi kullanmayacağım. Özellikle de bu bir insan bazukasına dönüşmem anlamına geliyorsa."

"İşte meydan okuma burada." Çatalını ona doğru salladı. "Seni ikna etmenin bir yolunu bulacağım."

"İşkence olmadan
mı?" "İşkenceyi
tanımla-"

Bir akşam yemeği ekmeği alarak ona doğru fırlattı. Güldü ve koluyla savuşturdu.

"Tamam, tamam. İşkence yok." Şarap kadehini kaldırarak parmaklarının arasında döndürdü. "Meydan okumayı severim zaten."

"O zaman beni nasıl ikna edeceksin?"

"Bilmiyorum! Henüz değil." Mırıldandı. "Bunu iyice düşünmem gerek. Sana rüşvet verebilirim, ama bu oyunu zaten sonuna kadar oynadığımızı hissediyorum. Sana romantik davranabilirim, ama şu anda bana karşı çok... kırgınsın, buna izin veremem."

Onun imalı sözleri karşısında gözlerini devirdi. "İzael."

"Bana şunu söyle. Arkadaşlığımdan hoşlanıyor musun? Vücudumdan hoşlandığını biliyorum. Peki ya geri kalanı?" Parmaklarıyla çenesine nazikçe dokunarak onu kendisine bakması için çevirdi. Deniz mavisi gözlerinde ani bir samimiyet vardı. Ani bir acı.

Gerçek şu ki, evet seviyordu. Onun etrafında olmaktan çok hoşlanıyordu. Sadece keşfe çıktıklarında ya da iyi vakit geçirdiklerinde, onun yanında olduğu gibi güldüğünü ya da gülümsediğini hatırlamıyordu. Yıllardır.

Belki de tüm hayatı boyunca.

Ama bu o kadar basit değildi. Üzerinde çok fazla yük vardı. Ve ne dilediğini bulmak ya da hiçbir şey dilemediğine kendini ikna etmek için sadece *üç günü* vardı. Bu da onu bir daha asla göremeyeceği anlamına geliyordu.

Ve bunu istemediğini biliyordu.

Bunu ona verebilirdi. Gözlerini kapatarak bir nefes verdi. "Sana veda etmek istemiyorum. Yapabileceğimi sanmıştım ama-"

Sandalyesinin arkaya kayma sesi onu öpmek için hareket ettiğinde tek uyarısıydı, ağırlığını kendi sandalyesinin kollarına yasladı. Ayrıldıklarında alnını onunkine yasladı. "Hayal edebileceğin her şeye sahip olacaksın. Her ufuk sana açık olacak. Görmek istediğin her dünya, her mücevher ayaklarının altına serilecek. Seni seviyorum Alex'im ve senin sevgine karşılık verene kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim."

"Ama ne pahasına? Yapamam... Kendimi bir silaha dönüşmesine izin veremem. Bu yüzden senden kaçtım."

"Ve işkence."

Yarım bir kakhaha ile hafif bir gülümsemeye karşı koydu ama kaybetti. "Evet. Ve işkence."

Deniz yeşili, hafifçe parlayan deniz mavisi gözleri onu izlerken sıkıldı. Konuşacaktı ki başka bir ses sözünü kesti.

"Duke."

Izael yıldırım çarpmış gibi doğruldu. Yüzündeki ifade bir anda kızgınlığa dönüştü ve hemen ardından sırtan, kışkırtıcı ve sahte bir mutluluğa büründü. "Anfar Amca! Ne *harika* bir sürpriz." Yeni geleni karşılamak için döndü.

Alex onu daha önce sadece bir kez görmüştü; garip, boğulmuş denizci görünümlü bir fae. Keskin yüz hatlarının etrafında ıslak ve gevşek duran uzun, siyah saçları vardı. Gözleri baştan aşağı simsiyahtı ve konuştuğunda dişlerinin bir köpekbalığınıninkiler gibi sivri olduğunu gördü. Bir fae'nin giysilerini giyiyordu.

eski moda, on yedinci yüzyılda okyanusun dibinde ölmüş bir deniz kaptanıydı. O zamanlar güzel olan ne varsa çürümüş ve yıpranmıştı.

"Valroy sizinle hemen konuşmak istiyor." Anfar'ın başı hafifçe Alex'e doğru döndü. "Ben misafirinize göz kulak olacağım."

Alex boğazındaki yumruyu yuttu.

"İnsanımla yemek yemenin tam ortasıdayım." İzael'in parmakları kıpırdadı ama dostça görünen ses tonu hiç değişmedi. "Eminim kral bir saat kadar beklemekten rahatsız olmaz-"

"Şimdi, Dük." Anfar'ın ses tonu kıpırdayacak yer bırakmıyordu.

İzael dönüp ona baktı, yüz hatlarında hâlâ bir gülümseme vardı. "Hemen döneceğim, canım." Aşağı uzanarak demir yakasının önündeki halkayı kancaladı. "Hiçbir yere gitme."

Gözlerini ona dikerek, aklından geçenleri söylemek istedi ama adam çoktan gitmişti.

Onu bırakıp

gitmişti.

Anfar'la

birlikte.

Bakmak istemiyordu ama elinde değildi. Adam-yaratık- çok etkileyiciydi. Çenesi titredi. "Um." Eliyle masayı işaret ederek elinden gelenin en iyisini yaptı. "Yemek ister misin?"

Anfar sessizce masada onun karşısındaki noktaya doğru yürüdü ve oturdu. Ve gözlerini ona dikti.

"Konuşacak çok şeyimiz var, sen ve ben." Anfar başını eğip onu düşündü. "Sizinle dük hakkında konuşmak istiyorum."

"Neden? Anladığım kadarıyla ondan nefret ediyorsun."

Şarap şişesine uzandı ve şişeyi önündeki masaya bırakmadan önce doğrudan ondan içti. Sonraki sözleri onu tamamen şaşkına çevirdi.

"İnsanın ailesinden nefret etmesi zordur, bunu ne kadar hak ederlerse etsinler. Özellikle de bir oğuldan."

Vay anasını.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Özür dilerim, *ne?*" Alex duyduklarına inanamıyordu.

"Buraya onun... ödülünü incelemeye geldim." Gözlerini ona dikti. "Valroy bana Dük'ün sana kalbini verdiğini söyledi."

"Son zamanlarda konuşulan konu buydu, evet." Başını iki yana salladı. "Ama geri dönelim. Sen onun *babası mısın?* Sana amca deyip duruyor sanıyordum."

"Beni kızdırmak için, ki bundan hoşlanıyor. Onu eğlendiren şeyler dışında bir şey yapmak için daha fazla ilhama ihtiyacı yok." Dudakları bir an için tiksintiyle kıvrıldı ve şarap şişesinden bir yudum daha aldı. "Eminim sen de kendin keşfetmişsindir."

"Evet. Bu hafif kalır." Kadın kaşlarını çatı. "Neden bu konuyu hiç açmadı?"

"Biz çocuklarımızı siz insanlar gibi yetiştirmiyoruz. Bu pek düşünülecek bir konu değil. Ve o da kendisiyle... yani kendisiyle gurur duyuyor." Anfar omuz silkerek tek omzunu kaldırdı.

"Eğer bu 'üzerinde çok düşünülecek bir mesele' değilse, o zaman neden buradasın?" Şarap bu konuşma için yeterince güçlü olmayacaktı, bunu şimdiden söyleyebiliyordu. Sandalyeden kalkarak İzael'in barına doğru ilerledi. Yolun tam yarısına gelmişti ki ani bir sarsıntıyla durdu. Nedenini anlaması bir saniyesini aldı.

Lanet olası zincir. Görünmezdi ve varlığını fark etmemişti bile -tam da kendini belli etmek isteyene kadar. Birdenbire ortaya çıkmış gibi, onu İzael'in evinin ortasındaki ağaca bağlıyordu.

Ağır bir iç çekişle gözlerini kapadı ve çılgık atma isteğiyle savaştı.

"İşte."

Anfar'a dönerek, onun havadan eski moda bir cam şişe çıkarmasını ve tabağının önündeki masaya koymasını izledi.

Omuz silkme sırası ondaydı. Masaya geri dönüp oturdu ve şişeyi eline aldı. Cam, içindeki sıvının rengini göremeyecek kadar karanlıktı.

Şişeyi açarak içindeki maddeyi kokladı ve gözlerini yaktığı için yüzünü buruşturdu. "Nedir bu?"

"Daha güçlü."

Konuşkan bir adam değildi. Canavar. Fae. Deniz canavarı. Şey. Her neyse işte. Ama bir şişe gizemli alkole burun kıvrıracak değildi. Alkoldü. Masadan boş bir şarap kadehi aldı, belli belirsiz kehribar rengindeki sıvıdan bir miktar bardağa döktü ve yudumladı.

"Kahretsin, yakıyor." Öksürdü, boğazından aşağı akan fae ay ışığının yakıcılığından gözleri yaşarırken gözlerini kırıştırdı. Bir nefes aldıktan sonra bir yudum daha aldı.

Anfar gülümsedi. Kısa bir süre. Ve küçüktü. Ama oradaydı ve o da bunu kabul etti.

"Peki, annesi kim?" İçkiden art arda alınan her yudum bir öncekinden daha az yakıyordu. Tadının viski gibi bir şey olduğuna karar verdi. Turbamsı ve topraksı. Kötü değildi, sadece biraz fazlaydı. Ağırdan alması gerekecekti.

"Patala'dan kadim bir ruh, Nagaraja'nın kızı." Kızın boş bakışları karşısında iç çekti. "Onunla Hindistan'da tanıştım. Bir ticaret gemisini takip ediyordum. Saldırımız kısa sürdü ama görünüşe göre... etkili oldu. Ölümlüler dünyasına döndüğümde karşıma Izael çıktı, tamamen büyümüştü. Patala'da diğerleri arasında kaos yaratıyordu. Bana 'onu eve götürmem' söylendi. Ben de öyle yaptım."

"Huh." Gözlerini kırıştırdı. "Yani, o tam bir Fae değil mi?"

"Öyle. Bizim kanımız baskındır. Bizim türümüzle diğerleri arasında melezler bulunmaz. Ya bizdensindir ya da değilsindir." Anfar şarap şişesini bitirdi ve ona verdiği maddeden kendine bir bardak doldurdu. Bu iyiydi. Hepsini tek başına içerse muhtemelen ölürdü.

"Muhtemelen kaosa neden olmasının nedeni buydu diyeceğim ama... ikimiz de onunla tanıştık. Adam bir meditasyon seminerinde bile kaosa neden olabilir." Bu ne anlama geliyorsa artık. Boş ver gitsin. Yorgundu, stresliydi, ağrıyordu ve içki içmişti.

Yine o soluk, kısa ömürlü gülümseme vardı. "Gerçekten de öyle."

"Valroy sana uğraştığım saçmalıkların *geri kalanını* anlattı mı?"

"Söyledi."

Başka bir şey söylemesi için birkaç saniye bekledikten sonra başını salladı. "Ne gibi? Katmanlar var ve siz insanlar oyun içinde oyun oynamayı seviyorsunuz."

"Üçüncü günün sonundan önce onu sevme dileğini kullanman için seni ikna etmesi gerektiğini, yoksa ruhunun sana ait olacağını." Bu kez yüzünde gülümseme yoktu.

"Ah." İçki bardağını yere bırakarak onun simsiyah gözleriyle karşılaştı. Masanın karşısında geleceğin Noel hayaletiyle oturmak gibiydi. Adam *tüyler ürperticiydi*. "Bu yüzden buradasın."

"Ben sadece böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimalini değerlendirmek için buradayım." Kıpırdamadı bile. Ya da hareket etmedi. Orada öylece oturdu, kıpırdamadan *baktı*.

"Sonra ne olacak?"

"Bunu tartışmaya değmez. Seni tehlikeye atmıyorum, eğer endişen buysa."

"Aklımdan geçti." İçkisini tekrar yudumladı. Artık yakıcı acıya alıştığına göre, aslında çok lezzetliydi. "Buradaki herkesin beni becermek, öldürmek ya da her ikisini de yapmak istediğini düşünürsek." Durakladı. "Çoğunlukla ikisi de."

Bu aslında ona bir kahkaha kazandırdı. "Sende neyi sevdiğini anlıyorum. Keskin bir zekân var."

Ve iki sikini de içime sokmasına izin vermeye hazırım- "Bunu takdir ediyorum." Arada sırada hâlâ "teşekkürler" deme isteğiyle savaştığı gerekiyordu ama buna alışmaya başlamıştı. İhtiyacı olan son şey Izael'in leviathan *babasına* bir tür borçlu duruma düşmekti.

"Valroy beni görmek istemedi, seni yalancı çürümüş yosun çuvalı..." Izael kara bir duman girdabının içinden belirdi, dudakları geriye kıvrılmıştı ve dişlerini hiç de şaşkın olmayan Anfar'a gösterdi.

"İnsanıyla bir dakika yalnız kalmak istiyorum." Anfar ayağa kalktı, belli ki acelesi yoktu. Dikkatini tekrar Alex'e çevirdi. "Şişe sende kalsın."

Kadehini yarım kadeh kaldırarak canavara sırtıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve seninle."

Izael ormanı işaret etti. "Git *buradan amca*."

Anfar, İzael'in evinin kenarına doğru yürürken, nereden geldiği belli olmayan simsiyah bir su havuzu belirdi. İçine girdi ve yerin altında kayboldu. Havuz bir an sonra buharlaşıp havaya karışmış gibi gözden kayboldu.

"Bana gerçeği söyledi." İçkisini yudumladı.

Sandalyesine yığılan Izael'in yüz ifadesi hayal kırıklığı ve garip bir hüznün karışımıydı. "Yemeğim soğumuş."

"Yeniden ısıtmak için büyü kullanamaz mısınız?"

"Mesele bu değil." Öfkesini bastırmaya çalışırken elleri yumruk haline geldi. "*Babam* sonunda hayatıma karışmak istediğine karar verdi. Bunu son derece sinir bozucu bulduğum için beni bağışlayın."

"Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de ailemden hoşlanmıyorum. Ve bu his karşılıklı. En azından Anfar, ruhunu aldığımda onunla ne yapacağımı bilmek istiyor."

Adam onun bu kesinliği karşısında şaşkınlıkla ona baktığında, kadın sırtıttı. Öfkeyle uzanıp Anfar'ın geride bıraktığı şişeyi aldı ve kendine bir içki doldurdu. "Beni neşelendirmeye çalışıyorsun."

Öyle miydi? Evet. Öyleydi. Omuz silkti. "Senden nefret etmiyorum, İzael." "Ama beni sevmiyorsun."

Gözlerini kapatarak ruh halinin anında düştüğünü hissetti. "Bilmiyorum, İzael. Gerçekten sevip sevmediğimi bilmiyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl bilmezsin?" İzael hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Siz insanların tek umursadığı şey bu! Anlattığınız her hikaye, değer verdiğiniz her efsane *aşkla ilgili*."

"Çünkü bu benimle ilgili değil! Bunların hiçbirisi benimle ya da duygularımla ilgili değil. Bu Valroy ve onun yürütmek istediği *lanet* olası savaşla ilgili ve *senin* de bunu istemenle-" Kendini durdurdu. Gereksiz yere acımasız olmanın bir anlamı yoktu.

Ama artık çok geçti. İzael onu izledi, deniz yeşili gözleri serindi. "Söyle."

"Bu senin sevilmek istemenle ilgili. *Benim* sevmemi istemen değil.

Sen. Ben sadece senin seçtiğin kişiyim." Çenesi titredi. Adamım, bu kaçak içki çok sertti. Bunu söylemek istememişti. Yüzünden düşene kadar böyle hissettiğinin farkında bile değildi.

"Bunun doğru olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

İnanmış mıydı? *Gerçekten inanıyor muydu?* Yoksa bunu bir bahane olarak mı kullanıyordu? Başını ellerinin arasına alarak titreyen bir nefes verdi. "Bilmiyorum İzael. Sadece bilmiyorum. Nefes almaya fırsatım olmadı."

"Eğer bir parçan buna inanmasaydı bunu söylemezdin." İzael elini yüzünden çekerek ayağa kalktı ve onu önünde ayağa kaldırdı. Kız tepki veremeden İzael onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana olan aşkımın gerçek olmadığını düşünüyorsun."

"I-" *Sanırım beni sevdiğine inanıyorsun. Ama aynı zamanda delisin. Ve yalnızsın.*

"Bilmediğimi söylersen, seni tokatlarım." Gözlerini kıstı. "Neresi olacağına ben karar veririm."

Bu onu güldürdü. Ellerini tutarak indirdi ama bırakmadı. Onunla seks yapmak bir şeydi. Onu içeri almak başka bir şeydi. Kendini korumak için uzun süre insanları dışarıda tutmuştu. "Biz..."

Bak, kuralları biliyorum, geceleri Tir n'Aill, gündüzleri Dünya, ama konuşmak için oraya gidebilir miyiz? Ağaçların kulakları var."

"Sadece daha fazla Çin yemeği sipariş edersen."

Gülerek alnını onun göğsüne yasladı. Adam uzanıp onun saçlarını okşadı. "Anlaştık."

ALEX, sabahın birinde kasabada hâlâ açık olan tek yeri bulmayı başardı ve mümkün olan son saniyede onlara verdiği tüm iş için telefonda özür diledi. Ama onlara birkaç yüz dolar bahşış verdi.

-Son zamanlardaki para sorunları göz önüne alındığında bu çılgınca geldi ve bunu yapmaktan çok mutlu görünüyorlardı.

Bütün bir basketbol takımını doyurması gerekirdi. Bunun yerine, aç bir fae'yi, kendisini ve "hayır" cevabını kabul etmediği için Pumpkin'e birkaç parça domuz spareribini besledi.

Kanepede oturmuş, bacaklarını önünde kavuşturmuş, Izael'in tavuk kanatlarını kemikleri ile birlikte yemesini izliyordu. İlk gördüğünde dehşete kapılmıştı ama şimdi o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu. Son bir hafta içinde çok daha kötülerini görmüştü.

İnsan zihni yeri geldiğinde garip bir şekilde uyum sağlayabiliyordu.

Sessizlik içinde yemek yediler. İzael'in yemeği sevdiği belliydi ama kaşlarının arasındaki kırıklık sıkıntılı olduğunu gösteriyordu. Ağzını açtığı için kendini bir pislik gibi hissediyordu ama işte buradaydılar. Ve bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordu. Ama başka seçeneği olmadığını da biliyordu.

Piç yılan onun başlamasını bekleyecekti. Büyük boy kapüşonunun manşetiyle oynadı, gevşek bir iplik parçasını karıştırdı. Kapüşonun onu bir serseri gibi göstermesi umurunda değildi. Rahattı ve şu anda önemli olan tek şey buydu.

"Daha önce hiç aşık oldun mu?" Bu onun için iyi bir yerdi.

Başla.

"Hayır." Cevabı hızlı ve korkusuzca geldi. "Hayatım boyunca bir kez bile yüzlerce yıl. Ne fae ne de insan." Sipariş ettiği çok sayıdaki pu pu tabağından birinin kabını karıştırarak bir tavuk kanadı daha çıkardı ve menteşesinden ayırdı.

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

Başını düşünceli bir şekilde eğerek cevap vermek için bir an bekledi. "Dürüst olmak gerekirse? Kimse benim zamanıma değmedi."

Ego. Tabii ki. Sehpanın üzerine bırakmadan önce çatalını bir süredir yediği kızarmış pilav kabına sapladı. "Hiç kimse. Asla."

"Hiç," diye tekrarladı. "Gerçi yıllar boyunca beni sevdiğini söyleyen pek çok kişi oldu, eğer bunun ruhunu ezen bir yalnızlıktan kaynaklandığını düşünüyorsan." Parmaklarını havada oynattı. "Fırsatım oldu."

Bunun izini sürdüğünü düşündü. "Peki onlara ne oldu?"

"Söz konusu fae pes etti ve kalbi kırık bir şekilde dolaştı ve bir başkasını buldu. Ya da bulamadılar ve ya yalnız öldüler ya da hâlâ yalnızlar. İnsanlar?" Belli belirsiz, sinsi bir gülümsemeyle ekledi, "Bir koleksiyonum var."

"Beni de eklemek istediğin bir koleksiyon. Rafındaki biblolarla hapsolmuş ruhlar, yollarına devam edebilmek için senin ölmeni bekliyorlar." Burnunu tiksintiyle kırıştırarak yemekle işinin bittiğine karar verdi. Daha fazla yağ geceyi daha iyi hale getirmeyecekti. "Ve bunun olmasına neden izin vermek istemediğimi merak ediyorsun."

"Ama beni sevseydin umursamazdın ve ayrıca kendilerinin *farkında* değiller ki." Öfkelendi. "Cam kağıt ağırlıkların içine hapsolmuş, sessizce çılgılık atan bir grup zihnim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Açıkçası mı? Evet, öyle." Ona bir bakış fırlatarak maden suyu kutusuna uzandı. Artık içki içmemeyi tercih etmişti. Anfar'ın ona getirdiği kaçak içki hâlâ kafasını iyi tutuyordu. "Sen Unseelie'sin. Siz ucubeler tam olarak böyle yaparsınız."

Tartışmak için ağzını açtı, durakladı, kapattı ve mırıldandı.

"Haklısın." "Peki, onlar için nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum."

"*Az önce dedin ki-*" Bir elini gözlerine götürerek çılgılık atma isteğiyle savaştı. "Izrael."

"Ruh bir zihin değildir. Sanırım onlar... rüya görüyorlarmış gibi hissediyorlar. Belki arada sırada farkındalık kırıntıları yaşarlar, ama belki de bir ateş gibi. Bedenleri yok, onlara zaman hissi verecek biyolojik ritimleri yok. Onlar ölü."

"Ama ölmediler."

"Hayır." Deniz mavisini gözleri bir süre onu izledi. "Eğer istediğin buysa, onları senin için serbest bırakacağım. Eğer bu sana seni sevdiğimi kanıtlayacaksa."

Gözlerini kırıştırarak onu inceledi. Kanıt. Peşinde olduğu şey bu muydu? Şimdi ona bunu sunduğuna göre, bir şekilde yanlış hissediyordu. Kapana kısılmış ruhları serbest bırakmamak -bu şüphesiz iyi bir şeydi. Ama aşkının *kanıtını* sunmak ona soğuk geliyordu. Ve neredeyse imkânsız. "Onları bir şey kanıtlamak için serbest bırakmanı istemiyorum. Onları serbest bırakmanı istiyorum çünkü insanların ruhlarının ihmal edildiği bir koleksiyona sahip olman dehşet verici."

"Ben bir canavar değilim!" Sahte bir öfkeyle oflayıp pufladı. "Düzenli olarak tozlarını alıyorum."

Bu onu güldürdü ve bu yüzden kendini bir pislik gibi hissetti. Başkalarının acılarına gülüyordu.

Keşke-

Hayır. Hayır! Hayır, hayır, hayır. Kapıyı çarpıp çıktı. Düşüncesini bitirmesine bile izin vermedi. Kendisini vurmak üzere olan hain dürtüyü yutarak kaçak içkiyi suçladı.

"Savaş. Ölüm. Köleleştirme. Birlikte olmamızın bedeli bu. Tehlikede olan şey buyken beni sevdiğini nasıl kabul edebilirim, senin hakkında ne hissettiğimi nasıl düşünebilirim? Kendimden bahsetmiyorum bile, *herkesten* bahsediyorum. Her Fae'den. Her insandan." Elindeki maden suyu kutusuna bakarak onu parmaklarının arasında döndürdü. "Eğer sadece ben olsaydım, bu bir şey olurdu. Hâlâ dehşet verici ve korkunç. Ama sadece ben olurum."

"İşte bu yüzden beni sevmek için dileğini kullanmalısın. Çünkü o zaman, bundan sonra olacakların hiçbir önemi kalmayacak." Gülümsedi, sanki söyledikleri son derece açık, son derece iyi niyetli ve harika bir şekilde yardımcı oluyormuş gibi. Bunların hiçbirisi değildi.

"Bu aşk, beyin yıkama değil. Sihirli bir şekilde seni sevmeye zorlanmam, bunun sonuçlarını umursamayacağım anlamına gelmez. İşler böyle yürümüyor."

"İnsanlar çok tuhaf." Bir an durakladı. "Ama bunu sana söylemekten nefret ediyorum bülbülüm ama artık çok geç. Bir dilek tutmadan edemezsin. Zaten çok ileri gittik."

"Evet. Yapabilirim. Oyunun amacı da bu zaten. Henüz kazanmadın." Ona bir bakış daha attı. "Kazanacağını sanma."

"Göreceğiz bakalım. Gerçekten başka bir seçeneğin yok."

"Var. Eğer bir dilek tutmazsam, ben kazanırım. Ve her şey buna bağlıyken bir dilek tutamam." Bundan emindi. Bedeli ona başka seçenek bırakmıyordu.

"Çok harika bir inatçısın. Buna bayılıyorum." Sırıtarak sandalyesine geri oturdu. "Ama *gerçekte* ne olduğunun farkında değil misin?"

"I-" Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Izael sessizce gülerek sandalyesinden kalktı, tavuk kanadı kutusunu da yanına alarak odanın içinde volta attı. "Bunu belirtmek istemedim. Gerçekten istemedim. Ama senin inancına inanıyorum, bu yüzden artık başka seçeneğim yok. Sana fae büyüü vermek için seni Hartsblood'a getirmeyi *gerçekten* neden kabul ettiğimi sanıyorsun?"

"Çünkü-" Durdu. Ve sonra küfretti. Kediye uyandıracak kadar yüksek sesle.

Izael onu işaret etti. "İşte orada."

"Seni pislik."

Daha yüksek sesle güldü. "Bu kadar ezik olma!" Gülümsemesi şeytani bir hal aldı. "Yine de kızgın olduğunda çok tatlı oluyorsun."

Büyüsü onu Tir n'Aill'e bağlamıştı. Öyle ya da böyle. İddiayı kazansa bile, Dünya'da fae büyüüyle yaşıyor olacaktı. Bu da hâlâ onlarla bağlantılı olacağı anlamına geliyordu. "Daha önce de fae büyüüne sahip insanlar olmuştu, değil mi?"

"Oh, kesinlikle. Peki öldüklerinde onlara ne olduğunu biliyor musun?" Onun yanına oturmadan ve bir kolunu omuzlarına atmadan önce durgun bir şekilde ona doğru yürüdü. "Ruhları Hartsblood'a katılıyor. Tabii gidecek *daha iyi bir yerleri* yoksa."

"Seni *bok* parçası!" Ayağa kalkarak adamın kolunu itti ve dönerek ona doğru baktı. "Neden bana söylemedin? Neden beni uyarmadın? Bilseydim asla yapmazdım-" Durdu ve ellerini gözlerinin üzerine koydu. "Çok aptalım."

"Bir bedeli olduğunu bilseydin mi? *Her şeyin* bir bedeli vardır, bülbül. Özellikle de Fae dünyasında. Hiç sormadın."

"Siktir. *Siktir.*" Bu aynı zamanda gücünün ruhlardan geldiği anlamına da geliyordu. *Soylent Büyüsü insanlardır.*

"Yani, beni sevmeyi ve bana ruhunu vermeyi dileyebilirsin, tabii bireyselliğin elinden alınmış bir şekilde var olmak istemiyorsan." Ayaklarını sehpanın üzerine koydu ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı, kollarını şimdi kanepenin arkasına sarkıttı. "Benim olmak hiç olmamaktan iyidir. Ve eğer diğerlerinin seni yalnız bırakacağını düşünüyorsan - sen, kaosu serbest bırakma gücüne sahip bir insan? Yanılıyorsun. Valroy senin için gelecektir. Ve eğer o değilse, Abigail. Onlar olmasa bile, başka bir Dük, Kont ya da Kontes.

Güç. Benimleyken korunursunuz. Seviliyorsunuz. *El üstünde* tutulursun. Ya onlarla...? Tüm bahisler kapandı." Gülümsemesi muzafferdi. "Kabul et. Kaybettin."

"Ne zaman dibe vurduğunu düşünsem bir şekilde durumu daha da kötüleştirmeyi başarıyorsun." Dönerek yatak odasına doğru hışımla yürüdü. Uzun bir duş alması ve düşünmesi gerekiyordu.

"Yani... seks bitti mi?"

Ona cevabı, yatak odasının kapısını bir tablonun koridordaki duvardan düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde çarpmak oldu. Daha az umursayamazdı.

Her seferinde. Ona tam güvenmek üzereyken -ona davranışları yüzünden kendini kötü hissetmek üzereyken- ona bu pisliğe bulaşmakla ne kadar aptal olduğunu hatırlatıyordu.

Yatağın kenarına çökerek başını ellerinin arasına aldı.

Ne yapacağım ben şimdi?

Kaybetmişti.

Oyun sona ermişti.

Şimdi tek yapması gereken nasıl teslim olacağına karar vermektir.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Izael bir yandan kedinin kafasını kaşırken bir yandan da tavuk kanatlarını ağzına atmaya devam etti, kemikleri kolayca çıtırdatıp bütün olarak yuttu. Kedi onu yargılamadı. Kedi onu anlıyordu.

Alex'i üzmemiştii. Ama o çok *inatçıydı*. İçinde bulunduğu durumu anlamasını ve basitçe kabullenmesini ummuştı. En mantıklısı bu olurdu, değil mi? Kapana kısılmıştı. Neden mücadele etmeye devam etsin ki?

İnsanlar.

Çok inatçı yaratıklar olabiliyorlardı. Harika şeyler, inanılmaz icatlar yapabiliyorlardı -yediğı "Çin" yemeğı bunun harika bir örneğıydi- ama tanrım, kendilerine zarar verme eğilimleri de vardı.

Neden kaybettiğini anlayamıyordu? Neden onun kendisine *bu kadar* iyi bakacağını anlayamıyordu? Onun kölesi olmayacaktı. Onun evcil hayvanı olacaktı elbette ama insanların evcil hayvanlarına nasıl baktığını görmüştü. Onlara tanrılar gibi davranılıyordu. Ölçülemeyecek kadar şımartılıyorlardı. Arzu edebilecekleri her şey onlara veriliyordu.

İç çekerek dirseğini dizine dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı.

"Oh, *tatlı-yengeç* rangoon!"

Melez. Harika. Izael gözlerini kapadı. "Hiç havamda değilim."

"Ne zaman?" Puck kendini sehpanın yanındaki sandalyeye yarı atıp yarı yığdı ve yağlı kızarmış yiyeceklerle dolu bir tabağı doldurmaya başladı. Izael kendisine ait olanı aldığı için ona tıslayacaktı ama et olmayan şeylerle pek ilgilenmiyordu. Alex de iştahını kaybetmiş görünüyordu.

"Görüyorum ki Alex'i yine kızdırmışsın." Puck gülümsedi. "Şaşırdığımdan değil. İnsanları kızdırmakta iyisin."

Izael dilini ısırdı. Karşısında oturan şeyle tartışmanın bir anlamı yoktu. Normalde dansı her şeye rağmen severdi ama bir gece için yeterince tartışmıştı. Ya da iki gece için. "Anlamıyor. Anlayacak. *Anlamalı*."

Puck küçümseyerek burnunu çekti. "Bu işler böyle yürümez." "Öyle olmak zorunda."

"İşte bu yüzden kızgın. Morrigan adına, siz Unseelie'ler çok *kalın kafalı* olabiliyorsunuz." Puck elindeki yemek tabağıyla arkasına yaslandı ve yüzünü kızarmış sebze rulolarıyla doldurmaya başladı. "Alex tüm hayatını kaybetmek üzere."

"Ben geldiğimde bir hayatı olmadığından yakınıyordu. Başına ilginç bir şey geldiği için minnettar olacağını sanırsın." Şimdi sadece acımasız davranıyordu. Ama nasıl hissettiğine engel olamıyordu. Tesadüfe bakın ki bu duruma nasıl düşmüştü.

"Kalın. Dediğim gibi."

"Öyle mi? Peki bu durumu nasıl düzelteceksin?" Şimdi acı ve öfkeliydi. İhtiyacı olan son şey, muhtemelen kendisinden bile daha deli ve iki kat daha manik olan, kendini beğenmiş bir melezd.

Melez, ağzındaki yemeğin içinden konuşarak cevap verdi. "Bilmiyorum, belki de değişiklik olsun diye onu gerçekten düşünürdüm."

"Yaptığım, yapmaya çalıştığım her şey *onun içindi*. O tasmayı onu güvende tutmak için takıyor. O burada çünkü bunu o istedi. Tüm bunları kabul etti!" İzael hırladı. Puck tarafından azarlanmak hakaretin de ötesindeydi.

"Ve sen bunların hepsini *kendi* bakış açısından yaptın. Bir kere de onun neler yaşadığını düşün. Ondan çok şey üstlenmesini istiyorsun, hem de hepsini birden. Ruhunu kaybetmek bir şeydir. Ruhunu kaybetmek ve iki dünyayı birden lanetlemek başka bir şey. Üstüne üstlük, aptal kığın şimdi de onu seni sevmeye zorlamanın *iyi* bir şey olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Ve sen gerçekten onun neden üzgün olduğunu mu merak ediyorsun?" Puck kıs kıs güldü. "Kalın kafalı ve aptal."

"Eğer buraya sadece çeneni çalıştırmak için geldiyse-"

"Aslında buraya ağzımı doldurmaya geldim. Abigail, siz Dünya'dayken siz iki *aşk kuşuna* göz kulak olmam için beni görevlendirdi. Bu yağlı ziyafete kim hayır diyebilir ki?" Elleriyle, bu şeylerle dolup taşan sehpayı işaret etti. "Bu iğrenç. İnanılmaz."

En azından bu konuda hemfikirdiler. Ve demir tasmanın hâlâ çok gerekli olduğunu bilmek güzeldi. Gerçi Puck onları gözetliyorsa, İzael'in Valroy'la yaptığı ikinci pazarlığı ve Alex'in büyüünün sırrını öğrenmesi an meselesiydi. "Anladığım kadarıyla," diye devam etti Puck. "Bu iş birkaç şekilde sonuçlanabilir."

"Sen bir zaman yolcususun, değil mi? İşin nereye varacağını şimdiden göremiyor musun?" Küçük yaratığa bir kaşını kaldırdı.

"Evet, ama aynı zamanda hayır. O şekilde çalışmıyor. *Tüm* seçenekleri ziyaret edebilirim. Birden fazla olası zaman çizgisi böyle komiktir. Bazen büyük dallar vardır, bazen de küçük. Bu büyük bir tane. Bir sürü seçenek var." Parmaklarını önünde açarak bölünmeleri gözünde canlandırdı. "Ve bir koridordaki sonsuz kapılar gibi. Bazılarına girmiş olmam hepsine girdiğim anlamına gelmiyor. Kahretsin, daha önce burada olan Puck olup olmadığını bile söyleyemem." Güldü, gözlerinde keskin ve vahşi bir ifade vardı. "Ya da bu senin daha önce uğraştığın versiyonun mu?"

Puck'ın bu kadar dengesiz olması için bir nedeni vardı. Yarı-Seelie yarı Unseelie olan bu canavar sadece uzaydan değil, *zamandan* da geçebiliyordu ve bu da çoğu ölümlünün hayal edebileceği basit bir doğrusal noktadan noktaya-b durumundan çok daha karmaşıktı. İzael bu yaratığı kıskanmıyordu. "O halde bana geleceğimi söyle, ey kahin." İtiraf etmeliydi ki merak ediyordu. Alex'le birlikte boka batmıştı ve en azından bunun nasıl sonuçlanabileceğini bilmek ilginç olurdu.

"Birinci seçenek." Puck kızarmış bir tavuk "parmağı" aldı -parmak değildi ve İzael ona neden böyle bir şey dendiğini anlamadı- ve önündeki sehpanın üzerine koydu, yüzeyde bir yağ lekesi bıraktı. "Alex seni sevmek için dileğini kullanmayı kabul ediyor. Teslim oluyor, iradesi kırılıyor ve senin evcil hayvanın oluyor. Ama kalbi ve ruhu senin olsa da, akli kendinin olmaya devam ediyor. Sana karşı gelemeyen Valroy, yeteneklerini Seelie'leri yok etmek ve insanlara savaş açmak için kullanıyor."

"I-" İzael'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen-"

"Evet. Biliyorum. Ben geri zekalı değilim." Puck gümüş gözlerini devirdi. "Ama Abigail değil. Ve ben de öyle kalmasını sağlayacağım. En azından şimdilik."

Ellerini yavaşça yumruk haline getiren İzael, Puck'ı öldürüp öldüremeyeceğini düşündü. Yaratığın kemiklerini kırabilir, onu bütün olarak yiyebilirdi ama aynı anda birden fazla yerde birden fazla Puck varsa, bir meyve sineğini öldürmeye çalışıyor da olabilirdi. Her zaman daha fazlası olacaktı. Bu yüzden melezin sözüne inanmaktan başka çaresi yoktu. Şimdilik.

"Her neyse," *diye* devam etti Puck birinci seçenekle. "Seelie ırkının yok oluşunu ve Dünya'nın istilasını izleyen Alex, kederinden kendi ölümlü canını alır."

İzael'in omuzları çöktü. "Ama beni sevecek."

"Evet. Sevecek. Ama bazı şeyler bundan bile daha güçlüdür. İnsanlardan etkileniyorsun ama onları *anlamıyorsun*. Asla da anlamayacaksın." Puck üzgün bir ifadeyle ona yarı gülümsedi. "Bu senin lanetin."

"O zaman... kendini öldürmemesini sağlayacağım." Izael yüzünü buruşturdu. "Ölümlü hayatının geri kalanında onu kilit altında tutacağım."

"Dediğim gibi. İnsanları anlamıyorsun." Puck uzanıp bir tavuk parmağı daha aldı. "Yani bu birinci seçenek. Sen kazanırsın, o ölür. İşte ikinci seçenek." Parmağı ilkinin yanına koydu.

Izael birinci seçenek hakkında daha fazla konuşmak ve onun ölümünü engelleyecek bir yol bulmak istiyordu ama bu onun çözmesi gereken bir sorundu. Puck'ın değil.

"İkinci seçenek şu: Abigail, Valroy'a Alex'in büyüünden bahsettiğini öğrenir. Abigail Alex'e koşar ve gücünü teslim etmesi için onu ikna eder. Alex kabul eder ve o da normal, sıradan, zararsız bir insan olur." Puck durakladı. "Ve sonra, öfkeyle, Valroy onu öldürür. Ruhu sende kalıyor ama onu bir daha asla göremiyorsun."

Izael kekeleyerek, "O kabul etti," dedi.

"Ve yalan söylemiyordu. Ama işler değişir. Ve onun gücü gidince, pazarlık yapma şansın kalmadı. Bazı versiyonlarda seni de öldürüyor. Bazılarında ise hayatta kalırsın. En azından bir süreliğine." Omuz silktili. "Eğer bir münzevi haline gelmeye, onun ruhunu içine koyduğunuz cam bibloya sarılmaya ve yavaş yavaş tam ölçekli bir *deliye* dönüşmeye 'hayatta kalmak' diyebilirsiniz. Bunun kararını sana bırakıyorum."

Izael ayağa kalktı. Dinlerken adım atmak zorunda kaldı, içine dolan ani endişeyle başa çıkmaya çalışıyordu. "Peki bana yalan söylemediğini nereden bileceğim? Bu -bu- sadece bir oyun olabilir."

"Üçüncü seçenek." Puck onu görmezden gelerek devam etti. Üçüncü bir tavuk parmağı ilk ikisine katıldı. "O kazanır. Bir dilek tutmaz, Fae büyüyle Dünya'da kalır. Ve tıpkı senin onu tehdit ettiğin gibi, ya Valroy, ya Abigail ya da başka bir pislik onun gücünü ortadan kaldırmaya ya da onu kendileri için çalmaya çalışır. Her iki şekilde de mi?"

Izael gözlerini kapadı. "Kız ölür."

"D'aw, ve herkes sana aptal diyor."

Izael'den çıkan hırıltı vahşiceydi. Ama Puck görünüşte ona bir iyilik yapıyordu. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Madem ölmeye mahkûm, neden bana anlatıyorsun?"

"Senin ya da onun, benim göremediğim dördüncü bir versiyon bulmanız umuduyla. Daha önce de oldu. Pek olası değil, belki de imkânsız, ama asla bilemezsin."

Puck üç tavuk parmağını tabağına yerleştirdi ve arkasına yaslandı. Bir ısıruk aldıktan sonra mırıldandı. "İkinci seçenek lezzetli. Yoksa bu birinci seçenek mi? Her neyse."

Izael çığlık atmak istedi. Alex'e hediye ettiğı evdeki her lambayı ve mobilyayı kırmak istiyordu. Ama bunun yerine volta atmaya devam etti. Başka bir yolu olmalıydı. Olmak *zorundaydı*. Ya da bunların hepsi uydurmaydı. "Abigail seni buraya bana bunu söylemen için gönderdi. Beni şüphayle doldurmak için."

"Hayır. Keşke öyle olsaydı. Gerçekten mi? Burada senin tarafında değilim. Alex'in tarafındayım. Tüm bu olaylarda haksızlığa uğrayan o." Kıs kıs güldü. "Şaft, kelimenin tam anlamıyla."

"Eğer benimle oynadığını fark edersem, seni aptal melez, vücudundaki her kemiğı paramparça eder ve seni yer bitiririm. Çözölüp tüketilirken yavaş ve acı dolu bir şekilde ölmeni sağlarım." Tehditlerini ilk kez ciddiye alıyor gibi görünen Puck'a dişlerini gösterdi. "Eğer Alex ölürse, devam etmek için hiçbir nedenim kalmayacak. Ardından gelebilecek her türlü cezayı davet edeceğim. Ve sana *acı çektiirdiğim* gerçeğini, sonumu selamlamadan önce içimi ısıtan son düşüncem olarak saklayacağım. Anlaşıldı mı?"

Puck'ın rengi olduğundan biraz daha solmuş olabilirdi. "Anlaşıldı." Boğazını temizleyerek yemeğe geri döndü. "İyi ki yalan söylemiyorum o zaman."

Tekrar kanepeye çökerek başını ellerinin arasına aldı. "Git buradan, Puck."

"Ne olursa olsun, ikinizi de destekliyorum. Gerçekten destekliyorum. Ona daha önce gülümsediğini hiç görmediğim bir şekilde gülümsüyorsun."

Diğer fae'nin sesindeki şefkat o kadar şaşırtıcıydı ki Izael'in bunu algılaması bir an sürdü. Ama Puck'ın söylediklerine cevap vermek için başını kaldırdığında, melez tabağındaki yemekle birlikte gitmişti.

Dördüncü bir yol. Bulması gereken şey buydu. Bir şekilde. Ama nereden başlayacağını bile bilmiyordu; oyun üstüne oyun, başka bir oyun içinde başka bir oyun derken ipler öylesine birbirine karışmıştı ki, onları birbirinden ayırmak imkânsız görünüyordu. Bir şeyi yapmak imkânsızdı -onu sevmek, onu elinde tutmak, ona değer vermek, diğeri olmadan- ölüm, savaş ve kalbini çalmak.

Ama bir dördüncüsü
olmalıydı. Ama *ne?* Ve
nasıl?

Ama önce yapması gereken başka bir şey vardı. Tüm gücüyle korkmasına rağmen.

Alex ^{bitkin} bir halde yatağında uzanmış, uzak duvara bakıyordu. Çıtır çıtır yanıyordu. Duygusal, fiziksel ve zihinsel olarak. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği kafasına dank ediyor ve zihni her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu.

Her iki durumda da, ne olursa olsun, İzael kazanacak ve ruhunu alacaktı. Ve iki buçuk gün içinde bir dilek tutmamayı bir şekilde başarsa bile, fae'ler yine de ona ulaşacaktı. Ve ona yapacakları her şeyin çok çok daha kötü olacağını içten içe biliyordu.

Eğer oyunu kazanıp ruhunu korursa ve sihrini teslim etme seçeneğine sahip olursa, o zaman ne olacaktı? Yine de onun için gelirler miydi? Anlaşmayı ve Dünya'yı yok etme fırsatını kaybettiği için kızgın olan Valroy yine de gelip onu öldürecek miydi? Ya da daha kötüsü?

Ya da başka bir fae gelip İzael'e eziyet etmek için onu kaçırmaya mı karar verecekti? Her iki seçenek de çok muhtemeldi.

Ama daha büyük olasılıkla, İzael'le oynadığı oyunu "kazandığı" anda, Abigail sihrini elinden alamadan Valroy onu kaçıracaktı. O zaman Valroy'un kişisel bazukası olacaktı. Ve bu, ruhunu İzael'e kaptırmaktan *çok* daha *kötü* olurdu.

İzael onu seviyordu.

Valroy o kadar da

değil. Kazanmak

kaybetmekti.

Kaybetmek

kaybetmekti.

Asla. Güven. Fae.

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, o lanet bir morundu. Başına ne gelecekse hak etmişti. Ama durumu *sadece* ölümüyle sınırlamak önündeki en iyi seçenek gibi görünüyordu.

Abigail'le bağlantı kurmanın bir yolunu bulmalıydı. Seelie Kraliçesi'ne İzael'in ihanetini anlatmalı ve Alex'in büyüünü elinden alması için kraliçeye yalvarmalıydı. O zaman, işe yaramaz, anlamsız küçük bir ölümlü olduğunda, ona ne olduğu ya da nasıl öldüğü önemli olmayacaktı. Çektiği sefalet sadece onunki olacaktı, başkalarınınki değil.

Yapması gereken buydu. Bir şekilde.

Belki Puck ona yardım edebilirdi.

Ama İzael'i uyarmadan manyakla nasıl bağlantı kurabilirdi? Bir yolunu bulmak zorundaydı.

Kapının sessizce çalınması düşüncelerini böldü. "Alex?" İzael diğer taraftan sordu. "Ben... konuşabilir miyiz?"

"Bugün seninle konuşmaktan bıktığıma eminim." Gözlerini kapattı. "Özellikle de kına yakmaya geldiysen."

Kapı açıldı. Kilitlemişti. Belli ki o işin içindeyken bu hiçbir işe yaramıyordu. *Lanet olası Fae*. Adamın odanın içinde yürüdüğünü duydu, adımları halı kaplı zeminde silikleşmişti, arkasındaki yatağın kenarı adamın ağırlığıyla çökmeden önce. Adam elini onun yanına koydu. "Özür dilemek istiyorum."

Bu onu yeterince şaşırttı ve bakışlarıyla buluşmak için sırt üstü dönmesini sağladı. Adam onu izliyordu, gözlerinin kenarları hüznle kırışıyordu. Adam ciddiydi.

"Ben... sen benim için bir biblodan daha fazlasısın. Sadece bir oyuncak." Uzanıp elini kızın yanağına götürdü ama geri çekti. "Ama ben neysem oyum. Ben Unseelie'yim. Ben Bones Dükü'yüm. Sana bir ölümlüymüşüm gibi davranmamı istemek... Korkarım bunu yapabilecek kapasitede değilim."

"Ve benden bir fae gibi düşünmemi ve davranmamı beklemek de bir o kadar imkânsız." Doğrulup oturdu, çarşafı beline düştü. "İki dünyayı *mahvedip* sonra da bunu önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkerek *geçıştiren* kapasitede değilim. Yapamam. Öylece teslim olamam. Teslim olamam. Ben böyle biri değilim."

"Ve seni olduğun gibi seviyorum, bülbülüm. Ama ben açgözlü, tamahkâr bir şeyim. Seni kaybetme fikri-" Sesi çatallaştığında, utandığı her halinden belli olan gözlerini kaçırdı. "Seni zaten bir kez kaybettim. Buna ikinci kez dayanamam."

Lanet olsun.

Bu ona bir ton tuğla gibi çarptı.

O gülen, şeytani, şeytani bir şeydi. Onu bu şekilde görmek karnına bir bıçak sapladı ve spagetti gibi döndürdü. Uzanarak onu kendine doğru çekti ve kollarını ona doladı. Adam sanki sadece kendi iradesiyle ayakta duruyormuş gibi ona yaslandı, başı omzuna yaslandı.

"Çok üzgünüm Alex." Burnunu çekti. Kahretsin. Ağlıyor muydu? Hayır, onun ağlamasını kaldıramazdı. Bu çok ileri bir adımdı. "Seni seviyorum."

Başını ona doğru eğerek onu öptü. Önceki gibi tutkulu ve aç değildi. Bu duygularla ilgiliydi. Ne yapacağını bilmiyordu.

Kalbinin içinde dönüp duran saçma sapan girdabın adını bile koyamıyordu. Net değildi. Basit değildi. Ama gerçektir.

Kadın ondan ayrıldığında, adam doğruldu ve koluyla gözlerini sildi. Kendini toparlamasına ve saygınlığını yeniden kazanmasına izin verdi. Yaralanmaya hakaret eklemenin bir anlamı yoktu.

Sonunda sessizliği bozdu. "Sana inanıyorum. Her iki konuda da. Seni affedemem, en azından şu anda. Hâlâ tüm bunlarla başa çıkmam ve nasıl ilerleyebileceğimizi bulmam gerekiyor."

Omuzları, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi çöktü. Birden çok yorgun görünmeye başladı. "Çözmemiz gereken bir karmaşa var."

"Evet. Var." Adamın elini tuttu, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Bu sefer birlikte yapabilir miyiz?"

"Bunu çok isterim." Adam onun elini sıktı. "Ama şu an için sanırım biraz kestirmeye ihtiyacım var."

"Senin de benim de."

Çok geçmeden onunla birlikte çarşafın altına girmiş, sırt üstü uzanmış, dizlerini onunkilerin arkasına sıkıştırmıştı. Kolunu ona dolamıştı ve başını çenesinin altına koyarak onu kendine yakın tuttu. Yavaş nefes alış ve adamın sıcaklığı onu uykuya çekmiş, endişesini ve umutsuz düşüncelerini kırmıştı.

Izael'e Abigail'i buraya getirmesini söyleyeceğim. Sihrimi bırakacağım. Sonra da dileğimi onu sevmek için kullanacağım. Birbirimize ne kadar sahip olursak olalım, en azından birlikte olacağız. Bu yeterli olacaktır.

Kimin ruha ihtiyacı var ki zaten?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Benden... *ne* yapmamı istiyorsun?" Izael, Alex'e sanki deli olan oymuş gibi bakıyordu. Alex onu suçlamıyordu. Onun bakış açısına göre, o da öyle olabilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse? Onun bakış açısından da.

"Eğer büyümden vazgeçersem, Valroy beni savaşlarında kullanamaz." Kahvesine krema karıştırdı, bunu yaparken kaşığı fincanın kenarlarına çarpıyordu. Aslında öğleden sonraydı ve normalde kahve içmesine izin verdiği saat çoktan geçmişti ama neyse. Uyku düzeni tamamen altüst olmuştu. Bir süre daha düzelmeyeceğini düşündü. Ya onun evcil insanıyken ya da öldüğünde.

"Evet, ama-" İzael yüzünü buruşturdu. Onun önünde volta atıyordu, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Valroy senin yine güçsüz bir ölümlüden başka bir şey olmadığını öğrenirse çok öfkelenir."

"Sihrimi biliyor olması *benim* suçum değil, değil mi?" Ona ters ters baktı. "Bu senin parlak fikrindi, benim değil."

"Farkındayım. Ama ben bize bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum." Izael hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı.

"Senin yarattığın bir
karmaşa." "Evet,
biliyorum."

"Sürekli daha da kötüleştirdiğin bir
karmaşa." "Evet, *biliyorum.*"

"Bir karmaşa sen-"

"Anladım!" Kendini kanepeye attı, bayılan bir kadının resmedildiği bir dönem tablosuna benziyordu. "Ama Valroy'un neler yapabileceğini anlamıyorsun. Kuralları umursamayacaktır. Normalde, bir fae bir insanın ruhunu aldığı anda, sarayın diğer üyelerinden bile korunan bir mülk haline gelir. Ama bu durumda? İkimizi de öldürecek."

"Bunu kesin olarak biliyor musun?"

Bir süre sessiz kaldı. "Şüphelerim var."

Izael ona söylemediği bir şey biliyordu. Fae'ler ve onların lanet olası oyunları. "Bunun olacağını sana kim söyledi?"

"Küçük manik bir kuş söyledi."

"Puck." Gözlerini kapadı ve bir an için yorgunluktan başını öne eğdi.
"Harika. Peki o nereden biliyor?"

"Sadece uzayda yolculuk etmiyor. Zamanda yolculuk yapabiliyor." İzael bir sineği kovar gibi elini umursamazca salladı. "Karmaşık bir şey, o yüzden açıklamamı isteme."

Harika. Bu gerçekten harikaydı. Öleceğinin soğuk bir şekilde farkına varmasıyla kızgınlığı azaldı. Bir tabure çekip üzerine oturdu, kahve fincanına baktı, karıştırma işleminin kalan gücüyle yüzeyin girdaplanmasını izledi.

Onun sessizliği üzerine İzael başını kaldırıp ona baktı. "Neyin var?"

"Öleceğim."

"Eğer dikkat etmediysen *ikimiz de* öleceğiz." Başını tekrar yastığa yasladı.

"Öleceğim gerçeğini sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var İzael. Özür dilerim." Gözlerini devirerek kahvesini yudumladı. Hâlâ içmek için biraz fazla sıcaktı ama rahatlamaya ve tanıdık gelmesine ihtiyacı vardı. Ölecekti.

Bu bilgi ona garip bir sakinlik hissi veriyordu. İşte bu kadar. Bu her şeyin sonu olacaktı. Onun sonu. Tüm bu saçmalıkların sonu. Korkmuyordu, gerçekten korkmuyordu - bunun bir anlamı yoktu.

Ama bu düşünce boğazına bir taş oturttu ve gözlerini yaktı. Ölmek istemiyordu. Gerçekten ama gerçekten istemiyordu. "Hâlâ en iyi seçeneğimiz bu."

"Ne şekilde? İkimiz de öleceğiz. Bu onu mümkün olan en kötü seçenek yapar, bülül."

"Rakamlara göre, en iyisi bu. Biz öleceğiz ama başka kimse ölmeyecek. İkiye karşı binler. Hatta milyonlara."

"Doğru, ama ben söz konusu ikisine çok bağlıyım. Bunu yapmayacağız. Bu intihar olur. Başka bir yolu olmalı. O piç kurusunun görmediği bir şey." İzael ışığı engellemek için kolunu gözlerine siper etti, her geçen dakika bir Rönesans tablosuna daha çok benziyordu.

"Ya Valroy'u öldürmeye çalışırsam? Onu -ne bileyim- semender gibi bir şeye dönüştürebilirim." Yaptığı kötü göndermeye gülümsemeye çalıştı ama tutmadı. Orada olduğu anda soldu.

"Bütün Gölgele Labirenti'ni yok etmen gerekir. Etrafta dolaşırken gördüğün şey aslında o değil. Projeksiyonu öldürebilirsin ama birkaç dakika sonra geri gelir. Güven bana. İnsanlar denedi. Ve hatta

Labirent'i öldürmeye çalışırsan, nasıl başarılı olursun bilmiyorum." Izael bir nefes verdi.

"Peki. *Nasıl olsa* ikimiz de öleceksek, denemenin ne zararı var?"

"Başarısız olursak Valroy ölümlerimizi son derece yavaş ve acı verici hale getirecek diye mi? Kocasını havaya uçurmaya çalıştıktan sonra Abigail'i düşman edinmeyi gerçekten istiyor musun? Ne yani, onu da yeniden düzenlemeyi mi planlıyorsun?" Izael iki elini de gözlerinin üzerine, topuklarını elmacık kemiklerine dayadı.

Kahvesini tekrar karıştırarak düşündü. "Savaşını yürütmek için benim sihrimi kullanmasına izin vermeyi reddediyorum. Bu iş bitti. Eğer büyümden vazgeçmem ikimizin de ölmesi anlamına geliyorsa, benim için sorun yok ama sen değilsin. Yani bunu birlikte yapacaksa bu yok. Bunun tek anlamı... zaferle çıkmak. Ya Valroy'u durduracağız ya da denerken öleceğiz."

"Kesinlikle ikincisi."

"Savaşırken ölmeyi mi tercih edersin, yoksa ölmemeyi mi?"

"Hiç ölmemeyi tercih ederim!" Izael doğrulup oturdu, hareketsiz kalamayacak kadar endişeli olduğu belliydi. Tekrar volta atmaya başlamak için ayağa kalktı.

"Başka bir seçenek göremiyorum, Iz." Gözlerini kırıştırtarak ona bir lakap taktığını fark etti. Sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen yıllardır böyle bir şey yapmamıştı.

Ani bir netlik, bir çanın çalması gibi ona çarptı.

Onun için önemliydi. Hem de derinden. Kalbinde kahvesi gibi dönüp duran duyguların karışımı kafa karıştırıcıydı ama bu kadarı da doğrudu. Ona kötü bir şey olmasını istemiyordu. Onu önemsiyordu. Ve bundan da öte, onun kendisine düşman olmasını istemiyordu. Onunla bu şekilde birlikte olmak istiyordu -tamam, nasıl ölmek istediklerine dair intihara meyilli konuşmalar bir yana- onunla *birlikte* çalışmak istiyordu. Ona karşı değil.

Izael yavaşça ona doğru yürüdü ve yüzünü ona dönüp onu kucakladı. Ona doğru eğildi, gözlerini kapattı ve başını onun göğsüne yasladı. Adam kolonya ve kışın ormanda yapılan bir yürüyüşün keskinliği gibi kokuyordu, sadece biraz çimen kokusu vardı.

Başının tepesini öperek saçlarını okşadı. "Seni seviyorum bülbülüm. Seninle paylaşacak bir anım daha olacaksa dünyayı yakarım."

Bu neredeyse onu tekrar ağlamaya itecekti ama kendini tuttu. Ağlamaktan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyordu - tamam, yine de ikinci sırada geliyordu

kusacaktı ama konu bu değildi. Burnunu çekerek kollarını ona doladı ve daha sıkı sarıldı. "Ölmemizi istemiyorum."

"Bu konuda hemfikiriz."

"Ama başka ne *yapacağımı* bilmiyorum." Başını kaldırarak gözlerini sildi. Lanet olası gözyaşları. "Büyümü Abigail'e bırakırsam, ikimizin de öleceğini biliyoruz. Valroy'u alt etmeye çalışırsak, bir şansımız olabilir."

"Kartopuyla ilgili insan deyimi neydi?" Izael ofladı.

Kadının hüzünlü kıkırdaması bir iç çekişle son buldu. "Evet. Kartopunun cehennemdeki şansı. Ama yine de bir şans. Peki ya Anfar? O bize yardım eder mi? Ya da Bayodan ve Cruinn?"

Izael yüzünü buruşturdu. "Hayır. Onlar daha önce de onun gazabına karşı durdular. Anfar kurtuldu ama Bayodan ve Cruinn'in başına gelenleri gördün. Ve onlar sadece Valroy'un yeni karısı ikisine de çok düşkün olduğu için hayatta kaldılar. Biz böyle bir koruma altında değiliz."

Bu çok mantıklıydı. "Yani yalnızız."

"Hayır." Çarpık bir parmağını çenesinin altına bastırarak kızın başını kendisine bakması için eğdi. "Birbirimize sahibiz." Eğilerek onu öptü, dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirdi.

Kollarını onun boynuna dolayarak, boylarını eşitlemek için parmak uçlarına çıktı. Izael'in daha iyi bir fikri vardı, onu belinden tutup tezgâhın üzerine oturttu. Izael'in boyu hâlâ ondan bir santim uzundu ama bu gerginliği hafıfletti.

Aralarına girmek için dizlerini ayırdığında, kadın direnmedi. Öleceklerdi. *Hem de şiddetle* öleceklerdi. Ama şimdilik -şu anda- birbirlerine sahiptiler.

Izael bunu çok daha farklı bir şekilde ifade etti. Öpücüğünü kesip dudaklarını onun yanağında gezdirerek kulağına fısıldadı. "Eğer senin bu çılgın planına uyacaksam... önümüzdeki iki günü seni hayal edebileceğin her şekilde doyurarak geçireceğim, bülbülüm."

Omurgasından aşağı bir ürperti akarken yanakları ısındı. Pek çok şeyi hayal edebiliyordu. Özellikle de son tartışmalarından sonra. "Yürüye bilmem gerekecek." Sesi soluk soluğaydı, arzu sözcüklerini anında bulanıklaştırıyordu.

"Yürüye bileceksin." Sırıışı sinsiydi. "Belki düz bir çizgide olmasa da."

Alex cevap verecekti -muhtemelen iğneleyici bir şey- ama buna fırsat bulamadı. Adam onu hiç uyarmadan kaldırdı ve bir patates çuvalıymış gibi omzunun üzerinden fırlattı. "Hey!"

Kollarından biri kızın kalçalarına dolanmış, onu hareketsiz tutuyordu. Diğeri ise anında kışını yakalamış ve tıslamasına neden olacak kadar sert bir şekilde sıkılmıştı. "Sus."

Gözlerini devirerek yolculuğa devam etti. Izael ile onun istediği bir şey arasına girmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu şey kendisi olsa bile.

Gerçekten şikâyet edecek gibi değildi.

IZAEL yastık denizinde sevişmeyi tercih ediyordu ama insan yataklarının cazibesini de anlıyordu. Yastıkların olmadığı bir şekilde yaylı ve yumuşaktılar. Aslında, olumlu bir şekilde zıplıyorlardı, bu da ona en azından uygun kaldıracı sağlıyordu.

Alex'i yatağın üzerine fırlattı ve yere düştüğünde ona attığı bakışa kıkırdadı. "İnsan formumda kalarak sana bir iyilik yapacağım. Seni fazla yormak istemem."

Adam kadının giysilerini çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra, kadının kendi giysilerini çıkarmasına izin verirken itiraz etmedi. Ellerin vücudunda dolaşmasını, dövmelelerinin o gün almaya karar verdiği yeni şekillerin üzerinde gezinmesini izlemek hoşuna gidiyordu. Onlara odaklanırsa şekillerini kontrol edebiliyordu ama çoğu zaman bilinçaltının çağırmak istediği şeyi özgürce yapıyorlardı.

Onun üzerine tırmanarak, dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı. Morrigan adına, kadın sarhoş ediciydi. Her ikisinin de istediği şeye ulaşmak için hiç vakit kaybetmezken, onun kendisine karşı hissettiklerinden asla bıkmayacaktı. İkisinin de ihtiyacı vardı.

Kadın inledi ve bacaklarını adamın beline doladı, adam da ağırlığını dizlerine vererek daha iyi bir kaldıraç etkisi yarattı. Bu onu yok etmekle ilgili değildi.

-Onu almak, onu sahiplenmek. Bu tutkuydu. Ama bu başka bir şeydi. Bu *onlarla ilgiliydi*. Ruhunda hissettiği, şehvetten çok daha derinlere inen kaşıntıyla ilgiliydi. Valroy'la kapışmak istiyordu. Bu kesin ölüm demekti. Ama bunu *onunla birlikte* yapmak istiyordu. Bu, ruhundaki bir şeyin basit bir kızıışmanın dokunamayacağı şekilde yükselmesine neden oldu.

Ötücü kuşu onu sevmiyordu. Ama onun yanında savaşmak, onun yanında ölmek istediği gerçeği yeterliydi. Ve yakında, dileğini kalbini onunkine mühürlemek için kullandığında, memnun ölebilirdi.

Ama şimdilik birlikteydiler.

Dansları doruk noktasına ulaştığında, kendi iradesiyle bir öpücük arayışıyla, onun dudaklarına karşı salıverilme çılgılığını bastırdı. Adam ona coşkuyla katılırken çaresizlik içinde ona sarıldı, vücudunun mutluluk içinde onun etrafında kilitlenme hissi dayanamayacağı kadar fazlaydı.

Onun üzerine çökerken, ağırlığıyla onu ezmeye dikkat etti. Yakında öleceklerdi.

Ölüm sevilen iki ruhu alacaktı. Dünyada kaç kişi bu kadar şanslı değildi?

Alex'in bir zamanlar gürültülü bir seks nöbeti olarak gördüğü şeyin artık sıradan bir şey olması onu eğlendiriyordu. İyi olmadığından değil, öyleydi. Gerçekten, gerçekten iyiydi. Ama garip şekillere sokulmamış, çürüklere maruz bırakılmamış ya da, bilirsiniz, *bütün o yılan* olayı yaşanmamış olması, çok önemli bir olay olması gereken şeyi yeni bir temel gibi gösteriyordu.

Gerçi bu temel noktalar pek de değerli değildi. Bu, bilincinin yerinde olduğu ve duşa kadar yürüyebileceği anlamına geliyordu. Küvetin kenarından şampuanı almak için eğildiğinde topallamadan ya da ses çıkarmadan yıkanabilirdi. Küçük iyilikler.

Izael de ona katıldı ve ellerini kendine saklamayı başardı. Çoğunlukla. Yatağa geri tırmanıp birbirlerine yaslanırken hiç konuşmadılar. Adam sırt üstü yatıyordu ve kadının başı göğsüne yaslanmış, kalp atışlarını dinliyordu.

Adam elini kızın nemli saçlarında gezdirdi. Adam konuşmadan önce dakikalarca bu şekilde kaldılar. "Valroy'la intihar etmeden önce o caz kulübüne geri dönmek istiyorum."

"Bu adil."

"Aşk bu mu yani?" Tavana bakarken kaşlarını çatı. "Sensiz yaşayabilirim. Ya da seninle birlikte ölebilirim. Ve ilki ikincisinden çok daha kötü bir kader gibi görünüyor."

"Evet, aşk insana bunu yapabilir." Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve onu izledi.

"Bundan nefret ediyorum." Yüzündeki çatık kaşlar komikti. Neredeyse çocukçaydı. "Bu çok aptalca. Ve hiç bana göre değil."

"Alışırın diyeceğim ama buna vaktimiz olacağından emin değilim." Şimdi kendi ruh hali de onunkine katılıyordu. "Özür dilerim. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

İzael gözlerini kapadı. "Yarın günü burada, Dünya'da geçireceğiz. Kulübe gideceğiz ve sonunda benim için şarkı söyleyeceksin. Gece iyice bastırıldığında Tir n'Aill'e döneceğiz ve... seni Labirent'e götüreceğim. Dileğini beni sevmek için kullanacaksın ve ruhun benim olacak. O zaman... gerçekten ne kadar güçlü olduğunu göreceğiz."

Yaşamak için bir günü vardı. Bu teknik olarak zaman çizelgelerini bir gün kısaltıyordu ama o da oyalanmak istemiyordu. Bunun büyük bir ameliyata girmek gibi bir şey olduğunu düşündü; bazen beklemek o anın kendisinden daha kötü olabiliyordu. "Ya Valroy beni öldürmek yerine yakalarsa? Onun yerine beni öldürecek kadar sinirleneceğini garanti edemeyiz."

"Eğer ruhuna sahip olursam, kalbini durdurabilirim. Onun silahı olacak kadar uzun yaşamayacağından emin olacağım."

"Bekle, sen *ne*?" Dişlerini *gıcırdata*arak eliyle göğsüne bir şaplak attı.

"Ah!" Adam göğsünü kadının vurduğu yere sürttü. "Bu ne içindi?"

"Bana bunları söylememeye devam ediyorsun! Ruhuma sahip olsaydın beni *öldürebileceğini* hiç söylemeyecek miydin?" Onun yanında sırt üstü uzandı.

"Şimdiye kadar önemli değil miydi?" Yüzünü ona dönmek için yan yattı. "Bu 'özelliği' şimdiye kadar hiç kullanmayacaktım."

"Yemin ederim, ölmek üzere olmasaydık beni delirtirdin." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Bana söylemeyi unuttuğun başka bir şey var mı?"

"Çok şey olduğuna eminim."

Ona attığı ters bakış bir bitkiyi bile soldurabilirdi.

"Ben çok yaşlıyım ve bu büyüler çok karmaşık." Adam öfkeyle homurdandı ama kız onun çoğunlukla oyun oynadığını anlayabiliyordu. "Ve insanlar çok aptal."

"Ben aptal değilim."

"Fae büyüsü söz konusu olduğunda öylesin."

"Güzel olduğun için uyandığın her lanet günde tanrılara şükretmelisin."

"Aslında ediyorum." Yüzünde beliren şakacı sırıtış, ne kadar çekici olduğunu mükemmel bir şekilde hatırlatıyordu. "Ve bu çok hoş bir iltifattı."

"Aynı zamanda bir hakaretti."

"Meh." Umursamaz bir yarım omuz silkmeye, onu bir oyuncak ayı gibi kendine çekti ve yakınına sokuldu. "Şimdi, sus. Uyu. Yarın çok uzun bir gün olacak. Ve yarın gece daha da uzun olacak."

Bu tavsiyede bir anlam vardı. Gerçekten vardı. Ama son kez uyuyacağını bildiği için uyumakta zorlanıyordu. *En azından sonsuza dek uyuyana kadar.*

Uyumak için, belki de rüya görmek için.

Zamanının çoğunu öbür dünyanın nasıl bir yer olabileceğini düşünerek ya da umarak geçirmiyordu. Pagan eğilimlerine rağmen, bir Cennet ya da Cehennem, Elysium ya da her neresi varsa, orada olup olmadığını merak etmeyi her zaman zaman kaybı olarak görmüştü. Nereye gideceği, bir yere gidip gitmeyeceği ya da boşluğun onu alıp almayacağı belli değildi.

Yine de şimdi bu soruyu düşünmekle çok ilgileniyordu. Öldüğünde nereye gidecekti?

O nereye gidecekti?

Fae'ler muhtemelen doğaya geri dönüştürülmüşlerdi - yaşam güçleri Tir n'Aill'e ve o dünyanın büyüüne geri dönmüştü. Onunla birlikte gider miydi? Gittiğini bilecek miydi?

İzrael'i uyandırmamaya çalışarak sessizce burnunu çekti. Melankoli onu etkilemeye başlamıştı.

Izrael bir melodi mırıldanmaya başladı ve hâlâ uyanık olduğunu gösterdi. Hüzünlü bir şarkıydı, minör tonda ve eski bir Kelt parçasına benziyordu. Hüzünlü bir ninniydi.

Dalgalanan bir nefes vererek, adam sessizce onu yatıştıran melodiye mırıldanırken ona daha da sokuldu. Adamın göğsünden çıkan sesi sırtında hissedebiliyordu. Her nasılsa, hüznüne rağmen şarkı rahatlatıcıydı.

Kaydettiği son şey başının arkasına kondurulan bir öpücük ve bir an sonra onun sessiz sesiydi.

"Uyu, bülbülüm...uyu."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Izael ne yapacağından pek emin değildi.

Yaşamak için yaklaşık yirmi dört saati vardı.

Ne garip bir kavram. Bu noktada birkaç yüz yıl yaşamıştı.

-Ve aniden her şey göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi geldi. Yapmadığı o kadar çok şey vardı ki... Hâlâ yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki.

Ama artık o yol ondan ayrılmıştı.

Ölecekti.

Sevdiği kadın için.

Ne kadar *asilce*. Ne kadar *kahramanca*.

Morrigan adına, bundan nefret ediyordu.

"Kahramanca" öleceğini düşünmek tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Ve düşününce oldukça gülünçtü. O Unseelie'ydi! Bones Dükü'ydü! Bu şekilde ölmeye hakkı yoktu. Özellikle de bunu kimse bilmeyecekken.

Belki Puck ya da Abigail'i bir heykelini dikmeye ikna edebilirdi. Ne kadar hoş olurdu değil mi? Ölümünün ne kadar *güzel* olacağını başka kimse bilmeyecekti. İnsanlar, dünyalarını kurtaran bu büyüleyici ve güçlü yılanı asla tanımayacaktı.

Dünyalarını baskı altında kurtarmıştı elbette ama yine de kurtaracaktı. Önemli olan da buydu, değil mi? Öyle olmalıydı.

Koyu deniz mavisi kravatını siyah jakarlı yeleğinin içine sokarak kumaşı düzeltti ve kendi yansımasına gülümsedi. İyi görünüyordu, değil mi?

Bu onun dünyadaki son gecesi olacaktı. Şehirdeki son gecesi. Ve bunu iyi değerlendirmek niyetindeydi. Alex'in giymesi için *bir* elbise satın almıştı - iyi, *çalmıştı*. Vintage tarzına uygun, koyu mor dikişli, siyah, göz alıcı bir kılıf elbiseydi. Alex elbiseyi giyip banyodan çıktığında, doğru seçim yaptığını anladı.

Kız ona mahcup bir şekilde gülümsedi. "Bu kıyafetin içinde kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Olağanüstü görünüyorsun." Ağzının sulanmasını engellemek için her şeyini ortaya koyması gerekti. Adam ona doğru yürürken yanakları hafifçe pembeleşti. Çatallı dilini dudaklarının arasından çıkarıp havayı kokladı. Kadın

üzgündü. Gergindi. Ama içinde başka bir şey daha vardı, adını koyamadığı arzuya yakın bir şey. Heyecan değildi. Tam olarak değildi. Dürüst olmak gerekirse kafasını karıştırmıştı.

Ama her neyse, tadı çok lezzetliydi. Onu öptü, koyu vişne rengi rujunu bulaştırmamaya dikkat etti, neredeyse siyah, kıpkırmızı tonun soluk teniyle nasıl keskin bir tezat oluşturduğuna bayıldı. Kusursuzdu. En çılgın rüyalarında bile daha iyi bir kadın hayal edemezdi.

Pekâlâ, tamam. Bir Unseelie olarak kıvrık boynuzları ve soluk mor teniyle bunu aşmıştı. Ama gerçek insan hali kesinlikle ikinci en iyisiydi. Elini tutarak onu dansa kaldırdı ve çalmayan yavaş bir swing şarkısının adımlarını taklit etti.

"En azından bu gece için tasmayı çıkarabilir miyiz? Müziği dinlemek istiyorum." Adam onu geri çekmeden önce döndürürken kadın da ona eşlik etti.

"Kulakların çalışıyor."

"Yani müziği *gerçekten* duyabiliyorum."

"Hm." Bir süre düşündükten sonra omuz silkti. "Eh, sanırım ne zararı var. Bütün bir caz kulübünü kuşa çevirebilir ya da onları hipnotize ederek sadık köleleriniz haline getirebilirsiniz. Sanırım sabah olduğunda zaten olacağımızdan daha fazla ölü olamayız." Pekâlâ. Parmaklarını şıklatarak boynundan çözdü.

Kadının yüzündeki rahatlama ve mutluluk ifadesi dansını durdurmasına neden oldu. Başını sallayarak başka tarafa baktı. "Özür dilerim." Gözleri koyu, puslu bir mora boyanmıştı ve kenarları maviyle gölgelenmişti. Seksen yıl kadar önce kadınların makyajlarını nasıl yapmayı tercih ettiklerinin mükemmel bir örneğiydi, ama kesinlikle bu renk kombinasyonunda *değildi*.

"Ne oldu?" Adam kaşlarını çattı ve kadını kendisine bakması için geri çevirdi.

"Sanırım ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Müziği." Kıkırdadı ve gözlerini kaçırdı, hâlâ onun bakışlarından saklanmaya çalışıyordu. Adam buna izin vermedi. Çenesinin altından geçirdiği çarpık bir parmakla yüzünü tekrar kendisine doğru çevirdi.

"Songbird."

"Özür dilerim. Hüzünlenmenin bir anlamı yok. Sihrimi dileyemememin bir nedeni var, onu istiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Dünyayı böyle duymayı seviyorum, her şeyin sesini. Hayatın sesini." Avuçlarını adamın göğsüne dayadı ve yakasının kenarıyla boş boş oynadı. "Bunu gerçekten özledim."

"Tir n'Aill'e döndüğümüzde tasmayı tekrar takmamız gerekecek. Her şey planlandığı gibi gidiyormuş gibi görünmeliyiz." Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu.

Yüzünü. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Kısa bir süre sonra Valroy tarafından tüm kırsala saçılacağımızı düşünürsek, bu benim endişelerimin en küçüğü olacak." Sırttı.

"İşte ruh budur." Kollarını ona dolayarak, ellerini sırtının alt kısmında birleştirdi ve onu kendine yakın tuttu. "Yine de sana ne kadar kızgın olduğumu söyleyebilir miyim?"

"Ben şimdi ne yaptım?" Bir kaşını kaldırdı.

"Beni *kahraman* yaptın. *İyi adam* olarak öleceğim." Yüzünü buruşturarak dilini dışarı çıkardı. "Bu iğrenç bir şey. Tamamen korkunç ve aşağılayıcı. Doğanın tüm kurallarına aykırı."

Gülerek uzandı ve deniz yeşili saçlarından gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Rakı gibi görünmeyi seviyordu ve mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş olmanın sadece *karışık* tarafında olmak için çok uğraştı. "Haklısın. Senin için iyi bir görüntü değil."

"Biliyorum! Ben de bunu söylüyorum!" diye sızlandı. "Ama en azından bu gece dans edebiliriz -alkolün dibine vurabiliriz- ve nihayet, *nihayet* şarkı söylediğini duyabilirim."

"Aslında bunu hiç kabul etmedim." Onu göğsünün ortasından dürttü. Adam alt dudağını çocuksu bir surat ifadesiyle dışarı çıkarınca, kızın sert ifadesi yerini gülümsemeye bıraktı. "Tamam, tamam. Şarkı söyleyeceğim."

"Sana başka bir seçenek sunmayacaktım, biliyorsun."

"Biliyorum." Gülümsemesi hiç bozulmadı. "Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama yine de söyleyeceğim. Siktir et."

"Bunu her zaman söylüyorsun."

"Ben öyle demiyordum-" İçini çekti. "Anı mahvetme." "Bir an mı yaşıyoruz?" Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. "İz."

Bu lakap hoşuna gitmişti. Sabırla gülümseyerek onun konuşmasına izin verdi. "Söylemeye çalıştığım şey şuydu.

Teşekkür ederim."

"Tehlikeli."

"Şu anda olabilecek en kötü şey ne olabilir ki? Zaten ruhumu alacaksın. Ben öleceğim. Bir iyilik daha yapsan ne olur?" Alex gözlerini devirdi ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Adam buna izin vermedi, onu sıkıca tuttu. Yine utangaç davranıyordu. Yukarıdaki ve aşağıdaki tüm tanrılar adına, utangaç olduğu zaman *çok sevimli* oluyordu.

"Bana ne için teşekkür ediliyor?"

"Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum. Benim için. Bunu bir pislik gibi yapıyorsun ama sen Unseelie'sin. Sanırım bu da işin bir parçası."

Küçümsüyormuş gibi yaparak ofladı ama gülümsemesi kimseyi kandırmıyordu. "Her neyse, bilemiyorum. Birlikte eğleniyoruz.

Yaşadığım en büyük eğlence

Yıllardır. Seninle geçirdiğim zamandan zevk alıyorum. Sadece sona eriyor olmasına üzülüyorum. O yüzden teşekkür etmek istedim. Güldüğümüz için."

"Ve destansı seks için."

Belli ki bunun ne kadar komik olduğunu düşündüğünü saklamak istiyordu, alnını onun göğsüne yasladı. "Bunu mahvetme, Iz."

"Ben mi? Bones Dükü mü? Büyüleyici, duygusal bir anı mahvetmek mi?" Eğildi, hiç uyarmadan onu kucakladı ve eşikten geçirilen bir gelin gibi kollarında taşıdı. Kız şaşkınlıkla ciyakladı. Kulaktan kulağa bir sırtışıla cevabını tamamladı. "Her zaman."

Onu öptü. Nazikçe. Tatlı tatlı.

Neredeyse kalbi kırılıyordu.

Hırlayarak tavana baktı. Hayır, ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı. Reddetti! Önce, onu onurlu yaparak aşağılamıştı. Şimdi de onu tekrar ağlatacak mıydı? Hayır. Hayır! Buna izin vermeyecekti. "Bu gece bir kutlama olacak. Sokakları kırmızıya boyayacağız canım, sonra da seni evime götüreceğim ve bana merhamet dileyene kadar *sahip olduğun her deliği* dolduracağım."

Bu onun yanaklarını kızartmıştı.

Elini adamın göğsüne koydu. "Henüz gitmeye hazır değilim." "Ne yapman gerekiyor? İyi görünüyorsun."

Kıkırdayarak, adam onu ayağa kaldırıra kadar kıpırdandı. Elbisesini bacaklarından aşağı doğru çekiştirerek düzeltti. "Puck'la konuşmam gerek."

"Ama-" İzael paranoyanın anında yükseldiğini hissetti. "Neden?"

"Bana öyle bakma. Konu Balkabağı." Yatak odasından çıkıp ana yaşam alanına doğru yürüdü. "İyi olacağını bilmeden onu burada bırakamam."

Ensesini kaşıyarak onu oturma odasına kadar takip etti. Bunun mantıklı olduğunu düşünüyordu. Ama melezi herhangi bir şeye karıştırmaktan hoşlanmıyordu. Bu her zaman işleri karmaşıktırdı. "Ona söyleyeceklerimiz konusunda dikkatli ol."

"Neden?" Alex koltuğuna oturdu ve söz konusu kedinin başını kaşımak için uzandı. Balkabağı esnmeden önce bir *mrrp* sesi çıkardı ve kıvrılıp ona yaklaştı. "Bahse girerim kulak misafiri oluyordur."

"O kadar tahmin edilebilir miyim?" Puck göz açıp kapayıncaya kadar ortaya çıktı ve oturma odasında Alex'in karşısındaki sandalyeye oturdu.

İzael yüzünü buruşturdu. Aralarında geçenlere rağmen, bu melezen hiç hoşlanmıyordu.

"Sayılır mı?" Alex kıkırdadı. "Merhaba, Puck."

"Rastgele olmak için daha çok çabalamam gerekecek." Gümüş gözlü, gümüş saçlı fae ona sırtarak karşılık verdi. "Ee! İntihar anlaşması planın nasıl gidiyor?"

"Başka bir fikrin var mı?" Alex, Puck'ın doğasına İzael'den çok daha kolay uyum sağlamış görünüyordu. Hatta melezen biraz hoşlanıyor bile olabilirdi. Eğer mümkünse, bu düşünce İzael'in diğer fae'den daha da nefret etmesine neden oldu. "Eğer öyleyse, can kulağıyla dinliyorum."

"Hayır, üzgünüm. Zekice planlarım bitti." Puck durakladı, neşeli tavrı hüzne dönüştü. "Özür dilerim. Ama tüm bunların patlama yarıçapını sınırlamak yapılacak en doğru şey."

Alex bir an durup turuncu tüy yumağını okşayan Pumpkin'i izledi. "Abigail'i uyarmak mısın?"

"Eğer gerçekten bir şansın olduğunu düşünseydim yapardım. Ama hayır. Onu bu konuda heyecanlandırmaya gerek yok. Ayrıca sana düşkün Alex, her şeye burnunu sokar ve frene basar. Bu da Valroy'un neler olduğunu öğreneceği, senin demirlere vurulup Unseelie savaş makinesinin önüne zincirleneceğin, yadda-yadda-yadda, herkesin öleceği anlamına gelir." Puck umursamaz bir tavırla eliyle işaret etti. "Boktan bir zaman çizelgesi."

"Öyle görünüyor." Alex tekrar durakladı, söylemesi gereken şey için kendini hazırladığı belli olan omuzları hafifçe çöktü. "Puck, biz yokken Pumpkin'e göz kulak olabilir misin? Sokağa geri dönmesini istemiyorum. Burayı seviyor. Ve bir evi hak ediyor."

"O küçük pislğin bana yirmi dolar borcu var, tabii ki." Puck ayaklarını sehpanın üzerine uzattı.

İzael melezen yanına giderek ayaklarını mobilyadan itti.

İzael bunu her zaman yapardı ama bu onun hakkıydı. Puck araya giren biriydi.

Gümüş gözlü fae oflayıp puflamak yerine bacak bacak üstüne attı ve İzael'in yakalayamadığı için mutlu olduğu bir şeyler mırıldandı nefesinin altından.

"Bir kedinin sana nasıl yirmi dolar borcu olur?" Alex şaşkınlıkla güldü. "Satrançta hile yaptı. Maçı kaybetti."

"Kaybetmedim, çekip gittim." Balkabağı esneyerek cevap verdi. "Sıkıcı bir rakip, değerli bir rakip değildir."

Alex'in yüzünde belli belirsiz bir korku ifadesi vardı. Hâlâ hayvanların konuşmasını "duymaya" alışmaya çalışıyordu. Özellikle de Balkabağı pek konuşkan olmadığından ve bu anlar çok az olduğundan. "Bu hâlâ çok tuhaf."

Puck onu görmezden geldi ve kediye cevap verdi. "Hayır, kralımı ağzına aldın ve buzdolabının altına koydun. Bu hile yapmaktır. Kaybettin."

Pumpkin cevap vermedi, arka bacağını kaldırıp göt deliğini temizlemeye başlamak dışında.

Kediler.

Puck gözlerini devirdi. "Her neyse. Bana hâlâ yirmi dolar borçlusun." Dikkatini tekrar Alex'e çevirdi. "Onun güvende olduğundan emin olacağım. Söz veriyorum. Abigail'le yaşaması için onu Tir n'Aill'e geri götürürdüm ama kediler *kesinlikle* Unseelie."

Alex kıs kıs güldü. "Bu adil."

"Ve kim bilir!" Puck sırtarak ayağa kalktı. "Belki sen kazanırsın. Belki Valroy ve Abigail'i öldürürsün ve buradaki Dük de Unseelie Kralı olur." Gülmeye başlamadan önce bir an durdu.

Alex de gülmemeye çalışıyordu ama yaklaşan kıyamet hissi muhtemelen onu uzak tutuyordu. Izael onu tamamen kendine saklamak istiyordu, ne kadar az zamanları kalmış olursa olsun. "Pekâlâ. İşiniz sona erdi. Kedi iyi olacak. Şimdi *git buradan*, Puck."

Gümüş saçlı fae suratını asarak ona baktı. "Ama ben kulübe gitmek istiyorum."

"Hayır." O da ters ters baktı.

"Bak sana ne diyeceğim, Puck. Eğer yaşarsak, üçümüz de caz kulübüne gideceğiz." Sandalyeden kalktı, elbisesini tekrar düzeltti. "İz sadece bu durumda mümkün olduğunca yalnız vakit geçirmek istiyor."

"Birlikte yalnız. Bir insan kalabalığının içinde." Puck burnunu kırıştırdı. "Bu hiç mantıklı değil."

Alex kıkırdadı ve Izael'in yanına giderek koluna sarıldı. Ona gülümsedi. En azından o anlamıştı. "Anlamamalı, ama inan bana, bu bir şey. Şey, eminim... tüm bunlar bitmeden seni göreceğiz." Meleze gülümsedi. "Sen iyi bir arkadaşsın, Puck. Bunu gerçekten takdir ediyorum."

Puck bir nefes verdi. "Sizi özleyeceğim çocuklar. Çok eğlencelisiniz."

"Sizden bir iyilik isteyeceğim." İzael bu söz karşısında midesi bulanmamaya çalıştı. "Karşılığını ödeyemeyecek kadar ölü olacağımı anlamanız gereken bir iyilik."

Melez sırttı. "Sen Labirent'in merkezine ulaşmaya çalışırken benim dikkatini dağıtmamı istiyorsun. Valroy'un meşgul olması gerek yoksa oraya adımını attığın anda seni eziverir."

İzael gözlerini kırıştırdı. Küçük piçin zamanda yolculuk yapabildiğini hatırlamadan önce doğru tahmin edilmenin öfkesi onu ele geçirdi. "Evet. Kesinlikle." "Elbette." Diğer fae omuz silkti. "Ama bunu onun için yapıyorum, senin için değil. Gözüm üzerinde olacak. Sen Labirent'e gittiğin an, ben de... yemek pişirmeye gideceğim. biraz drama. Ama ne kadar zamanınız olacağını garanti edemem."

Alex ona içten bir sevgiyle gülümsedi. "Bu bize elimizdeki en iyi şans verecek."

"Evet, evet." Puck homurdandı. "Bundan hâlâ nefret ediyorum ama neyse. Pekâlâ, kulübün tadını çıkarın. İyi şanslar, çok fazla insan yememeye çalış *Iz*." Puck, Alex'in kendisi için kullandığı lakapla kıkırdadı ve göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu.

"Ondan nefret ediyorum." Izael yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum. Ama yardımcı oluyor. Elinden geleni yapıyor." Koluna daha sıkı sarıldı, ona gülümseyerek neşelendirmeye çalıştı. "Bizim tarafımızda olmasına sevindim."

"O *şeyin* senin tarafında olması her zaman korkunç bir şey olacağı anlamına gelir." Izael ofladı. "Genellikle ilgiden hoşlanırım. Ama bu sefer sanırım daha az ilgi çekici olmayı tercih ederim."

"Sen ve ben ikimiz de. Sanırım önemli olmak istediğim için başıma bunlar geliyor." İç çekti. "Bu kadar üzölmek yeter. Hadi ama. Dışarı çıkmak mı istiyordun? Hadi dışarı çıkalım. Sanırım bu gece biraz sarhoş olmak istiyorum."

Sırıtarak, elinde olmadan bir şaka yaptı. Kapıyı onun için ardına kadar açık bırakmıştı. "Dileğin benim için emirdir."

ON ALTINCI BÖLÜM

Alex herkesin ona baktığı gerçeğiyle ne yapacağından pek emin değildi. Tamam, Morticia Addams'ın gardırobunu yenilediği gibi giyinmişti. 1940'lara. İnsanların neden ikisine aval aval baktığını anlıyordu.

Ama İzael'e bakıyorlarmış gibi davranmak için elinden geleni yaptı. İşler farklı gelişseydi o da onlarla birlikte olurdu. *Kahretsin*, kendini bakarken bulmuştu ve birlikte uyuyorlardı. Yine de manzarayı takdir etmemek çok zordu. Uzun boyu, mükemmel bir şekilde dikilmiş ve eksantrik takım elbisesi, eski bir Sears kataloğunu okumadan önce asit atmış gibi görünüyordu. Saçlarına uygun olarak siyah ve deniz mavisinin tüm tonlarını kullanıyordu. En azından gözleri parlamıyordu, yine de bir yılanınki gibi kesikti.

En azından herkes lens olduğunu düşünecekti.

Mekânın sahibiymiş gibi içeri girdi, kızın elini tuttu ve onu arkasından çekti. Sudaki bir balık gibi, mükemmel bir şekilde kendi elementindeydi. Tanrım, çok güzeldi. Ama tıpkı birçok özelliğini paylaştığı hayvan gibi, o da açıkça *tehlikeliydi*. Yırtıcıları ölümcül olduğu konusunda uyarmak için parlak renkler ve gösterişli tasarımlarla işaretlenmişti.

Ve eşlerini çekmek için.

Gözlerini kendine çevirerek, onun kendisini bara doğru çekmesine izin verdi. Ve sonraki birkaç saat boyunca içtiler, güldüler, dans ettiler, *eğlendiler*. Çok ama çok uzun zamandır hatırlayamayacağı kadar eğlendiler.

O mutluydu.

Gerçekten, dürüstçe *mutluydu*.

Bu en son ne zaman gerçek olmuştu? Çocukken mi? Umutlar ve hayallerle dolu bir üniversite öğrencisiyken? Elbette, mutlu olduğu anlar vardı. Memnuniyet. Her şeyin anlamsız ve boş gelmediği zamanlar. Ama bu şekilde değil. Bu farklıydı. Bu daha derindi.

Arka duvardaki masalarında oturmuş, İzael'in kolunun altına girmiş ve içkisini yudumlarken onun yanına yaslanmıştı.

Maine'i hatırlayın. İzael barmenden sürekli bir şeyler sipariş ediyordu ve bu da zavallı adamın telefonunu çıkarıp tarifleri aramasına neden oluyordu.

İşte o zaman İzael onun önüne bir ültimatom koydu. "Dördüncü içki ya da şarkı."

Nefesini bırakarak sahneye doğru baktı. Grup o gece iyi iş çıkarıyordu - tecrübelerinden Boston'da yaptıkları işi yapan çok fazla iş olmadığını biliyordu, özellikle de "vintage caz" sahnesinde. Hepsi çok eğleniyor gibi görünüyordu. *Gerçekten de* eğlenceli görünüyordu. Neredeyse üniversite yıllarını özleyecekti.

Neredeyse.

Dördüncü bir içki tehlikeliydi. Üç kadehten sonra zaten kabarmıştı ve bu noktada dördüncü bir kadeh onu sarhoş olmaya çok yaklaştıracaktı. Bu hoşuna giden bir şey değildi.

"Bana söz vermiştin." İzael onun şakağını öptü. "Evet ama ondan kurtulmuştum, unuttun mu?"

"İyi. Ama anlaşmanın *ruhuna* sadık kalmadın."

Kıkırdayarak ona baktı. "Ve ne zamandan beri fae'ler bir sözleşmenin ruhunu önemsiyor? Senin tek derdin teknik detaylar ve boşluklar."

"Bana uygun olduğunda önemserim. Ve şu anda, bana uyuyor." Ona şakacı bir şekilde gülümseyerek kaburgalarını dürttü. "Devam et, bülbül. Sonunda şarkı söylediğini duymak istiyorum. Başka şansımız olmayacak."

Haklı bir noktaydı bu. Ve bu onun ruh halini yerden yere vurarak bodruma indirdi. Ama onu kaldırdı, tozunu aldı ve birinci kata geri koydu. Bu gece yaklaşan kıyametleriyle ilgili değildi. Bu gece eğlenmekle ilgiliydi.

Bu gece *onlarla* ilgiliydi.

Onlar her neyse.

Hâlâ emin değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunu anlayacak zamanı da yoktu. Omuz silkerek İzael'den uzaklaştı ve kabinin döşemeli bankından indi. "Tamam, tamam. Şarkı söyleyeceğim. Bir serserinin gelip mikrofonu almak istemesine pek sevineceklerini sanmıyorum."

"Onlara çoktan ödeme yaptım. Seni bekliyorlar." Yine o bok yiyen sırıtış vardı.

"Tabii ki yaptın. Neden şaşırdım ki?" Garsonun getirdiği kâsedan bir parça patlamış mısır alıp ona doğru fırlattı.

Kolayca savuşturarak güldü. "Hiçbir fikrim yok. Ama sen öyle olursan daha eğlenceli olur."

Bunun da adil olduğunu düşündü. "Pekâlâ o zaman. Umarım kalabalık beni sahneden yuhalamaz."

"Yuhalamayacaklarına eminim." Kollarını iki yanına açarak kabinin arkasına doğru uzattı ve rahat bir pozisyon aldı. Bir gangster filminin çarpık kâbusundan fırlamış gibiydi. Seksi, çarpık, kâbus gibi bir gangster filmi. Canavarlarla. İnsanları yiyen.

Ve iki-

Her neyse. Ona sırtını döndü ve sahneye doğru yürüdü. Tuhaftı, yaşamak için sahneye çıkmıştı. Kendi kendine hayatının geri kalanında bunu yapmak istediğini söylemişti. Ama sinirleri yüksek alarmdaydı. Muhtemelen burada gerçekten işi olmadığı içindi. Burası onun sahnesi, onun konseri, onun grubu değildi. O bir davetsiz misafirdi.

Artık geri dönüşü yoktu.

Bu her şeyi özetliyor, değil mi? Hayatının son birkaç haftasının tüm havası buydu. Geri dönüş yok. Bunu o başlatmıştı ve şimdi sonuna kadar götürmek zorundaydı.

Kahretsin.

Sadece...

bok.

Kendini bu karmaşanın içine soktuğu için sadece kendini suçluyordu. En azından yarısı onun suçuydu. Diğer yarısını ise doğrudan yılana yüklemeliydi. Sahneye doğru yürürken, şarkılarını bitirdiklerinde davulcuya gülümsedi. "Erkek arkadaşım bunun hoş bir fikir olduğunu düşünüyor, üzgünüm."

Davulcu güldü. "Merak etme. Bize bir ayda kazandığımızdan daha fazlasını ödedi."

"O zaman berbat olursam kendimi çok kötü hissetmem." Sahneye çıktı, gülümsedi ve sırayla diğer müzisyenleri selamladı. Berbat olmayacağından oldukça emindi. Ama her şey mümkündü.

Solist mikrofonu uzattı. Bir nefes alıp verdi ve grubun geri kalanına döndü. "*No Good Man* in B'ye ne dersiniz?" Daha yavaş bir parçaydı ve o da tam bu havadaydı. Ayrıca, tüm durumu biraz daha eğlenceli hale getirmek için yeterince iğneleyiciydi.

"Tamamdır patron," diye cevap verdi stand-up bas çalan adam. Adının Ryan olduğunu söylemiş olabileceğini düşündü ama iyi günündeyken isimlerle arası berbattı ve muhtemelen yirmi dört saatten az ömrü kalmıştı.

Aklı başka yerdeydi.

Çalmaya başladılar ve o da ellerini mikrofon sehpasına dayadı. Gözlerini kapatarak kendini müziği hissetmeye bıraktı. Etrafındaki dünyayı duymasına izin verdi.

onu.

Etrafındaki dünyanın tüm müziği bir şarkıda birleşiyor gibiydi grup çalışıyordu. Her nota mükemmeldi - her nota akortluydu. Ellerini bir piyanonun tuşlarına koymuş ama bastırmıyormuş gibi hissediyordu. Potansiyel vardı - çok basit olacaktı.

Bir akor çaldığında, iki masa ötedeki duvarın dibindeki adam bir chihuahua olup yere işiyordu.

Başka bir akor çaldığımda barmenle umutsuzca flört eden kadın bir kaktüse dönüşürdü.

*Böyle bir güce sahip
olmamalıydım. Gerçekten,
gerçekten olmamalıydım.*

Müziğin girişi bittiğinde şarkı söylemeye başladı. Şarkının onu ele geçirmesine izin verdi, parmakları o meşhur tuşların üzerinde duruyordu. Hiçbir tuşa basmadı, ama bu aklının çelinmediği anlamına gelmiyordu.

Bu çok kolay olurdu. Sadece ellerini indirdi ve tüm oda bir hayvanat bahçesinin yağmur ormanı bölümüne benzeyecekti. Tüm insan yaşamları enstrümanları değiştirecekti. Hayvanlar, bitkiler, olmaları gerekmeyen her şey.

Kendisine yanlış yapan bir adam hakkındaki melodiyi söylerken sözler onu zahmetsizce terk etti. Tüm bu süre boyunca, cazibe oradaydı. Bir noktada, ne zaman olduğundan emin olmasa da gözlerini kapattı ve tamamen müziğe daldı.

Şarkı bittiğinde gözlerini kırpıştırarak açtı. Herkes ağzı bir karış açık onu izliyordu. O kadar kötü müydü?

Sessizliği bozan ilk kişi Izael oldu, ellerini ilk çırpışı perdeyi paramparça etti. Odadaki herkes şaşkınlıktan irkildi ve onunla birlikte alkışlamaya başladı.

"Kahretsin, hanımefendi-" Piyanist güldü. "İş mi istiyorsun?"

Kıkırdayarak ona utangaç bir şekilde gülümsedi ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Üzgünüm, yakında eyalet dışına taşınıyorum." *Styx Nehri üzerinde*, ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Yine de teşekkürler."

"İstedğin zaman bizimle şarkı söylemeye gel." Adam başını salladı. "Alınma Bill ama lanet olsun. Ayrıca senden daha güzel."

Normal solistlerinin adı olduğu anlaşılan Bill de aynı şekilde afallamış görünüyordu. Bir kahkaha attı. "Evet, evet."

Sahneden inerken onlara el salladı. "Teşekkürler çocuklar. İyi geceler." Herkes ona bakıyordu. Izael'in beklediği kabine doğru yöneldi, yaklaşırken deniz mavisi gözleri ona kilitlenmişti.

Bankta oturup belli ki tuttuğu nefesini verirken, meşhur ilgi odağından kaçmamak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu. "İşte. Mutlu musun?"

Izael onun bileğinden tutup kendine doğru çekti ve kız şaşkınlıkla ciyakladı. Onu neredeyse tamamen kucağına çekti ve itirazını dudaklarıyla bastırdı. Onu şiddetle öptü, bunun ani olması başının dönmesine neden oldu.

Sonunda nefes almasına izin verdiğinde, avucunu yanağına koydu ve başparmağının ucuyla tenini nazikçe okşadı. "Seni daha fazla sevemeyeceğimi düşünmüştüm. Çok yanılmışım."

Kadın adamın bakışlarını karşıladı, gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. Adamın içinde sinsilik yoktu, kötücül, yasadışı bir neşe yoktu. Sadece sevgi vardı. Aşk... ve huşu. Ona karşı. Onun nasıl hissettiğine.

Onu ağa takılmış bir kelebek gibi yakalamıştı.

"Ne?" Kaşlarını çatı. "Üzerimde ruj mu var şimdi?" Başını yana çevirerek eliyle ağzını sildi ve kıpkırmızı rujunu kontrol etti.

Bu onu sessizce güldürdü ve başını onun omzuna yasladı. "Hayır, sen iyisin. Sadece biraz bunaldım. Bu çok tuhaftı."

"Tahmin edebiliyorum. Daha önce hiç bu kadar çok insanı idare etmemiştin."

"Ne demek devralmak?"

"Hepsine sahiptin. Bir orkestra yönetiyordun. Fiziksel formlarıyla oynamasanız bile, hepsini *kendi* müziğini çalmaya zorluyordunuz. Onları hipnotize ettin. Onlara istediğin her şeyi yapmalarını emredebilirdin. İsyan. Cinayet. Kaos." Hırladı. "Tanrım. Bu çok *ateşli*."

"Bu rahatsız edici değilmiş gibi davranacağım." Adamın içkisine uzanarak bir yudum aldı.

"Hangi kısmı?"

"İkisini de."

Kıs kıs güldü. "Hadi gel. Eve gidelim. Sana korkunç şeyler yapmak için umutsuz bir ihtiyacım var." Izael isteksizce de olsa onu bıraktı, böylece ikisi de banktan kalkıp kulüpten ayrılabilirler.

Gece havasına çıktıklarında yüzüne çarpan soğuk hava **h a r i k a** hissettirdi. O ana kadar içerisinde ne kadar sıcak olduğunu fark etmemişti.

değişti. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı bıraktı.

Tüm bu ışık kirliliği arasında yıldızlar zar zor görülebiliyordu. Şehir ışıklarının turuncu tonuyla boyanmış gökyüzünde sadece birkaç başıboş parlak nokta. Bu kadar güzel olmaya hakkı yoktu. Ve bu onu son görüşü olacaktı.

Dünya'daki son seferi.

Elini tutarak onu sokağın aşağısına götürdü. "Hadi biraz yürüyelim."

"Nereye?"

"Fark etmez. Ben... sadece henüz gitmeye hazır değilim."

Bir an için tartışacakmış gibi göründü ama kızın yüzündeki ifadeyi görünce ifadesi yumuşadı ve sessiz kaldı. Şehrin caddesinde sessizce yürürken onun elini nazikçe sıktı.

Ara sıra arabalar geçiyordu ama Boston her şey düşünöldüğünde oldukça sakin bir şehirdi. Saat henüz on bir civarındaydı ama trafik çoktan azalmaya başlamıştı. Son çağrı gece yarısı olduğunda böyle oluyordu, *belki* de bar özellikle oynaksa sabahın birinde. Ya da özellikle batakhaneyse. Her iki durumda da.

Şehir kokuyordu, tüm şehirler gibi. Çöp, egzoz, sızdıran gaz boruları ve durgun su kokuyordu. Kaldırımlar yılların gerçekten-bilmek-istemediği-şeyleriyle lekelenmişti. Görebildięi tüm ağaclar oraya bilerek konmuştu, tuğla ve betona manzara katmak için var olmaları bir şekilde gülünçtü.

Bir sıçan köşeden sekerek ara sokağa girdi.

Boston iğrençti.

Burayı özleyecekti.

Biz ayrıldıktan sonra hayatta kaldığım dört saat boyunca.

Küçük bir mahalle parkına varana kadar yürüdüler. Burası aslında binaların arasında köpeklerin tuvaletlerini yapabildikleri ve çocukların çok renkli metal yapılarda oynayabildikleri bir çim parçasıydı. Salıncağa doğru yürüdü, kavisli lastik parçalardan birine oturdu. Izael de onun yanındakine oturdu, sonra boş boş tekmeleyip ileri geri sallandı.

Etrafta kimse yoktu, muhtemelen evlerine doğru yürüyen, başları öne eğik, elleri ceplerinde başıboş insanlar dışında.

"Ölmek istemiyorum." Bu çok açık bir ifadeydi ama yine de bunu söylemesi gerektiğini hissetti. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Biliyorum. Ben de istemiyorum." Başını kauçuk kaplı zincire yasladı. Zincirin sadece çelik olduğu günleri hatırlıyordu ve eğer sıkışırsanız, bu sizin suçunuzdu. "Ama diğer seçenek savaş. Ve sen buna zaten hayır dedin."

"Evet. Ama bu mutlu olmam gerektiği anlamına gelmiyor." O da ayakları yerden kesilmeden ileri geri sallanmaya başladı. Bu neden bu kadar rahatlatıcıydı? Gerçekten bir önemi yoktu. Muhtemelen bebekliğini hatırlatan bir şeydi.

Birine mesaj atmalı mıydı? Hoşça kal mı demeliydi? Öylece ortadan kaybolacaktı. Arkadaşları -en azından sahip oldukları- eninde sonunda fark edeceklerdi. Ailesinin umurunda olmazdı. Hatırlarlarsa onu belki yılda bir kez kontrol ederlerdi.

"Kimse beni özlemeyecek." Bu da söylemek zorunda hissettiği bir başka ifadeydi. "İşim yok. Birkaç arkadaşım artık çoğunlukla dijital ortamda - eninde sonunda fark edecekler ama ne olduğunu asla bilmeyecekler. Ailemin umurunda bile değil."

"Onlarla aranızda ne oldu?"

Omuz silkti. "Dürüstçe mi? Hiçbir şey. En kötüsü de bu. Ne büyük bir patlama, ne büyük bir travma - babam bana dokunmuş ya da annem beni dövmüş falan değil. Sadece açıkça sahip olmak istedikleri bir çocuk değildim. Hem genel olarak hem de özel olarak *ben*. Çocukluğum boyunca ikisi de mesafeliydi. Müzik için üniversiteye gitmek üzere taşındığımda, bunu beni tamamen silmek için mükemmel bir fırsat olarak gördüler. Eğer bu benim kararımса, bunda hiçbir rolleri olmayacağını söylediler. Kendi başımaydım." Bir süre durakladıktan sonra sessizce güldü. "O kadar da büyük bir kayıp değildi."

"Umurunda değil mi?"

"Umursuyorum. Yani, tabii ki umursuyorum. Aileleri olan insanları görüyorum ve kıskanıyorum. Ama mesela sen ve Anfar. Yakın değilsiniz."

"Hayır. Kesinlikle değiliz."

"Peki ya annen?"

"O da benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." İzael alay etti. "O dünyadan kovuldum. Beni götürmesi için Anfar'a *yalvardılar*."

"Muhtemelen beni en çok özleyecek olanlar Puck, Bayodan ve Cruinn olduğunda bunun berbat bir şey olduğunu biliyorsun." Homurdandı. "Tamam, bir de Balkabağı. O da beni özleyecek. Sanırım. Ama o da bir kedi."

"O seni özleyecek. Diğerleri? Kim bilir." Bir mırıltı çıkardı, aklına bir şey geldiği belliydi. "Kimsenin beni özleyeceğini sanmıyorum. Eğer

Her ne olursa olsun, sanırım rahatlayacaklar." Bir an şaşkın şaşkın baktı. "Bunun bana hissettirdiklerinden hoşlandığımı sanmıyorum."

"Muhtemelen daha önce hiç önemsedığınız bir şey değildir." "Kesinlikle değil. Ben yaşlanmam. Ben *Bones Düki'yüm*." Doğruldu sırtını bir tavus kuşu gibi şişirdi. "Umursamamam gerekiyor." "Neyi umursaman gerektiği ya da neyi umursamadığın pek bir işe yaramıyor, değil mi?"

değil mi?" Örnek olarak. Onu önemsiyordu. Ve bu onun *gerçekten* yapmasına izin

vermemeliydi. "Öyle görünüyor."

Sessizlik birkaç dakika daha sürdü ve onlar orada oturup ara sıra arabaların ve yayaların geçtiği şehri seyrettiler. Etrafı insanlarla çevrili olsa bile hüznü ve yalnız bir varoluştı bu. Bazen bir kalabalığın içinde olmanın insanı daha da yalnızlaştırması büyüleyiciydi. Etraflarındaki binalar hayatlarını yaşayan insanlarla doluydu. Televizyon seyrediyor, uyuyor, kitap okuyor, video oyunları oynuyor, kendi dramlarını ve kendi olaylarını yaşıyorlardı.

Ve hiçbiri Alex ve Izael'in varlığından bile haberdar değildi. Bu andan itibaren gelip geçeceklerdi. Kimsenin umurunda olmayacaktı.

Izael'in elini tuttu ve sıktı. Kimse umursamayacaktı.

Ama birbirlerine sahiptiler.

Önemsiyorlardı. Izael de onun elini sıktı.

Gözlerini kapatarak başını salladı. Artık gitme vakti gelmişti. Ayağa kalkarak onu ayağa kaldırdı ve ona sarıldı.

Başının üstünü öperek ona nazikçe sarıldı. "Seni hâlâ beceriyorum aptal," diye mırıldandı saçlarına. "Azgınlıktan ölmeyi reddediyorum."

Bu onun kahkahalarla gülmesine neden oldu. Uzanarak onun yanağını okşadı, elmacık kemiğinin camı kesebilecek çizgisini izledi. "Bu kadar uzun yaşamış olmana şaşmamalı."

Sırtarak onu kollarının arasına aldı. "Sonunda anlıyorsun."

Kollarını boynunun arkasına dolayarak onları Tir n'Aill'e götürürken dünya bir anda yok oldu.

Son kez.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dünya tekrar odaklandığı anda Izael bir kasırga gibi ona saldırdığında Alex'in şaşırması gerekirdi. Daha ayakları yere değmemişti ki, adam gerçek benliğine büründü ve onu yarı yatar, yarı şezlonga atar hale geldi.

Elleri vücudunda dolaşırken parmakları yanlarına saplanmış, onu sıkıyordu -kavrama-ihtiyaç. O kadar bunalıcıydı ki, içine gömülmeyi, etrafındaki her şeyi unutmayı kolaylaştırıyordu. Yaklaşan bir ölüm yoktu. Korkunç bir acı yoktu. Bir yarı tanrıyı öldürmeye teşebbüs yoktu. Sadece o vardı. Sadece Izael.

Ve bu muhteşemdi.

Giydiği elbise Izael'in vahşi arzusunun ilk kurbanıydı. Fermuarla uğraşacak sabrı olmadığına açıkça karar verdiğinden, elbiseyi ondan söktü, iplikler patladı. Yazık olmuştu, çünkü güzel bir elbiseydi ama zaten bir daha asla giyme şansı olmayacaktı.

Bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Izael iki eliyle sutyeninin bandını kavrayıp çekerken, sanki hiçbir şey değilmiş gibi koparıp yırtarken ona fazla seçenek bırakmamıştı. Bir saniye sonra üzerine çullandı, bir meme ucunu ısırırken diğerini parmaklarının arasında acımasızca eziyet ederken çaresiz bir inilti çıkardı.

Söz yoktu. Buna gerek yoktu. Parmaklarını adamın saçlarına geçirerek, acı ve zevki mükemmel bir dengeyle birbirine karıştırırken ona sımsıkı tutundu. Bu iyiliğe karşılık vermek için tırnaklarını olabildiğince sert bir şekilde omzuna geçirme sırası ondaydı.

Tısladı, tıpkı sürüngen kuzenleri gibi, dişlerini ona göstermek için başını göğsünden kaldırdı. "Dikkatli ol bülbül, bu *çok* hoşuma gidebilir."

Kızın yanıtı saçlarını avucunun içine alıp çekmek ve deniz yeşili gözlerinin mutluluktan kapanıp kararmasını izlemek oldu. Verdiği kadar iyi alıyor gibiydi. *Eğer bunu bir şekilde atlatırsak, bir dahaki sefere tasmalı olmayı nasıl sevdiğini göreceğim...*

Tırnaklarını göğsünün üzerinde gezdirerek, çenesinin altından başlayıp kalçalarında pullarının başladığı yere kadar uzanan o mükemmel deniz mavisi çizgiyi takip etti. Ardında soluk, kırmızı, kalkık yaralar bıraktı. Adam bu hareketten ürperirken kuyruğu da tepki olarak kıvrıldı.

Onu sırtından kaldırıp önünde diz çökmesi için çekerken, kuyruğunu arkasına doladı ve dudakları onunkilere çarparken ikisini de çevreledi. Adamın dili dudaklarına değdiğinde, kadın da dilini ayırarak adamın içeri girmesine izin verdi. Kendi dilinin etrafında kıvrıldı, uzunluğu ve mahareti ona ilk buluşmalarını hatırlattı.

Kuyruğunun ucu boğazına dolanıp onu kendisinden uzaklaştırırken, ona da hatırlatmış gibi görünüyordu. Bakışları şimdi tamamen sergilenen vücudunda gezindi. Uyluk hizasındaki çoraplarını üzerinde bırakmıştı ama jartiyer kemeri ve iç çamaşırı da diğerleri gibi koparılıp çıkarılmıştı.

Parmakları külotlu çorabın dantelli kenarında gezinirken alçak sesle homurdandı. "Sen mükemmelsin. *Ve benimsin.*"

Etraflarını saran müzik bir tangoydu, enstrümanları yakında vücutlarının nasıl olacağının mükemmel bir aynasında birbirine karışıyordu. Onunla tartışmak yerine gücüne teslim oldu, başını geriye yatırdı ve uzun, kaslı kuyruğundaki güce yaslandı.

Kız onun olmuştu.

Artık bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Bu basit hareket -kaslarının onun gücüyle gevşemesi- açlıktan ölmek üzere olan bir kaplanın önünde bir parça et sallandırmak gibiydi. Onu çevirip başını döşemeli salona doğru çekerken dünya kısa bir bulanıklığa bürünmüştü. Kuyruğunun bir parçasını önüne kaydırduğında neyin peşinde olduğu belliydi ve kadın, iki üyesinin onları saklayan yarıktan çıkmasını izledi, nabız atıyor ve seğiriyordu, zaten sertti ve ilgi için yalvarıyordu.

Elini iki uzunluğundan ilkinin üzerinde gezdirdi, avucuna karşı çıkıntıları hissetti. Sıktı ve arkasından bir inilti duyuldu.

Adamın nefesi kıcının çıplak derisi üzerinde gezinirken, dili de göbeğinin hizasında gezindi. Aynısını ona yaparken, onun tadına bakarken iyiliğine karşılık vermek adil olurdu. Garip ve yabancıydı ama nahoş değildi. Hem de hiç. Dokunun nasıl bir his vereceği konusunda biraz endişelense bile.

Aynı zamanda bunu öğrenmeye de hevesliydi.

Onun ucunu ağzına alarak gözlerini kapadı ve kendini o anı yaşamaya bıraktı. Onun görüntüsü o kadar tuhaftı ki sadece hissetmek bile yardımcı oluyordu. Adam bir parmağını boğumuna kadar içine sokarken kalçasındaki el sıkıştı, başparmağı hassas yumrunun üzerinde gezindi. Omuriliğine yayılan ani zevkle sarsıldı.

Kalçasındaki el saçlarına dolandı, başını ona doğru bastırdı ve onu daha derine inmeye teşvik etti. Onu daha fazla içine çekmek için. Hızını o belirledi ve kadın da ona izin verdi, uzun aletin sivri ucuyla boğazının arkasını okşarken inledi.

Derin bir nefes aldı, boğazını gevşetirken tuttu, onu daha fazla almaya teşvik etmesine izin verdi. Sırtındaki çıkıntılar tuhaftı, daha önce hiç yaşamadığı bir duyguydu. Ama yavaş ve emin adımlarla alıştı. Onun onayladığı bir hızda ve derinlikte hareket etmeye başladığında, eli başını bırakıp kıcını yoğurdu ve hareketlerine uygun olarak ona işkence etti.

Refleks olarak, diğer uzunluğunu kavradı, diğerini ağzına sokup çıkarmaya devam ederken onun üzerinde kayarak, çalışırken dilini onun etrafında döndürdü. Gözleri hâlâ kapalıydı, tüm bunların verdiği zevke teslim olmak ve bunun gerçekte ne kadar *berbat* bir şey olduğunu düşünmemek kolaydı.

Adamın eli sıcak, yapışkan bir maddeyi *tamamen başka bir yere* dökmek için onu terk ettiğinde, kadın sarsıldı ve başını ondan kaldırarak endişeyle ona baktı.

Adam, yaklaşan bir tehlikenin işareti olsa bile, kızın hoşuna giden o şeytani gülümsemesiyle sırtıttı. Parmağı yavaşça içine girmeden önce maddeyi etrafında döndürdü ve yabancı istilacıya karşı çılgılık atmasına neden oldu.

"Hiç-" Nefes nefese kaldı ve gerilmemeye çalışarak başını eğdi yukarı.

"Seni uyarmıştım. Bir erkeğin bir kadını götürebileceği her yol. Sadece memnun ol. Üç tane olmasaydı hepsini birden yapmanın bir yolunu bulurdum." Parmağını yavaşça, azar azar daha derine sokarken kıkırdadı. Biraz daha içeri girmeden önce neredeyse sonuna kadar geri çekildi. "Acele etmeyeceğiz, merak etme. Son duruşumuzda kırılmanı istemiyorum."

İkinci bir parmak ilkin katıldığında bir zevk iniltisi onu terk etti - bu onu şaşırttı. Adam sözünü tutuyor, yavaş yavaş daha derinlere iniyordu. Onu bundan sonra olacıklara hazırlıyordu.

Kuyruğunun boğazına dolanması başını yukarı çekti, onu seğiren iki uzunluğuyla aynı hizaya getirdi ve ona hâlâ yapması gereken bir işi olduğunu hatırlattı. Titreyen bir nefesle, dilini birinin üzerinde gezdirerek ağzına götürdü, eli diğerine dikkat kesildi.

Adam çalışırken, onu gererken ve hazırlarken, birinin diğerine göre ihmal edilmiş hissetmesini istemeyerek ileri geri gidip gelmeye başladı.

Üçüncü bir parmak önceki ikisine katıldığında, ona karşı boğuk bir feryat çıkardı, kasları refleks olarak gerilirken neredeyse öğürüyordu.

Adam onu susturdu, diğer eliyle kalçasını yatıştırıcı bir şekilde yoğururken parmaklarını parmak eklemlerine kadar daha da derine itti. "Mükemmel, bülbul-güzel." Sesi karanlık bir törpüydü. "Hazırsın."

Gergin korku bir an için onu ele geçirdi ama adamın ona başka bir seçenek bırakmayacağını biliyordu. Onu tekrar kaldırdı ve bir kez daha önünde diz çökene kadar yüzüne doğru döndürdü. Ama bu sefer kuyruğunun kalın ipi bacaklarının arasındaydı. Kaslarını dalgalandırıp ona sürtünürken her iki üyesi de kadının göbeğine dayanıyordu.

Bu his onu ürpertti ve neredeyse ona karşı öne doğru çökmesine neden oldu. Adam yavaşça kendini ona doğru sürtmek dışında hareket etmediğinde, ne istediğini anladı. *Onun* yapmasını istiyordu.

"I-" Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Tam anlamıyla.

"İhtiyacın olduğunda yardım edeceğim." Yılan gibi dili dışarı fırlayıp teninin tadına bakmadan önce dudaklarının köşesini öptü. Ne zaman olduğunu söyleyemese de ince bir ter tabakası oluşmuştu. "Her şeyimi almanı izlemek istiyorum." Salonun kıvrılmış koluna yaslandı. "Bana teslim oluşunu izlemek istiyorum."

Onun sözleri karşısında ürperdi, aynı anda hem çok sıcak hem de çok soğuk hissediyordu. Alt dudağını çiğneyerek sırtına daha yakın olanı kavradı ve bu konuda pragmatik olmaya karar verdi. Onu almak en zoru olacaktı, bu yüzden... önce o gitmeliydi.

Orada uzanmış, haremının kendisi için dans etmesini izleyen kibirli bir antik lord gibi görünürken kıkırdaması alçak ve gürültülüydü. Ve bir bakıma tam da öyleydi.

Aletin sivri ucu en azından içine girmesini kolaylaştırmak için kullanışlıydı. Gerildiğinde biraz ürperdi. Basınç arttıkça biraz acıyordu. Sadece ilk santim kadar içeri girdiğinde nefesi kesildi. Daha gidecek çok yeri vardı. "Siktir-"

"İşte bu kadar. Acele etme. Acelem *yok*. Benim türüm saatlerce böyle eşleşmiş kalabilir. Hatta günlerce." Dişlerini göstererek sırttı, dili havayı koklamak için dışarı fırladı. "Seni bundan kurtaracağım, merak etme."

Küçük iyilikler. Diğerini eline aldı ve çekirdeğine doğru yönlendirdi. Belli nedenlerden dolayı bu çok daha kolay girdi. İkisini de içinde hissettiğinde ürpertici bir inilti çıktı. Sadece birazcık. Yeterince.

Kendine nefes almasını hatırlatarak yavaşça nefes aldı, sonra verdi ve vücudunu yeterince gevşetip ağırlığını ona karşı azaltmaya başlayana kadar birkaç kez tekrarladı.

Adamın zevk iniltileri onu teşvik etti. Gözleri kapanırken sırtı kavislendi, içinden akan hislere kendini kaptırdığı belliydi.

Ağırlığını dengelemek için ellerini göğsüne koymak zorunda kaldı ve kendini yavaşça aşağıya doğru indirmeye devam etti. Kendini hiç bu kadar dolu hissetmemişti - her ikisini *de tek* yönlü almaktan çok farklıydı. Bu onun sınırlarını zorluyordu ama böyle değildi.

Her şey çok günahkârdı. Çok yanılttı. Çok *harikaydı*.

Bu an hem tek bir kalp atışı hem de sonsuzluk kadar uzadı, ta ki kadının vücudu adamınkiyle buluşana ve adam sonunda kadının içine tamamen oturana kadar. Konuşamıyordu. Kelimeler yoktu. Adam da kelimelerin ötesindeydi, kadın kendini onun üzerinde deneysel olarak sallarken elleri kalçalarında duruyordu ve kadının içinde hareket ettikçe basıncın değiştiğini hissediyordu.

Izael kalçalarını sıkıca kavradı ve onu birkaç santim kaldırdıktan sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, görüşüne yıldızlar fırlatacak kadar büyük bir güçle tekrar üzerine oturttu. Ani darbe onun için çok fazlaydı ve zevki beklenmedik bir şekilde zirveye ulaştı.

Onu terk eden çığlık hem mutluluktan hem de merhamet için yalvaran bir çığlıktı. Izael'in bunu yapacak durumda olmadığı açıktı. Şiddetli ve muhtaç bir tempo tuttururken, salıverilmesiyle birlikte kaslarının onu nasıl sıkıştırdığını umursamadan tempoyu yükseltti. Artık ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordu.

Ona doğru yığıldı, başı göğsüne yaslandı ama bu onu caydırmadı. Kuyruğunu bir dalga halinde dalgalandırdı, birinin diğerinden önce geri çekilmesine neden oldu ve onu aynı ritmik, insanlık dışı düzende tekrar doldurdu.

Bu bir insanın normal, çekiç benzeri dürtüsü değildi. Bu vahşiceydi. Yabaniydi. Hayvani bir şeydi. Ve bu onu tekrar, tekrar ve tekrar ecstasye uçurumuna yuvarladı. Adam o yuvarlanma düzeninde kendini ona pompalarken başı dönüyor ve yüzüyordu.

Ama buna sonsuza kadar dayanamadı. Görüşünün bir tünele dönüşmeye başladığını hissettiğinde, kelimenin tam anlamıyla vurarak göğsünü tokatladı. Nefes alamıyordu, her şey onun için çok fazlaydı. Ve boğazına dolanan kuyruğunun bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"İyi-" diye hırladı, belli ki eğlencelerini sona erdirdiği için biraz sinirlenmişti. "Kırılgan insanlar!" Sesi insandan çok hayvana benziyordu, çünkü her iki penisini de kadının vücudundan çekip tam güçle tekrar kadının içine soktu. Kuyruğu kadının boğazından kurtulup alt bedenini sardı, bir yılan gibi etrafını sararak vücudunu bir mengene gibi kendine bağladı.

Kendini olabildiğince sert bir şekilde içine itmek için tüm gücünü kullanırken, kadının coşku ve acı dolu feryadı dudaklarında boğuldu. Altında titrediğini hissettiğinde başını ellerinin arasına aldı.

Vücudunun içinde kabardı ve saliverilmesi onu ele geçirirken ısı onu sular altında bıraktı. Onu doldururken ona karşı acı dolu bir kükreme çıkardı. Her yerini.

Gözlerini kapadı, kalp atışlarını yavaşlatmaya ve ciğerlerini havayla doldurmaya odaklanmaya çalıştı.

Izael kollarını nazikçe ona sararken yavaşça onu kavrayışını gevşetti. "Seni yine mi kırdım?"

"*Mmnghk,*" diye mırıldanmayı başardı.

Adam kıkırdadı. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Onu kollarına aldı, ki bu onun için sorun değildi -yürüme isteği yoktu- ve onu banyo olarak kullandığı kaplıcaya taşıdı. İçine girdiğinde sıcak su inanılmaz bir his veriyordu, onu yavaşça etrafını çevreleyen bankın üzerine bıraktı.

Sabuna uzanmadan önce birkaç dakika sıcak suyun onu rahatlatmasına izin verdi. "Kalıcı bir sıcak küvete sahip olmak gerçekten çok güzel."

"Öyle değil mi?" Başını suyun altına eğdi ve ıslak saçlarını geriye doğru düzelterek yukarı çıktı. Tanrım, o kadar *güzeldi* ki. Ve su, belli ki, onun elementiydi. Havuzun kenarına yaslanıp gerinirken inlemeden önce suyun içinde zarifçe hareket etti. "Bir keresinde bu şeyin içinde bir hafta geçirmiştim."

"Abarttığını düşünürdüm ama öyle olmadığını biliyorum." Saçlarını sabunladı, suda duruladı ve altına da daldırdı. Tekrar ayağa kalktığı anda, ona yanına gelmesini işaret etti. Geldiğinde onu kucakladı ve kucağına oturttu.

Onu alnından öptü. Bir saat gibi gelen bir süre boyunca orada otururken hiçbir şey söylemediler. Hareket etmek istemedi. Evin düzenini bozmak istemiyordu.

O an. Çünkü bunu yaptığı an, sonun başlangıcı olacaktı.

Eğer orada biraz daha otursaydı, bu asla olmayacaktı. Öyle değil mi? Olmazdı.

Zaman böyle işlemiyordu. Hayat böyle işlemiyordu. Bir nefes aldı, aceleyle bırakmadan önce tutabildiği kadar uzun süre tuttu. Başını kaldırdığında, yüzündeki ifadeden onun da tamamen aynı şeyi düşündüğünü gördü.

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Bunu aç karnına yapmayacağım."

Gülerek başını onun omzuna yasladı. Sesi huysuz bir çocuk gibi çıkıyordu. "Tamam, tamam. Bir şeyler atıştırabilirim."

"*Atıştırmalık* derken kızarmış bir ineğin tamamını kastediyorsun, değil mi?"

"Sen bilirsin dostum." Gerindi, sırtını kamburlaştırdı, kemiklerinin çatladığını hissetti. "Yine de bir hamburger yiyebilirim."

"Bütün inek. Üzerine." Adam sudan çıkarken onu bankın arkasına doğru kaydırды ve kadın da onun hareketini izledi. Onun bu halini seyredebildiği nadir anlardan biriydi. Ve bu büyüleyiciydi. Kesinlikle hipnotize ediciydi. Kuyruğu devasa olmasına rağmen -otuz değilse bile neredeyse yirmi ayak uzunluğunda- neredeyse gerçeküstü bir zarafetle hareket ediyordu.

Kollarını havuzun kenarında kavuşturarak çenesini onların üzerine koydu. İşte o zaman ona çarptı.

Bir ton tuğla gibi.

Bir anda.

Siktir

.

Siktir

!

Onu seviyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hamburger güzeldi, ancak ona odaklanmakta zorlandı. Çoğunlukla sessizce yerken sadece ona baktı. Sessizlik içinde oturdular. Tamam, İzael'in *pişmiş bir ineğin tamamını yerken çıkardığı* sesi saymazsak. Büyük parçalar vücudundaki yarıktan içeri giriyordu ve İzael hem başka tarafa bakamıyor hem de gerçekten izlemiyordu.

Bu da tabii ki izlediği anlamına geliyordu. Bu onun ruh haline yardımcı olmadı.

Onu seviyorum.

Bu bir şeyleri değiştirdi mi? O öyle düşünmüyordu. Onu seviyordu, ama yüz binlerce fae ve insanın sonunu getirecek kadar sevmiyordu.

Kana susamış Valroy'un ellerinde -milyonlarcası olmasa da- öldü.

Ama bir şeyleri değiştirmiş gibi hissetti. Sadece nasıl olduğunu bilmiyordu.

Kahretsin. Sadece bok. Maymun sikici, eşek emici *bok*. Ne yapması gerekiyordu? Muhtemelen yaşamak için sadece saatleri vardı. Yani, harika-müthiş

-Onu sevdi. *Yüzüklerin Efendisi* filminin genişletilmiş versiyonunu izlemekten daha kısa bir sürede. Muhteşemdi.

Tanrım, keşke kafayı bulup her şeyi unutabilseydi. Ama böyle bir şans yoktu. Labirente girdiklerinde ve kaçınılmaz olarak onlarla paspas olacak bir yarı tanrıyı öldürmeye çalıştıklarında aklı başında olmalıydı.

Ama aklını kurcalayan bir soru vardı - *kelime oyunu* yapmak istemiyordu. İzael'e söylemeli miydi?

Nasıl tepki vereceğini bilemezdi. Tepkisinin ne olacağını tahmin edemezdi. Elbette bundan mutlu olacağını düşünebilirdi ama sonra ne olacaktı?

Dileğini kullanmak ve kendini onu sevmeye zorlamak başka bir şeydi. Aksini iddia etmesine rağmen o bile bunun aynı şey olmadığını anlamıştı. Onu gerçekten, dürüstçe sevmesi ise başka bir şeydi.

Yine de bir intihar görevini kabul eder miydi?

Yoksa fikrini değiştirip, bu planı reddetmeye ve onun yerine başka bir plan yapmaya mı karar verecekti? Sadece yirmi dört saat vardı.

ilk anlaşmalarına geri döndüler. Yeni bir şeytani plan yapmak için fazla zamanı yoktu ama İzael'in daha kötü bir plan yapabileceğini de düşünmüyordu.

Zalimce hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile. Ölmeden hemen önce birinin onu sevdiğini söylemek. Ona gereksiz yere kötü hissettirmişti. Sanki bir şekilde onunla alay ediyordu. *Tebrikler, yüzlerce yıl sonra nihayet biri tarafından sevildin! Kapı ödülünü al. Artık ölüsün.*

Neyse ki İzael onun asık ve gergin ifadesini, yapmak üzere oldukları şeyden korktuğu şeklinde algılamıştı. Birdenbire ondan çok büyük bir sır sakladığından değil.

Ancak işler bundan daha da karmaşıktı. Onu sevmek için dileğini kullanma zamanı geldiğinde ve yalan söylediğini anladığında ne yapacaktı? Zaten var olan bir şeyi dileyemezdi, değil mi?

Bu onu bir yol ayrımına getirecekti. Ya onu zaten sevdiğini itiraf edecekti, dolayısıyla dilek bu nedenle bir yalandı ya da onu gerçekten sevmek istemediğini iddia edecekti, dolayısıyla dilek de bir yalandı.

İkincisi acımasızlığın da ötesindeydi. İlki ise tehlikeliydi.

"Ben kararımı verdim."

Gözlerini kırıştırarak düşüncelerinden sıyrıldı ve bir t-rex gibi koca bir ineği yemeyi yeni bitirmiş olan yılanı baktı. Adamın az önce ne dediğini anlaması bir saniyesini aldı. "Ne hakkında?"

Sandalyesine geri oturdu. İnsan formundaydı ve bir kez daha kusursuz bir şekilde giyinmişti. Ölmek için daha rahat bir şey tercih etmişti; siyah bir pantolon, koyu mor bir atlet ve üzerine çekilmiş siyah uzun kollu file bir gömlek. Onun için kıyafet sihirbazlığı yapması çok hoştu.

Derin bir nefes vererek önündeki, üzerinde sadece biftek suyu lekeleri kalmış tabağa baktı. "Labirent'e gitmeden önce dileğini kullanmak zorunda değilsin."

Sandalyesini ona doğru çevirdiğinde bir an için şaşkına döndü. Heyecanlanmıştı - rahatlamıştı - sahip olduğunu yeni fark ettiği sorunu çözmüştü. Ama bu onun yapacağı bir şey değildi. "Neden? Yani. Teşekkürler ama neden?"

"İki nedeni var. Birincisi, sevdiğim insanın da benimle birlikte öleceğini bilerek mezara gitmenin eşiğindeyim. Eğer Valroy önce seni öldürürse, ölümünü izlemek zorunda kalacağım. Sanırım tek başına bu bile beni öldürebilir." Yüzünü buruşturdu, belli ki o görüntüyü hayal ediyordu. Bu durum onu açıkça rahatsız etmişti. "Seni istemiyorum

aynı acıyı çekmek için. Sevdiğiniz kişinin öleceğini bilmeden de bu yeterince zor."

Evet. Bunu yeni fark ediyorum. Ama bunu kendine sakladı. Uzanarak onun elini tuttu. Ona karşı dürüst olamıyorsa en azından bunu yapabilirdi.

"Ve ikincisi, ruhun. Tir n'Aill'e döneceğim. Tüm bunlarla bir olacağım." Gece gökyüzünü ve etrafındaki ormanı gönülsüzce işaret etti. "Peki ya sen? Eğer ruhun benim mülkümse öldüğünde ne olacağını bilmiyorum. Doğal olarak nereye gideceksen oraya bırakılacağını *düşünüyorum*. Ama bunu garanti edemem."

Kaşlarını çatarak onun elini sıktı. Kendisi araya girmeden adamın düşüncelerini bitirmesine izin verdi.

"Hayatına mal olan bir dünyada sıkışıp kalmanı istemiyorum. Farkında olmasan bile, bilincin gitmiş olacağından, bu bana yanlış geliyor. Özgür olmalısın. Belki, sadece *belki*, ruhun yaşamaya devam eder. Taparcasına sevdiğim ötücü kuş, benim dağılacığım ve beni ben yapan her şeyin elimden alınacağı başka bir hayatta yeniden doğabilir." Gözlerini kapadı, sanki gözyaşlarının sınırındaymış gibi görünüyordu. Eli onun elini sıkıca kavradı. "Sana var olma şansı vermek istiyorum. Bir yerde, bir şekilde." Dalgalandıran bir nefesle son kelimeleri aceleyle söyledi. "Bensiz olacak olsa bile."

Kalbi üflenmiş cam gibi parçalara ayrıldı ve meşhur yere düştü. Ayağa kalktı, sözsüzce onun kucağına oturdu, yüzünü ona döndü ve onu öptü. Buna dayanamadı. Adamın yüzündeki acı ifadesine dayanamadı. Sesindeki ıstıraba. Katıksız yalnızlığa.

Öpücüğüne karşılık veren adam kollarını ona dolayarak sarıldı ve onu kendine çekti. Tutkulu değildi - seks ya da fiziksel ihtiyaçla ilgili değildi. Aşkla ilgiliydi.

Duygularla dolup taşan kadın başını onun omzuna yasladı ve ağlama isteğiyle de savaştı. "Teşekkür ederim Izael." Ona teşekkür etmenin ne anlama geldiğini biliyordu. Ve bunun ne kadar değerli olduğunu da biliyordu. Ne kadar anlamlı olduğunu. Ona gerçeği söyleyemezdi -onu zaten sevdiğini ve bunun kendisi için zaten acımasız olacağını- ama bu kadarını yapabilirdi.

Adam onun şakağını öptü. "Bir şey değil."

Uzun bir süre öylece oturduktan sonra burnunu çekti ve boğazını temizleyerek elinin tersiyle gözlerini sildi. "Fikrimi değiştirmeden önce şu işi bitirelim."

Onun kucağından kayarak başını salladı. Adam haklıydı. İşleri daha fazla geciktirmenin bir anlamı yoktu. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Biliyorsam ne olayım, toots." Ayağa kalktı ve önce takım elbisesini, sonra da kravatını düzeltti. "Buraya *Labirent* demelerinin bir nedeni var. Şimdiye kadar sadece birkaç kişi ortasındaki ağaca ulaşmak için savaştı. Ve aynı yerde iki kez bulunmuş gibi de değil. Bahse girerim onu asla göremeyiz bile - o kadar yaklaşımdan bizi öldürür."

"Harika." İç çekti. "Beni esir almaya çalışırsa ne yaparız?" "Bunu düşündüm. Artık kalbini durduramayacağım. Ve Seni demirle tokatlarsa kendini öldüremezsin." İzael kitaplıklardan birine yöneldi. İçinden küçük bir kutu çıkararak ona döndü. Kıkırdarak kapağını açtı. "Bu doğru hissettiriyor."

Bir yüzüktü bu. Güzel ve narin gümüş bant, daha ağır bir tabana yerleştirilmiş parlak deniz mavisi bir mücevherin etrafında dolanıyordu. Kadın bir kez daha şaşkına döndü.

"Buluşmamız yüzüklerle başladı. Ve şimdi, bir tanesiyle sona erecek." Yüzüğü kutudan çıkararak yan tarafındaki küçük, neredeyse görünmez bir tokaya hafifçe vurdu. İçeriye garip, yeşilimsi bir tozla doluydu. "Zehir. Hızlı etki eder. Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Ve seni zamanında bir şifacıya götüremeyecek ve bu güç onun ulaşamayacağı bir yerde." Yüzüğün kapağını kapattı ve kızın elini kaldırıp sol elinin yüzük parmağına taktı.

Bunun anlamı onun için kaybolmamıştı. Gözlerini sıkıca kapatarak bir nefes aldı ve gözyaşlarını uzak tutarak bıraktı. Zar zor. "Bu muhteşem."

"Ve ölümcül. Tıpkı benim gibi." Yine o arsız sırıtışı vardı ama uzun sürmedi. "Şimdi al derdim ama birlikte onu öldürebilmemiz için *küçük bir* şans var. Denemeye değer. Eğer kendi müziğini durdurmak için sihrini kullanamadan seni yakalarsa, o zaman zehri yut."

"Evet." Bu düşünce midesini bulandırdı. Ama iyi bir plandı. En azından ellerinde olanın en iyisiydi. "Bu berbat bir şey."

"Bir de bana sor." Kızın başını kendisine doğru eğdi. "Bana benim olduğunu söyle, bülbül. Mezarıma senin aşkın olmadan gitsem bile-"

Kollarını onun boynunun arkasına dolayarak bir öpücükle daha kesti. Dayanamadı. Sesinin çatlamasına dayanamadı. O gürültülü, insan yiyen manyağı seviyordu. Karşısındaki bu üzgün, yenilmiş şeyi değil.

Ayrıldığında, ona hüznle gülümsedi. "Ben seninim. Ve tüm bunlara rağmen -sonu nasıl olacak bilmiyorum ama-... hiçbirinden pişman değilim."

Bu onu gülümsetti, tıpkı onunki gibi kederle boğulmuş olsa bile. Bir adım geri çekilerek ona dirseğini uzattı. "O zaman bu fani dünyadan çekip gidelim."

Kadın kolunu onun koluna koydu.

Ve etraflarındaki müziğin bir ağıta dönüştüğünü fark etmekten kendini alamadı.

İZAEEL, bu kadar acı veriyorsa aşkın ne anlamı *olduğunu* BİLMİYORDU. Olacakları zar zor kavrayabiliyordu. O, Bones Dükü, *Kralını öldürmeye teşebbüs* etmek üzereydi. Sadece bu da değil, kaybedeceğini de biliyordu! Alex'in gücü Valroy'u alt edecek kadar eşsiz ve güçlü olsa bile, Unseelie Kralı'nın savaşmadan yenilmesi mümkün değildi.

Ve İzael onun için her türlü darbeyi göze alacağını biliyordu. Elinden gelenin en iyisini yapmasını sağlayacaktı. Ve bu, sonunda başarılı olsa bile, onsuz yaşamaya devam edeceği anlamına geliyordu.

Onun ruhunu almamayı seçmesinin bir diğer nedeni de buydu. Anlamsızdı. Öldüğünde ona geri verilmeden önce otuz dakikalığına ona sahip olacaktı. Bu zaman ve enerji kaybı olurdu.

Ama ona, bir şekilde, *her şeye rağmen* Valroy olan ulu ağacı yok etmeyi başarsa bile, tek başına yürüyüp gideceğini bildiği gerçeğinden bahsetmedi. Neden onu olası her sonuçtan korkar hale getirsin ki? Neden bunun bir veda olmadığına dair en ufak bir umut kırıntısını bile mahvediyordu?

O ölümlü çocuğun oyun alanında oturlarken, Dünya'da kimsenin onu özlemeyeceğinden bahsetmişti. Tir n'Aill'de de kimse onu özlemeyecekti. "Amca" Anfar ya da onun denizkızı eşi Perin bile. Belki Puck Izael'in sebep olabileceği kaosu özleyecekti ama buna sebep olan yaratığı özlemeyecekti.

Hayır, sahip oldukları tek şey kendileriydi.

"Beni özleyecek misin, ötücü kuşum?" Onu ormana doğru götürüyordu. Onu Labirent'e uzun yoldan götürecekti. Ölmek için acelesi yoktu.

"Senden sonra hâlâ hayatta olduğum iki saniye için mi?" Sırıttı, sesi alaycıydı. "Evet. Yapacağım."

Bu da bir şeydi. Gülümsedi. Ona ait olduğunu söylemişti. Ona teşekkür etmişti. Bu, tüm fae yasalarına göre, istese de istemese de onun malı olduğu anlamına geliyordu. Ruhu hâlâ kendisine aitti, ama *onun* ruhuydu.

Ve bu yeterliydi.

Bu yeterli olmalıydı.

Hiçbir şey asla yeterli değildir. Ama burada, en sonunda, bir istisna yapmak zorunda kalacaktı. Unutulmaya doğru yavaş bir yürüyüşe çıktıklarında diğer elini onun dirseğine dayadı.

Abigail'e yapacağına söz verdiği gibi demir tasmayı ona geri takmayı düşündü. Ama Labirent'e ayak bastıklarında Seelie'nin erişim alanının çok dışındaydılar.

Ve ötücü kuşunun savaşmak için sadece değerli saniyeleri olabilirdi. Tasmayı çıkarmak için harcamayacakları saniyeler.

Tir n'Aill'in çoğu Unseelie'nin asla adım atmaya cesaret edemediği kısmına giden eşiği geçtiklerinde etraflarındaki dünya daha da *karanlıklaşıyor* gibiydi. Yıldızlı gökyüzü sessizleşmiş, ayın parlaklığı sönükleşmiş gibiydi.

Ağaçlar kesinlikle daha az davetkârdı.

Alex ona yaklaşp kolunu biraz daha sıkı tutarken bunu açıkça hissedebiliyordu. Yüzündeki ifade ani korkusunu yansıtıyordu; zaten solgun olan teni bir ton daha az pembeleşmişti. "Ben... Siktir."

"Bunun sana nasıl geldiğini ancak hayal edebilirim."

"Eğer bunu atlatabilsek, sana bir korku filmi izleteceğim. Ne demek istediğimi anlayacaksın." Sanki bir şey duymak için zorlanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ama orada başka bir şey daha var." Her neyse ona odaklanmak için bir an gözlerini kapattı. "Başka bir enstrüman duyabiliyorum. Boru orgu gibi ama daha dolu. *Daha büyük.*"

"Bu Labirent'in merkezi olmalı." Sert ve ani bir rüzgârla savaşan bir mum gibi kalbine bir umut ışığı girdi. Püskürtüyor ve umutsuzca tutunuyordu.

"Sessiz. Çok uzakta. Ama-" Tekrar gerindi ve patikanın sol tarafını işaret etti. "Şu tarafta."

Kıkırdayarak onu ani bir kucaklamayla kaldırdı ve tekrar yere bırakmadan önce etrafında döndürdü. Bir şansları vardı! Lanet olası bir şansları vardı! Ancak fazla *zamanları* yoktu.

Puck'ın planladığı dikkat dağıtma oyunu ancak bu kadar sürebilirdi. Usta düzenbazın kendisi bile Valroy'un dikkatini sonsuza dek toplayamazdı.

Acele etmeleri gerekiyordu.

Ama bir *şansları* vardı.

"Gel kuşum." Alex'e sııttı. "Gidip Kralı öldürelim."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Valroy boş boş, Puck'ın kafasını çürümüş bir balkabağı gibi ezmeyi hiç bu kadar çok isteyip istemediğini merak etti. Anlamsız düşüncesine cevap aramanın dikkatini dağıtması, muhtemelen sinir bozucu küçük sivrisineği hayatta tutan tek şeydi.

Tahtında oturmuş, dirseğini gümüş koluna dayamış, başını avucunun içine dayamıştı. Hem öfkeli hem de son derece *sıkılmıştı*.

Üstelik karşısında ona bağırarak öfkeli bir Bayodan olmasına rağmen. Normalde bu Valroy'u çok eğlendirirdi. Ama bugün hiç havasında değildi. Özellikle de Bayodan'ın şu anda bir kaşı eksik olduğu için; melez, Unseelie Lordu uyurken kaşını kesmişti.

"Bakın," diye savunmaya geçti Puck, "şu televizyon programını izliyordum, değil mi? Bir uzay gemisi draması, bilmiyorum. Ama orada kaşları olmayan bir kadın vardı ve kendi kendime düşündüm -hey, *bahse girerim bu Bayodan'da harika dururdu*. Ama bana inanmasına imkan yoktu, değil mi?" Puck ellerini çılgınca salladı. "Ben de tek yaptığım bunu ona kanıtlamaya çalışmak oldu!"

"Günün ortasında ben uyurken kaşımı tıraş ederek!" Bayodan hırladı. "Yeniden çıkana kadar bir glamor takmak zorunda kalacağım!"

"Bence biraz eğilmelisin dostum, ikisini de tıraş et. Asla bilemezsin, belki de hoşuna gider!" Puck sıırttı. "Bana teşekkür etmelisin."

Bayodan açıkça ikna olmamıştı. "*Vücudundaki her kemiği kırmalıyım*-"

"Yeter." Valroy gözlerini kapadı. İşinin bu kısmından, yani anlaşmazlıkları çözmekten nefret ediyordu. Her zaman çok çocukçaydılar. Bir Lord, bir Leydi'nin koleksiyonundaki değerli mücevheri alıyordu. Bir ast başkasının topraklarında bir ev inşa etmişti. Biri bir başkasını öldürdü. Hepsi çok basmakalıp, çok sıkıcı ve çok *küçüktü*.

Tahtta hak ettiği yeri almak için ödediği bedel buydu.

Gerçi hiç kimse onu kızdırmak için yarı cins kadar donanımlı değildi. Bu piçin hâlâ nefes alıyor olmasının tek nedeni basit bir kelimeyle özetlenebilirdi. *Abigail*. Sevgili karısı bu yarı Seelie, yarı Unseelie iğrençlikten hoşlanıyordu. Nedenini anlayamıyordu. Ama işler böyle yürüyordu.

Robin Goodfellow'a, Bayodan'ın kaşını tıraş etmenin ağırbaşlı Lord tarafından *nasıl karşılanacağını* tam olarak sormanın da bir anlamı yoktu. Faydasız bir çaba ve zaman kaybıydı.

Güneşi doğduğu için azarlamak gibi olsa da ceza verilmeliydi. Bir başka faydasız çaba ve zaman kaybı daha.

"Bana ödeme olarak ondan ne istediğinizi söyleyin Lord Bayodan. Ve unutmayın ki o Kraliçemizin gözdesidir." Valroy şakağını ovuşturdu, ne zaman Puck söz konusu olsa duyduğu ağrıyı dindirmeye çalışıyordu.

Bayodan alçak sesle, hayvani bir hırıltı çıkardı. Dökülmüş kan rengindeki keçi gözlerini kısarak melezi süzdü. Seçeneklerini içten içe tartışırken çenesi seğirdi, sinir bozucu fae'ye herhangi bir fiziksel zarar vermenin Bayodan'ın yakın sadakat ve dostluk beslediği kadının hoşnutsuzluğuyla karşılanacağını çok iyi biliyordu.

Sonra, Lord'un dudaklarında küçük bir bükülme oldu. "Onu kel olarak tıraş ettirirdim. İki kaşı da dahil."

"Ama! Bu *hiç adil* değil!" Puck sızlandı. "Ben seninkilerden sadece birini tıraş ettim ve saçına dokunmadım bile."

"Belki daha fazlasını kaybetmek seni bir daha yapmamaya teşvik eder." Valroy içini çekti. "Sen de tıpkı Bayodan gibi bunu bir cazibenin altına saklayacaksın." Elini umursamazca salladı. "Tamamdır. Şimdi git, Goodfellow. Kraliçene dön."

Puck kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır. Bu konuda bir süre daha tartışmak istiyorum. Bu doğru değil."

"Neden?" Valroy bir kaşını kaldırdı. "Benim bakış açıma göre, böyle bir hakareten ucuz kurtuldun. Ben olsam bütün parmaklarını teker teker kırmasına izin verirdim."

"Bu da aptalca ve yersiz!" Melez yüzünü buruşturdu. "Bu sadece bir kaş. Tekrar çıkacaktır. Bu adamın ne kadar kıllı olduğunu düşünürsek, muhtemelen hızlı da uzar." Başparmağıyla Bayodan'ı işaret etti. "Söz açılmışken

-" Başını kaldırıp Bayodan'a baktı. "Kendine nasıl bakım yapıyorsun? Ne yapıyorsun?"

Evcil hayvan şampuanı kullanmak zorunda mısın? Ne kadar tüy döküyorsunuz? Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bahse girerim bir evcil hayvan dükkanında büyük bir indirim alırsın!" Bayodan'ın yeterince acı çektiği belliydi. Puck'ı keten gömleğinin önünden yakaladı ve sertçe sarstı.

"Senin postunu almalıyım, *Goodfellow*. Senin etinden çok güzel bir post yapabilirim. Belki de ondan yapacağım deriyle yeni bir sandalye döşerim."

"Bu her ne kadar eğlenceli olsa da," dedi Valroy bıkkın bir nefes vererek, "hayır."

Belli ki hoşnutsuz olan Bayodan, Puck'ı kendisinden uzaklaştırdı. Melez birkaç adım sendeledikten sonra kendini toparladı ve gömleğini fırçaladı. "Bu ne cüret, gerçekten. Kibar olmaya çalışıyordum!"

Bayodan'ın kalan tek elinin parmakları şiddet gösterme isteğiyle seğirdi. "Defol, Goodfellow. Öfkem yatışır yatışmaz ödememi almaya geleceğim, yoksa saçlarınla birlikte kafa derini de alırım."

"Peki. Her neyse. Ağlak bebek." Puck göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu. Bayodan başını salladı ve uzun, ağır bir iç çekti.

Valroy bu duyguyu tamamen anlamıştı. "Başka bir şey yoksa Lord Bayodan, gidebilirsiniz."

"İzin verirseniz sizinle konuşmak istediğim başka bir şey var, Kralım." Bayodan yüzünü ona döndü. Bileğinin bir hareketiyle formunun üzerinde bir sihir parıldadı ve kayıp kaşı illüzyonla eski haline geldi.

Goodfellow'un ısrarlarına rağmen, bu Lord için iyi bir görünüm değildi.

"Pekâlâ. Ne kadar uzun konuşursanız, kimsenin beni daha fazla kızdırmak için o kadar az zamanı olur." Boynunu sağa sola kırarak omurgasının eklemlerini oynattı ve oradaki gerginliği hafifletti. "Ne konuşmak istiyorsunuz?"

"İnsan cadı."

"Ah. Elbette. Bilmem gerekirdi." Sırıttı. "Sen ve senin ölümlü cadılara olan aşkın. Şimdi kaç tanesi senin kara kaplı defterini imzaladı?"

"Listeye birini eklemeyeli epey zaman oldu." Bayodan gülümsedi. "Yine de son zamanlarda beni cezbedtiğini inkâr edemem. Korkarım anlaşma buna engel oluyor."

Keçi gibi Lord, ölümlü cadıları baştan çıkarmayı, ruhlarını kendisine teslim etmeleri için onları kandırmayı her zaman sevmiştir.

Düşmüş bir Hristiyan tanrısıyla konuşuyor ve karşılığında onlara büyük bir güç vaat ediyordu.

"Bu anlaşmayı yok etmek için bu cadıyı kullanmak istiyorum. Belki de yakında, bir zamanlar yaptığın gibi ölümlüleri baştan çıkarabileceksin." Valroy bu fikre sırtıtmaktan kendini alamadı. Kendisini ve tüm halkını gerçek doğalarından koparan prangalardan kurtulmak muhteşem olurdu. "Ancak, bizi bu çıkmaza sokan şey senin bir başka *eski* ölümlü cadıya olan aşkın."

"Evet ve Abigail'e sözleşmenin bağlarını düzenli olarak gevşetmesi için yalvarsam da hiçbir ilerleme kaydedemedim. Ama konuşmak istediğim Kraliçemiz değil."

"Senin kanayan kalbin benim ölümüm olacak." Valroy gözlerini devirdi. "Kıza ve yılana merhamet etmem için bana yalvarmak üzere olduğuna eminim."

Bayodan konuşmadan önce bir süre düşünceli düşünceli baktı. "Onların hikâyesinin sizinkini yansıttığı gerçeğine dikkat çekmek istiyorum. Ve belki de bu biraz dikkate değer."

"Belki sadece yüzeysel olarak benimkini yansıtıyor, ama diğer tüm konularda hiçbir benzerlik taşımıyor. Ben kraliyet ailesindenim, kaderimde taç giymek varmış. Bones Dükü'nün unvanı var ve kaderi benim büyük makinemin bir dişlisi olmaktan başka bir *şey değil*."

"Yine de her iki kadın da, Abigail ve Alex, seninle arzuladığın şey arasında duruyor. Kraliçenizle aranızda yaşanan fiyaskonun kayıpları büyük oldu." Bayodan elini bir zamanlar kolunun olduğu karşı omzuna koydu. "Bunların tekrarlandığını görmekten nefret ediyorum."

"Aynen öyle. *Hiçbir şey* yapmadan ortalıkta dolaşman ne kadar utanç verici olurdu. hesap vermek için silahlar." Valroy kıkırdadı.

"Niyetim bu değildi. Ne de iddiam."

"Biliyorum." Valroy omuz silkti. "Anlaşmayı bozma isteğimi yeniden düşünmemi istiyorsun."

"Senin kana susamışlığını paylaşmıyorum."

"Ne yazık ki." Valroy tahttan kalkarak gümüş rengi mobilyanın oturduğu kürsüye çıkan merdivenlerden aşağı indi. Tir n'Aill'e bakan yıkık duvara doğru yürürken ellerini arkasında kavuşturup düşünmeye başladı. "Şu anki halimizle kısırlaştırılmış durumdayız. Anlaşma sona ermeli."

"Belki de. Belki de yeniden yazılmalı."

"Seelie'leri ve insanları koruma arzunuz asil ama anlamsız. Her iki dünya da *benim* hakkım, tıpkı taşıdığım taş gibi. Hakkım olanı alana kadar durmayacağım."

Bayodan durakladı. "Karşılık beklemeden fikrimi söyleyebilir miyim Kral Valroy?"

Valroy yine omuz silkti. "Nasıl isterseniz." Bayodan açık konuştuğunda bile, bunu her zaman saygılı bir hava içinde yapardı. Ayrıca, Lord'un geçmişteki ihanetlerine rağmen hâlâ Valroy'un hizmetinde olmasının nedeni, tavsiyelerinin faydalı olmasıydı. En azından genel olarak.

"Morrigan ve düşmüş başmeleğin doğurduğu parçan mı böyle bir yıkımı arzuluyor yoksa ruhunun gerçeği mi? Ölümü arayan içinizdeki boşluk mu yoksa büyük benliğinizi bize katılmaya iten şey mi?"

İlginç bir düşünce. "Bunun bir önemi var mı?"

"Belki de, evet. Yok etme dürtün senden, Unseelie Kralı'ndan değil, senden kaynaklanıyor - sonsuz hiçliğin yarattığı." Bayodan onun yanına yürüdü, o da dünyalarının ağaçlarına ve ormanlarına bakıyordu. "Bize yabancı olan bir içgüdü yüzünden bu kadar çok kişinin baltaya saplandığını görmekten nefret ediyorum."

"Kelimenin tam anlamıyla *gerçek* bir *fae* olmadığım için kana susamışlığımın doğal olmadığını söylüyorsunuz. Bu yüzden onu bastırmaya çalışmalıyım." Valroy tartışmayı düşünürken başını öne eğdi.

Evet, o boşluktan geliyordu. Hayatı deneyimlemek için büyük boşluktan ayrılmayı seçmiş kadim ve bilinmez *bir şeydi*. Katliam arzusunun, hiçliğin etrafındaki dünyaya yansıdığını görmek için doğuştan gelen ihtiyacından kaynaklandığını düşünmek haksız sayılmazdı. "O zamandan pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece hisler. Aynı zamanda tek olan bir çokluktum." Gözlerini kapadı, önceki zamanı düşünmek için zorlandı. "Tıpkı bir ağacın kendi başına ayakta durması ama köklerinin ormanı oluşturması ve ormanın birlikte tek olması gibi."

"Belki de sana fae'lere katılma ilhamını veren şey budur, çünkü biz de bahsettiğin orman gibiyiz." Bayodan bir elini kaya duvarına dayadı.

"Bunu söyleyemesem de büyük ihtimalle öyledir." Valroy omuzlarını dikleştirdi. "Ama kesin olarak söyleyebileceğim şey, kanaatlerimi bir kenara bırakacak biri olmadığımıdır. Anlaşma *çökecek* ve insan kız da bu yıkımın anahtarı. Bu yüzden onun dileğini yerine getireceğim."

Bayodan kızın yaşam müziği üzerindeki gücünü bilmiyordu. Valroy böyle bir şeyi gizli tutardı. Kraliçe'nin güvenine sahipti ve Abigail cadının yeteneklerini öğrenirse kesinlikle müdahale ederdi. Hem de çoktan ettiğinden daha fazla.

"Ancak yanılmıyorsam, Abigail'in sizin inançlarınıza karşı durabilecek şekilde tahta oturmasında sizin de parmağınız vardı."

"Dikkatli ol Bayodan." Valroy diğer fae'ye baktı. "Tehlikeli bir zemine basıyorsun."

Doğru muydu? Bir bakıma, evet. Abigail her zaman onun karşısında duracaktı. Aynı ama farklı, birlikte ama ayrı. Aşkları sarsılmaz, birbirlerine olan bağlılıkları tartışılmazdı.

Ama Valroy'un iki dünyayı yok etmesini engellemek için böyle bir folyonun var olmasını kabul ettiği derin gerçeği yüksek sesle söylemek?

Bu bir küfürdü.

Küfür ve saygısızlık. İkisini de bir Lord'dan görmeye tahammül edemezdi. Bir dost tarafından söylenmiş olsun ya da olmasın.

"Sanırım demek istediğimi anladım." Bayodan düşünmek için bir an durdu. "Şu anki arayışınıza alternatif bir çözüm sunabilir miyim?"

"Bunu görmezden geleceğim. Ama sana huzur verecekse konuş."

Bayodan sessizce kıkırdadı. "Kraliçenizle pazarlık yapın. Ölümlülerin bu dileğini bir dayanak olarak kullanın. Bir zamanlar yaptığımız gibi insanların işlerine karışmamıza izin ver, Dünya'ya dönmemize izin ver. Fazla bir şey istemiyoruz."

"Yine de savaş konusundaki kısıtlamalarının devam etmesine izin verin." Valroy ofladı pufladı. "Pek pazarlık sayılmaz. Seelie'lerin her zaman bizim astlarımız olması gerekiyordu."

"Kraliçeleri de dahil mi?"

Valroy dişlerini göstererek alay etti. "Tasma takılıyken oldukça hoş görünüyor." "Çok haklı olduğunuza eminim." Bayodan'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ancak Kraliçe'ye yapmak istemediğiniz hiçbir şeyi onun halkına da yapmamanız gerektiğini savunuyorum. Eğer onu baltaya yatırmazsanız ya da üzerinde yürüdüğünüz toprağı öpmeye zorlamazsanız, halkına böyle davranılmasına katlanmayacaktır. Ve tüm saygımla söylüyorum, bu çekişmeyi daha önce de yaşadık."

Valroy'un çenesinin sıkıntıyla gıcırdadığını hissetme sırası kendisindeydi. Bayodan'ın mantıklı konuşmasından nefret ederdi. Sinir bozucuydu. Seelie'yi yok etme ve ölümlüleri boyunduruk altına alma fikrinden zevk almak istiyordu. Ama keçi benzeri Lord haksız değildi.

Bu, Abigail altın tacı aldığından beri birçok kez yaptıkları bir dansı.

"Benden doğama aykırı hareket etmemi istemek, aydan gelgiti çekmemesini istemek gibidir. Ben neysem oyum Bayodan." Tahtına geri dönmek için duvardan yana döndü. "Tıpkı onun olması gereken kişi olduğu gibi. Çabalarımı engellemek Abigail'e kalmış. Bunu yapabileceğine inancım tam."

Bayodan bir kez başını salladı ve tartışmanın bittiğine dair açık bir işaret aldı. "Dinleyicilere minnettarım, Kralım."

"Siz-" Valroy durakladı. Bir şeyler yanılttı. *Çok* yanlış bir şey.

Onu orada hissetti, üzerinde gezinen bir kene gibi. Orada olmaması gereken bir varlık. Ve bir *süredir* orada olan bir varlık. Dişlerini göstererek Bayodan'a döndü. "Ne yaptın sen?"

Bayodan şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Kralım. Neler oluyor?"

Valroy hırladı, gerçek doğasını yalanlayan doğal olmayan bir sesteki bu. Her şey yerli yerine oturdu. "*Puck.*"

Kelleler bunun için uçacaktı.

Kafaları bizzat kendisi koparacaktı.

Öfke dolu bir kükreyle, bir güç girdabının içinde kayboldu. Labirenti saldırı altındaydı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Bu *lanet* şey de ne?" Alex, İzael'in arkasına atlarken çığlık attı. Ormandan hımbıl hımbıl çıkan canavar, kabuslardan fırlamış gibiydi. Altı ayağı üzerinde hantal hantal yürüyor, yaklaşık on ya da on iki metre boyunda duruyordu. Ve tamamen *kemiklerden* oluşuyordu. İnsanların, hayvanların, tanımlayamadığı şeylerin cesetleri, hepsi tek bir korkunç canavarda birleşmişti.

"Sana zarar vermek istemiyoruz!" diye sızlandı canavar, sesi aynı anda konuşan düzinelerce sesin birleşimiydi. "Biz sadece arkadaş olmak istiyoruz. Size yardım edebiliriz."

Izael yaratığa tısladı. "Defol, İsimsiz. Seni öğle yemeğim yapmadan önce."

Yaratık korkmuş bir köpek gibi uzaklaştı. "İnsan, sana rehberlik edebiliriz. Arayışına yardımcı olabiliriz. Sadece adımızı söyle, biz de sana hizmet edelim."

"Siktir, hayır!" Alex İzael'in arkasında kaldı, dükün kolunun etrafından bakarak yaratığa gözlerini dikti. "Git buradan!"

"O senin numaraların için fazla zeki. Şimdi git." İzael elini o şeye doğru uzattı. "Yoksa geri kalanları yemeden önce seni kemik parçalarına ayırırım."

Canavar tekrar sızlandı ve karanlığa çekilmeden önce ağlamaklı bir feryat kopardı.

Izael umursamazca burnunu çekti. "İsimsizler. Can sıkıcı şeyler. Ona bir kimlik vermek ona katılmak demektir."

"Eewwuh." Onun içine yuvarlanma düşüncesi onu ürpertti. "Bu korkunç bir şey."

Omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse? Gitmenin çok ama çok daha kötü yolları var. Özellikle de burada, Labirent'te. Devam etmeliyiz. Muhtemelen fazla zamanımız kalmadı."

Yarım saat kadar yürümüşlerdi. Ama ilerleme kaydediyorlardı. Borudan yapılmış bir org gibi ses çıkaran alet

en derin mağaranın yapısından gelen ses giderek yükseliyordu. Ama zamanında yetişip yetişemeyeceklerini bilmiyordu.

Bundan şüpheliydi.

Ama hâlâ küçük de olsa bir umut vardı. Çok küçük bir miktar ama oradaydı. İzael'in elini tutarak onu ormanın derinliklerine doğru götürdü ve sesin kaynağını takip etti.

Ağaçların kalınlığından çıkıp bir açıklığa geldiklerinde donup kaldı. Ağaçlar aniden yerlerini *harabelere* bırakmıştı. Ona bir şekilde Stonehenge'i hatırlatan eski bir taş yapı, eğer duvarlar inşa edilmeye çalışılsaydı. Kaba, zorlukla yontulmuş taşlar, o zamanlar mantıklı gelen bir sırayla, onları birleştirecek bir harç olmadan istiflenmişti. Doğa yapıyı geri kazanmaya çalışırken yosun ve sarmaşıklar yüzeylerini kaplamıştı.

"İşte burası. Labirent'in merkezi." İzael rahat bir nefes aldı. "Başardın - artık çok yakınız!" Güldü. "Seni şimdi ve burada becermek isterdim ama zamanımız yok. Daha sonra. Daha sonra, bunun için seni *kesinlikle* becereceğim."

"Teşekkürler mi?" Yapının içine bir adım attı. Her iki yönde de uzanıyordu. Labirent içinde bir labirentti. *Harika bir şeydi.*

Ama kalbinin sıkışmasının tek nedeni bu değildi.

Yalnız değillerdi.

"Uh oh." Bir an için önlerindeki figürün Valroy olmasından korktu; iş isten geçmiş olacaktı ve birkaç saniye sonra çimenlerin üzerine savrulacaklardı.

Bazı açılardan, onları karşılayanın kim olduğu daha da kötüydü.

Taş yapılardan birine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olan Anfar'dı. Onları bekliyordu.

"Merhaba *baba*." İzael alay etti. "Bize iyi dileklerde bulunmaya mı geldin? Yolda bize yardım etmeye mi?"

"Çok geç olsa da hayatınızı kurtarmaya geldim." Anfar başını salladı. "Bu çılgın oyununun başarılı olabileceğini düşünmekle aptallık ediyorsun Dük."

"Evet ama gizli bir silahımız var." İzael Alex'in elini tuttu ve hafifçe sıktı.

Anfar bir hışımla duvardan uzaklaştı. "Hayatın müziğini değiştirme gücü mü? Evet, bunun hesaba katılması gereken bir güç olduğuna eminim. Eğer isteseydi, eminim ben bile şu an olduğum gibi olmaktan vazgeçerdim."

İzael'in sırtı dikleşirken kaskatı kesildi. "Nereden biliyorsun? Kimden? size *söyledi* mi?"

"Kendimi hem kralın *hem* de kraliçenin sırdaşı olmak gibi ilginç bir durumda buluyorum. Bunun ne kadar yorucu olduğunu size anlatamam." Anfar yüz ifadesi solmadan önce kısa bir süre sırttı. "İkisi de cadının sırrını biliyor. Her biri diğerinin bilmediğine inanıyor. Her biri sizin yarattığınız karmaşadan faydalanmak ya da bunu geri almak için çalışıyor."

"Harika. Ne hoş bir sohbetti. Uğradığın için minnettarım *baba*." İzael Alex'i Anfar'ın durduğu yerin aksi yönüne doğru çekti. "Ama meşgulüz. Öldürmemiz gereken bir ağaç var."

"Goodfellow'un dikkatini dağıtmak için onu ikna etmek akıllıca bir plan. Puck'ın böyle bir konuda yardım için Bayodan'a gideceğini bilmek daha da zekice. Ama başaramayacaksınız," diye seslendi Anfar arkalarından. "Gerçekten burada ölmek mi istiyorsun İzael?"

İzael nefesinin altında kaba bir şeyler mırıldandı ama diğer Unseelie'yi görmezden geldi. Bir köşeyi dönüp Anfar'ın görüş alanından çıktıklarında ona döndü. "Ne tarafa ötücü kuş?" Ancak yüz ifadesinde panik vardı; başarıya ulaşmaları için gereken fırsat penceresi gözlerinin önünde hızla daralıyordu.

Gözlerini kapatarak dinledi. Taş koridorları hem soldan hem de sağdan dolduran o büyük ve korkunç orgla hangi yöne gideceğini söylemek zordu. Bir yön diğerinden daha mı gürültülüydü? Bunu söylemek mümkün müydü?

Elini uzatarak müziğin geri kalanını susturmaya çalıştı. O derin böğürtüden sıyrılmaya çalıştı.

Kayaların müziği yoktu. Onlar canlı değildi. Etrafındaki taşlar ona hiç yardımcı olamadı. Ama sarmaşıklar ve yosunlar yardım *edebilirdi*. Onları bir orkestradaki enstrümanlar gibi hayal etmeye çalıştı. Hepsi kendi bölümlerinde düzenlenmiş, hepsi orkestra şefinin emirlerine itaat ediyordu.

Ve bu orkestra şefi boru orguydu.

Bana yerini göster. Etrafındaki sarmaşıklar ve yosunlar bilinçli değildi, gerçekten değil. Yine de hepsi birbirine bağlıydı. Ve fısıldayan bir flütün diğerleriyle birleşirken bıraktığı izi dinlemek ona bütüne dair bir fikir veriyordu. Bunu zihninde canlandırmaya çalıştı. Bölümleri yerleştirmeye ve hepsini merkeze kadar takip etmeye çalıştı.

Sola.

Sola gitmelilerdi.

Gözlerini açarak koşar adımlarla o tarafa yöneldi, vakit kaybetmeye hiç tahammülü yoktu. İzael de arkasından geliyordu.

Taş yapının içinde avlu benzeri küçük bir alana ulaştılar. Etraflarında altı yöne ayrılıyordu.

Anfar bir kez daha onları bekliyordu. "Oyununuz nedir, Dük? Neyin peşindesin? Kazanamayacağını biliyorsun."

Izael iç çekti. "Sonunda kararlarım önem vermen ne güzel. Biraz geç değil mi?"

"Belki de." İnsan kılığındaki deniz canavarı simsiyah gözlerini kapadı. "Valroy'u sonsuza dek yok edebileceğini düşünüyorsun."

"Ya öyle olur ya da ölürüz."

"Ama *neden*? Seelie'yi kurtarmak için mi? İnsanları kurtarmak için mi?" Anfar dikkatini tekrar İzael'e çevirdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Sen böyle biri değilsin."

"Aşkın bizi değiştirebilmesi ne tuhaf." Izael yüzünü buruşturdu. "Senin şu denizkızına sor."

Anfar'ın ifadesi Alex'e bakarken yumuşadı. "Senin adına yok edilmeye razı. Ne için? Başkalarının ölümünün yükünü hissetmeyesin diye mi? Böyle şeyleri umursamak Unseelie'nin doğasında yoktur."

"Tüm bunlar için kendimi suçlu hissetmediğimi sanmayın." Başını iki yana salladı. "Onu seviyor musun?"

"Şu anda bir önemi yok." İzael'i altı yoldan birine çekti ve müziğin ona rehberlik etmesine izin verdi. "Üzgünüm," dedi Anfar'ın yanından geçerken. "Kimse böyle olmasını istemezdi."

Belki Valroy dışında kimse. Ve o zaman bile, bu talihsiz maceranın tüm amacı Unseelie Kralı'nı istediği şeyden mahrum etmektir. Herkes kaybedecekti, sadece bazıları diğerlerinden daha fazla.

Korudukları masum hayatların bu işten kazançlı çıkacağını düşünüyordu ama doğaüstü savaşa ne kadar yakın olduklarının farkında olmadan mutlu bir şekilde yollarına devam edeceklerdi.

Üçüncü bir kavşak ve Anfar orada, bir kez daha bekliyordu. "Ah, Tanrı *aşkına*!" Izael bıkkınlıkla ellerini havaya kaldırdı.

"Dinle, Anfar." Alex bir elini yüzünde gezdirdi. "Ben ölmek istemiyorum. Izael de öyle. Valroy'u öldürmeyi de gerçekten istemiyorum. Ama kendimi bir bazukaya dönüştürmesine izin vermeyeceğim. Benim yüzümden iki savaşa girmesine izin vermeyeceğim. Eğer başka bir önerin varsa, can kulağıyla dinliyorum."

Anfar boş gözlerle ona bakmaya devam etti. Kafasından neler geçtiğini anlamak imkânsızdı.

"Ve eğer bana bir insan olduğum ve bu yüzden bu konularda karar veremeyeceğim gibi saçma bir laf edersen, seni *kesinlikle* son derece aptal bir şeye dönüştürürüm."

Anfar önlerine geçerek ilerlemelerini engelledi. "Sizi durdurabilirim."

İşte bu kadar. Artık canına tak etmişti. Anfar'a doğru bir adım attı ve sert bakışlarını ona dikti. "Senden yeterince hoşlanıyorum. Seninle bir kavgam yok. Ama şu anda her ne sikimsen o olmak hoşuna gidiyorsa, yolumuzdan çekilmeni öneririm."

"Böyle bir şey yapar mısın? Bunu gerçekten yapabilir misin?" Anfar yerinde durdu.

"Bilmiyorum. Neden birlikte öğrenmiyoruz?" Sevinçle gülümsedi.

Deniz canavarı onu izledi, ifadesi düz ve boştu. "Onu neden sevdiğini anlıyorum İzael."

Izael kollarını Alex'in omuzlarına doladı ve çenesini Alex'in başının üzerine koydu. "Kızımın seninle paspas yapmasına izin vermekle ilgili bir sorunum yok. Şahsen ben bunu görmeyi *çok* isterim."

"Eminim görmek istersiniz." Anfar içini çekti. "Pekâlâ." Yollarından çekildi. "İkinizi de memnun edecekse ölümlerinizin peşinden gidin."

"Alternatif bir öneriniz varsa bilmek isterim. Aksi takdirde, tanıştığımıza memnun oldum." Alex onun yanından geçti. Adrenalin vücuduna hücum ederken kalbi hızla çarpıyordu. Çok yaklaşmışlardı.

Bir sola dönüş. Ardından bir sol daha. Ve bir tane daha. Sonra... oradaydılar.

Patika diğerlerinden daha büyük bir açıklığa çıkıyordu. Her tarafı taşlarla çevriliydi, önündeki manzarayı seyrederken havanın ciğerlerinden çıktığını hissetti.

Devasa bir ağaçtı bu. Üzerlerinde uzanıyordu, çıplak dalları gökyüzünü tırmalayan kara tırnaklar gibiydi. Tanımadığı yazılar ve şekillerle karmaşık bir şekilde oyulmuş bir taş çemberinden büyüyordu. Taşın ortasında, ayın ışığını soluk, korkunç bir kırmızıyla yansıtan bir kan havuzu vardı.

Ve tabanından kökleri dışarı akıyordu, toprağa gömülü değillerdi ama akciğerlerin kılcal damarları gibi yayılıyorlardı.

Bir kalbin atışıyla nabız gibi atıyorlardı.

Ağacın devasa gövdesini kaplayan kalın ve düğümlü kabuk, yüzeyine gömülmüş, hayal edebileceği her türden ve milletten silahla doluydu. Mızraklar, kılıçlar, baltalar, oklar, hatta süngüsü ağacın yüzeyine saplanmış, Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma gibi görünen bir tüfek.

Tüm silahlar paslanmış ve zamanın kumlarına karışmış, çeşitli aşamalarda çürümüştü. Valroy'u yok etmeye çalışan ilk kişi o değildi.

Sonuncusu olup olmayacağı ise hâlâ belirsizdi.

Etrafındaki havayı öfkeli bir ağıtla dolduran boru orgunun sesi artık neredeyse sağır ediciydi. Ölüm ve intikam şarkıları söylerken bile öfkeli ve kirleticilerine saldırıyordu.

"İşte bu kadar. Büyüleyici Kralımız Valroy'un gerçek hali," diye mırıldandı İzael ona. O bile önlerinde duran şeye hayranlık duyuyor gibiydi. "Onun atan kalbi."

İleriye doğru dikkatli ve kararsız bir adım attı. Ağaçtan ince bir zar halinde yayılan kök dallarına basmaktan kendini alamadı. Onlardan kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Elinden geldiğince kayalara yapışmaya çalıştı.

Kan pisliğinin içine basmak zorunda kaldığında, ağırlığının altında ezilen ve ezilen şekliyle inledi. *İğrenç bir şeydi.*

Ve sıcaktı.

Ağaçtan bir düzine metre uzaklaştığında durdu. Titrediğini ancak o zaman fark etti. Bunu yapabilir miydi? Valroy'u gerçekten yok edebilir miydi? *O kadar* gürültülü bir şeyi çarpıtabilecek kadar güçlü müydü? *O kadar* eski ve *o kadar* güçlü?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu düşündü.

"Sana güveniyorum." İzael onun başının arkasını öptü. "Yap hadi."

Boğazındaki taşı yutarak derin bir nefes aldı, tuttu ve bıraktı. "İşte her şey başlıyor."

Ellerini önüne doğru kaldırırken titremelerini engellemek için her şeyini ortaya koydu. Derin bir nefes daha alarak gözlerini kapattı ve kendini ağacın yaydığı müziği gerçekten dinlemeye zorladı.

Tek yapması gereken şarkıyı

durdurmaktı. Ve her şey bitecekti.

Tam oradaydı. Kavrayışının altında.

Tek yapması gereken-

Yavaş bir alkış konsantrasyonunu bozdu.

Dönerek kalbi yere çarptı.

"Etkilendiğimi söylemeliyim."
Valroy.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Alex'in içinde kabaran panik, kalbinin göğsünde durmuş gibi görünmesine neden oldu. Bir an için öyle olup olmadığını merak etti ama hâlâ hayattaydı. En azından şimdilik. Bu durum hızla değişmek üzereydi.

Valroy yıkık taş duvarlardan birinin tepesinde duruyordu. Kanatlarını açarak bir ejderha gibi arkasına doğru uzattı. Kemikleri birbirine bağlayan ince deri zarı, arkasındaki ayı görebilecek kadar saydamdı.

Elinde ise iki bin yıllık gibi görünen bir kılıç vardı; devasa, kadim, iki elle tutulan bir kılıçtı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tek elle tutuluyordu.

"Zekice bir plan. Ve neredeyse başarılı oldu." Valroy duvardan adımını attı ve çıplak ayaklarıyla kanlı çamura indi. Bu onu rahatsız ettiyse de belli etmedi. Ayrıca onları öldürmek için acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Bu hem iyi hem de kötüydü.

Izael şimdi gerçek formundaydı ve onun önünde duruyordu. Kral'a tısladı. "Ona zarar vermeyeceksin."

"Hayır. Vermeyeceğim. Amacına hizmet edene kadar olmaz." Valroy karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Beni bile yenebilecek kadar güçlüyse, getireceği yıkımı bir düşünsene. Ne harika bir oyuncak yapmışsınız, Kemik Dükü. Zaferimizi göremeyecek olman ne kadar üzücü olsa da seni takdir ediyorum."

Alex elini parmağındaki yüzüğün üzerinde gezdirerek hâlâ bir çıkış yolu olduğuna dair kendini rahatlatı. Güç delisi Unseelie Kralı'nın silahı olmaktan kurtulmak için hâlâ bir şansı vardı. Belki başka bir yol daha vardı -belki düşünceleri harekete geçmek için kalan birkaç saniye boyunca olası tüm yolları gözden geçirmek için çırpınıp durdu.

Izael alışılmadık bir şekilde sessizdi, Valroy'a bakarken vücudundaki her kas gergindi ve düşmanın her hareketini takip ediyordu.

"Yine de fikrini neyin değiştirdiğini merak ediyorum. Neden bana ihanet ettin? Hepimiz gibi sen de Dünya'ya dönmeyi arzuluyorsun." Valroy başını eğdi, düşündü

Dük. Onları tamamen zararsız bulduğu açıktı.

"Dünya'ya şimdiki haliyle dönmeyi arzuluyorum. İnsanların istediği gibi, sizin istediğiniz gibi değil." İzael yumruklarını sıktı.

"Hm." Valroy arkalarındaki ağaca baktı. "Ne kadar da görkemli bir dar görüşlülük. Hepsine sahip olmamayı mı tercih ederdin? Onlardan oluşan bir kıtaya hükmedebilir, onları istediğin gibi yetiştirebilir ve besleyebilirsin."

"Biz sığır değiliz," diye araya girdi Alex.

Valroy gülerek, "Aynı fikirde değilim," diye karşılık verdi. "Siz tam olarak busunuz. Tarlayı mahvetmek için serbest bırakılmış sığırlar. Sayılarınız kontrolsüz, akılsız yıkımınız amansız. Acımasızca tüketme ihtiyacınız sizi günahlarınızı tekrarlamak üzere yıldızlara göndermeden önce insanlar Dünya'nın tüm nimetlerini yok edecekler."

"Tamam, peki" diye kekeleydi, onunla bu konuda tartışmamaktan nefret ediyordu. "Ama önerdiğin şey-"

"Zahmet etme bülbul," diye araya girdi İzael. "Ay'la tartışıp onu yanlış renk olduğuna ikna etme şansın daha yüksek. Peki ya insanlara gelince? Saygılarımla, *Kralım*, sadece bir insana ihtiyacım olduğuna karar verdim."

"Ve sen de burada durmuş, onun için ölmeye hazırsın; sırf o öyle buyurduğu için ölmeye hazırsın öyle mi?" Valroy oflayıp pufladı ve yavaş adımlarla onlara doğru ilerlemeye başladı. Metodik bir şekilde. "Ne kadar zayıf olduğumu hiç bilmiyordum. Ne yazık. Sarayımdan böyle bir çürümenin kökünü kazımdan memnuniyet duyacağım."

"Sevdiğim kadını, ölümden daha kötü olduğunu düşündüğü bir kadere maruz kalmaktan korumaya hazırım." İzael, bunun bir intihar olduğunu bilmesine rağmen kararından vazgeçmedi. "Aşk için yapmaya hazır olduğum fedakârlık budur."

"Böyle bir fedakârlık yapmanın ne demek olduğunu bilmediğimi ima ediyorsun." Valroy'un yüz ifadesi geldiğinden beri ilk kez öfkeye doğru kaymıştı. "Aşk uğruna nelerden vazgeçtiğimi bilmiyorsun."

"Alex," İzael ona hitap etmek için başını çevirdi ama gözlerini Valroy'dan ayırmadı. "Kaç. Kendine biraz zaman kazandırabilirsin."

Valroy buna güldü, İzael'in düşüncesine katılmadığı belliydi. "Peki nereye gidebilir ki? Şu anda ona yardım edecek bir dostu yok, onu buradan götürecek bir kurtarıcısı yok. Onu yirmi adım ötede yakalatırsın."

"Git, Alex," diye ısrar etti İzael. "Sana verdiğim her şeyi hatırla."

İpucu pek de ince değildi. Ringdeki zehir. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Kaçması gerektiğini biliyordu ama onu bırakamazdı. Bırakamazdı.

onu ölüme terk etti. Başını uyuşukça sallayarak olduğu yerde donup kaldığını hissetti.

"Ne kadar tatlı." Valroy geniş kılıcını kaldırdı. "Onun ölümünü izlemek istiyorsun. Pekâlâ." Unseelie Kralı İzael'e doğru hamle yaptı, cüssesiyle çelişkili görünen bir hızla ilerliyordu.

İzael kaçtı, refleksleri akrabalarınınkine kadar hızlıydı. Tıslayarak dişlerini gösterdi ve İzael, göğsünü ikiye bölen turkuaz çizginin de aynı şeyi yaparak Kral'ı tehdit etmek üzere birbirinden ayrılmasını izledi. "Git, Alex!"

Ama yapamadı. Onu geride bırakamazdı. Bu felaket anlamına gelse bile.

Valroy kılıcını kaldırdı ve İzael'e doğru savurdu.

O da yapabileceği tek şeyi yaptı. Yanındaki böğüren şeyden çok daha küçük ses çıkaran borulu orgu, müziği kavradı *ve değiştirdi*.

Valroy'un kılıcı tam İzael'in kafasını omuzlarından ayırmak üzereyken, kan gölüne düşmeden önce taşlara çarptı. Unseelie Kralı'nın az önce durduğu yerde beyaz bir güve bulutu kanat çırpıp uçarak uzaklaştı.

İzael'in gözleri kocaman açılmış, vücudu adrenalinle titriyordu. "Bize sadece birkaç dakika kazandırdın. Ama yine de bunlar birer an. Koş, Alex-yüzük-"

"Yapamam. *Seni seviyorum*" demek istemişti ama buna hiç fırsatı olmamıştı. Arkasından bir el boğazına dolanıp nefesini kesince kelimeleri boğuldu.

"İyi oynadın, küçük insan!" Bu Valroy'du. Sesi gergin geliyordu, sanki kızın yaptığı şey onu gerçekten incitmiş gibiydi. Ama çok da kötü görünmüyordu. Elini kızın boğazına dolayarak onu kendine doğru çekti. "Kafam kesildi. Yakıldım. Parçalandım, bağırsaklarım deşildi, küle döndüm ve rüzgârlara savruldu ama *bunu* hiç yaşamadım. Bir bedenin maruz kalabileceği her ölümü bildiğimi sanıyordum. Yeni acı dersi için teşekkür ederim." Başını öne eğdi. "İyiliğinin karşılığını vereceğimden emin olabilirsiniz."

"Bırakın onu!" İzael panik ve öfkeyle kendini onlara doğru fırlattı.

Valroy onu yana fırlatarak rakibiyle buluşmak üzere yere düşürdü. Alex

yapışkan kan ve k a n ı n içine sertçe düştü, sıcaklığı hâlâ mide bulandırıcıydı. Ayağa kalkmak için çabaladıktan sonra, iki adamla yüzleşmek için döndü

savaşan fae.

İzael'in her iki elinde de birer hançer vardı ve Valroy'un saldırılarından kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Ama Kral'ın sorumlu olmasının bir nedeni vardı. İzael hızlı ve acımasızdı; tıpkı benzediği yaratıklar gibi ileri geri atılarak dövüşüyordu.

Ama aynı zamanda çok iriydi, kuyruğu uzun ve kıvrıktı, bu da her tarafını savunmasını zorlaştırıyordu.

Valroy kılıcını indirip İzael'in kuyruğunun daha kalın bir kısmına sapladığında Alex çığlık attı. İzael acı içinde ulurken yaradan katran renginde kan fişkırdı.

Valroy kılıcını orada bırakarak yılanı olduğu yerde sabitledi ve güldü. "Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek, Kemik Dükü. Sevilmiyorsun. Artık baban bile seni korumaya gelmeyecek." Tekrar öne atılarak İzael'in çenesine yumruğuyla vurdu ve İzael'i yere düşürdü.

Seni seviyorum- Kelimeler boğazında düğümlendi. Şimdi ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onları silme zahmetine girmedi. Ne anlamı vardı ki? "Durun, onu yalnız bırakın."

Valroy İzael'i saçlarından yakaladı ve diğer fae'yi ayağa kaldırdı. İkinci bir yumruk. Üçüncü bir yumruk. İzael'in dudağı kanıyordu.

"Dur! Lütfen, dur-" diye yalvardı, içgüdüsel olarak birkaç adım ileri koştu.

Valroy kıkırdarak İzael'i yere düşürdü ve parmak eklemlerindeki kanı beline taktığı lacivert kuşağa sildi. "Seninle pazarlık yapacağım, cadı. Onun hayatını bağışlayacağım, ikinizin de hayatını bağışlayacağım.

-Eğer anlaşmayı bozmak için dileğini kullanırsan." Yüzünü ona döndü. "Henüz harcamadığımı biliyorum." İzael'i yere düşürdü, o da gevşekçe yere düştü.

"I-" Titriyordu. Kesinlikle bir yaprak gibi titriyordu.

"Anlaşmayı yok et, küçük insan, ben de ikinizin de istediğiniz yerde barış içinde yaşamınıza izin vereyim." Hâlâ havuzdaki kanla kaplı çıplak ayağını kaldırarak İzael'in boğazına bastı ve onu orada sabitledi.

İzael öğürdü ve kıvrandı, elleri zayıf bir şekilde Valroy'u çekmeye çalışıyordu. "Yapamam, ben..." Gözlerini İzael'den alamıyordu. Valroy Bones Dükü'nün canını çıkarırken ona izletti. Onu tekrar güveye dönüştürmek için elini kaldırdı.

"Buna karşı çıkmanızı öneririm. Bir kez ne kadar eğlenceli olsa da, ikinci kez parlaklığını kaybedecektir." Alay etti. "Ben kazanacağım ve sonra ben onun canlı canlı derisini yüzerken çığlıklarını dinlemek zorunda kalacaksın."

Yenilgiye uğrayan Alex elini indirdi. "Bırak onu."

Valroy neredeyse sempatik bir şekilde gülümsedi. "Vay, vay. Bu da ne böyle? Onu önemsiyor musun?" İzael'in boğazına daha sert bastırdı.

"Dur!" Kadın içgüdüsel olarak bir adım daha attı. "Lütfen dur."

İzael'in nefes alıp vermesine ve öksürmesine izin vererek baskıyı hafifletti ve İzael'in üzerinden geçerek ona yaklaştı. "Zavallı, kayıp cadı. Çektiğin acıları anlamadığımı sanma. Ve tüm bunların sona ermesini sağlayabilirim." Elini göğsüne götürdü ve derisini labirent şeklinde kaplayan, sivri Kelt düğümleriyle birbirine dolanmış ve bükülmüş koyu mavi mürekkebin üzerine koydu.

Kadın bir adım geri atınca, adam yaklaşmayı kesti. Gözlerini İzael'den alamıyordu. Dük orada hırıltılı bir şekilde yatarken, ağzından kanlar akarken ve kılıç onu hâlâ taşta sabitlemişken gözlerini ondan alamıyordu.

"Alexandra," Valroy onun tam adını kullanarak dikkatini tekrar ona çekti, "işte seninle yapacağım pazarlık. Hepimizi bağlayan anlaşmayı ortadan kaldır. Gerçek doğamıza dönmemize izin ver. Karşılığında, günlerini dükünle, onun hayatı ve senin ölümlülüğün bozulmadan yaşamana izin vereceğim ve ikiniz de savaş alanında bir damla kan dökmeyeceksiniz. Kendini tüm bunlardan arındırabilirsin."

"Ama buna ben sebep oldum. Aynı şey." Başını iki yana salladı. "Beni bir top olarak kullansan da, bunu kendin yapsan da."

"Belki. Ama bu senden uzakta, seni ilgilendirmeyenlerin uzak bir endişesi olacak. Günlerinizi mutlu, gecelerinizi memnun geçireceksiniz." İzael'e arkasını işaret etti. "Seni seven yaratıkla birlikte. En değerli varlığı olan hayatı da dahil olmak üzere senin için her şeyini verebilecek biriyle."

Yukarıdaki ve aşağıdaki tanrılar, bu çok cazipti. Bunu inkâr edemezdi. Tüm bu çılgınlık sona erecekti; tüm bu acılar, tüm bu ıstıraplar. Birlikte huzur içinde yaşayabilirlerdi. Savaştan, ölümden, yıkımdan uzakta. Sadece olabilirlerdi.

Ama ne pahasına?

Seelie'ye ne yaptığını bilerek devam edebilir miydi? Dünya'ya?

Hayır demek istedi, böyle bir şey yapamazdı. Ölümün doğru seçim olduğunu. Kendisi yüzünden olanları bilmektense ölmeyi tercih edeceğini söylemek istedi.

Valroy İzael'in kuyruğundan kılıcı çekip alarak ondan uzaklaştı. Dük acı içinde inledi ve hareket etmeye -karşı koymaya- çabaladı ama kralın karnına attığı hızlı bir tekmeyle İzael hareketsiz kaldı. Valroy yanında durdu

Düşen dük, kılıcının ucunu diğer fae'nin göğsüne dayadı, aşağı dalmaya ve hayatına son vermeye hazırdı. "Karar ver, Alexandra."

"Çok üzgünüm, Izael." Sözleri kırık bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Çok üzgünüm." *Çok uzakta olmayacağım.*

"Utanç verici." Valroy kılıcını bir santim kaldırdı ve daha fazla uzatmadan Izael'in göğsüne sapladı.

Alex çığlık attı. Izael'in acı çığlığı daha da kötüydü, ellerini kılıcın etrafına sararken kuyruğu çırpınıyor ve kıvranıyordu. Ama ellerini kesmekten başka bir şey yapamadı; koyu siyah kan Unseelie Kralı'nın kılıcını kapladı.

Valroy kılıcı Izael'in göğsünden çekip aldı, yüz ifadesi tamamen pasifti, sanki bu sıradan bir perşembe akşamından başka bir şey değildi.

Alex, Valroy'un varlığını artık umursamadan ileri doğru koştu. Izael'in yanında dizlerinin üzerine çöktü, onu kucağına alıp bağrına bastı. "Izael-Iz-"

"Ağlama." Izael zayıfça gülümsedi, deniz yeşili gözleri parlaklığını çoktan kaybetmişti. Titreyen, kanlı elini uzattı ama kızın yanağına dokunacak gücü kendinde bulamadı. Elini tuttu ve üzerinde bırakacağı lekeleri umursamadan aradaki mesafeyi kapattı.

Tanrılar lütfederse birkaç dakika içinde ona katılacaktı zaten.

Burnunu çekerek onu öpmek için eğildi, kanının dudaklarında ne kadar acı bir tat bıraktığını umursamadan. Ayrıldığında alnını onunkine yasladı. "Çok özür dilerim. Çok, çok özür dilerim..."

"Şşş..." Parmaklarını onunkilere doladı. "Yalnız ölmeyeceğim. Bu... bu... dileyebileceğimden çok daha fazlası..."

Gözleri kayarak kapandı.

Kadının elindeki eli gevşedi. Başı yana doğru yuvarlandı.

Onu terk eden ses, çıkarabileceğini düşündüğü bir ses değildi. Ona sıkıca sarılarak, hıçkıra hıçkıra ağlarken topuklarının üzerinde ileri geri sallandı.

Izael, Kemikler Dükü, ölmüştü.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Valroy'un iç çekerek, "Ne büyük kayıp," dediğini duydu.

Alex çılgılık atmak istedi. Bir deliğe girip bir daha çıkmamak istiyordu. Kalbi sadece kederden durabilseydi, duracağından emindi. Valroy'u yok etmek, onu parçalara ayırmak istiyordu.

Acı ve öfke birbirine karışmış, tehlikeli bir alev yakmıştı. Ölümüne mahkûm olabilirdi ama Valroy'u da kendisiyle birlikte yok etmeye çalışmayacaktı.

Izael'i son bir kez öptü ve ayağa kalkmadan önce cesedini dikkatlice taşların üzerine bıraktı.

"Hm?" Valroy kıkırdadı, bir çocuğun bir orduya karşı meydan okurcasına duruşunu izlerkenki gibi eğleniyordu. "Nedir bu?"

Gözlerini kapatarak etrafındaki müziğe odaklandı. Muzaffer, korkunç ağittan. İzael'in şarkısı sona ermişti, çaldığı parça durup sessizleşirken teller de soluyordu. İzael ölmüştü. Müziği sona ermişti.

Ve yakında Gölge Labirenti'nin müziği de sona erecekti. Hareket etmedi. Ellerini kaldırmadı. Kaldırmasına gerek yoktu. Bunların hepsi sadece bir araçtı, odaklanmasına yardımcı olacak bir araç. Ama dünyada ihtiyacı olan tüm ilhama sahipti.

Izael ölmüştü.

Valroy da onu takip etmek üzereydi.

Tek bir kelimeyle, tek bir sessiz komutla, etrafındaki tüm müziğe ulaştı - Labirent'e. Böğüren ağacın. Arkasındaki, bir kalbi ve ruhu varmış gibi davranan şeye.

Dur!

Bir çatlama sesi duyuldu. Labirent itaat etmek için elinden geleni yaparken, etrafındaki ağaçlarda yankılanan bir tahta kırılma sesi.

"Wh-" Valroy acı içinde öğürdü. Dönüp Valroy'un kalbini tutuşunu izledi, gözleri ondan gördüğü ilk korku gösterisiyle irileşmişti.

Orman sessizliğe gömülmüştü. İçindeki tüm yaratıklar kederli şarkılarını söylemeyi bırakmıştı. Canavarlar ve hayvanlar, İsimsizler, içlerindeki fae'ler, hepsi *susmuştu*.

Geriye kalan tek ses iki boru orguydu. Onlara tekrar emretti, bu sefer sesli olarak. "Durun."

Valroy onun gücüne karşı savaşıırken titreyerek tek dizinin üzerine çöktü. Valroy'un kalbi olan ulu ağaç tekledi ama son bulmadı. "Bu kadar kolay kırılabilceğimi mi sanıyorsun? Kazanabileceğini mi sanıyorsun?" Ona dudak büktü.

"Umurumda değil." Bu doğrudu. Kazanıp kazanmaması umurunda değildi. Bu iyiliğe karşılık vermekle ilgiliydi. Bu *intikamla* ilgiliydi. Adalet bile değildi. Bu göze gözdü. İzael'i o öldürmüştü. O da onu öldürecekti.

Bu kez ellerini kaldırarak tüm dikkatini kadim ağacın müziğine verdi. "St-"

"Bekle!"

Bitirmek için çabaladığı sessizliği yeni bir şarkı bozmuştu.

Bu Abigail'di.

Valroy'un yanında diz çökmüş, avucunu onun yanağına dayamış, endişe ve korku yüz hatlarına kazınmıştı. Alex, Abigail'in yüz ifadesinin İzael'in yanında diz çökerkenki yüz ifadesiyle aynı olduğunu biliyordu. Hayatının aşkının parmaklarının arasından kayıp gidişini izleyen bir kadının yüzüydü bu.

Valroy omzunu ona yasladı. Bu küçük hareket Alex'e çok şey anlatıyordu. O korkunç, kıskırtıcı, şeytani şey Seelie Kraliçesi'ne dayanıyor, *ona güveniyordu*. Onu seviyordu. Onu sevmiş ve ona ölçüsüzce güvenmişti.

Onu öldürebilir miydi? Valroy'un onun aşkını yok ettiği gibi o da onların aşkını yok edebilir miydi? Tanrım, bunu çok istiyordu. Valroy'un acı çekmesini *gerçekten* ama *gerçekten* istiyordu. Ama Abigail? Seelie Kraliçesi ona karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Olamazdı.

Bunu Abigial'a yapamazdı.

Ben her şeyde başarısızım. Etrafındaki müzik üzerindeki baskısını bıraktı. Enstrümanların çoğu geri dönmedi - Labirent'teki yaşamı her yöne doğru epey bir mesafe boyunca yok etmişti. Ama iki boru orgu, Valroy'un bedeni ve gerçek benliği, sessiz de olsalar kaldılar.

Bunun bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. İzael'i kurtarmayı başaramamıştı. Valroy'u öldürmeyi başaramamıştı. Artık tek yapması gereken kendini öldürmektir. Geri yürürken

İzael'in cesedinin yanına diz çöktü ve onun gevşek bedenini kucağına aldı.

Deniz yeşili saçlarını yüzünden uzaklaştırarak düzeltti ve dudağındaki kanın bir kısmını koluyla sildi. Neden zahmet ettiğini bilmiyordu. Gözyaşlarından birkaçı onun yanağına düştü ve derisi boyunca akarken oradaki kiri bir çizgi halinde temizledi.

"Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum." Bu Abigail'di. Alex'e yaklaşmak için Valroy'un yanından ayrılmıştı.

"Sana kim söyledi?" Alex onun sesinde yankılanan yorgunluğu duydu. "Fark etmez. Pek önemli değil. Sadece muhbirimizin kim olduğunu merak ediyorum."

"Hiç kimse. Ben sadece bu durumda ne yapacağımı biliyorum." Abigail kaşlarını çatı. "Benimle gel Alex, seni bu büyüden kurtaracağız ve her şey yoluna girecek."

Bu Alex'i güldürdü. "Her şey yoluna girecek mi? Her şey yoluna girecek-" Gülmekten kendini zor tuttu. "Onu sevmiştim! Onu sevdim ve bunu *ona hiç söylemedim bile*." Abigail'e öfkeyle baktı -ama belki Seelie Kraliçesi'ne değil. Hayır, kendisine öfkeliydi. "Bunu onun için daha da kötüleştirmek istemedim."

Dikkatini tekrar İzael'e çeviren Alex, düşüncesini tamamlamadan önce başını salladı. "Sevildiğini bilerek ölmeliydi." Burnunu çekti. Ağlamaktan gerçekten nefret ediyordu. "Hiç ölmemeliydi."

"Hayatını onunkiyle uyum içinde geçirmene gerek yok." Abigail, Alex'in karşısında diz çöktü. Valroy, merhametli bir şekilde, mesafesini korudu ve çenesini kapalı tuttu.

"*O şerefsizin*" -Valroy'u suçlarcasına işaret etti- "beni kendi çıkarları için kullanmasına izin vermeyeceğim."

"Anlıyorum. Güven bana, anlıyorum." Abigail'in ifadesi zayıftı. "Birinci elden."

Valroy dişlerini sıkarak, "Ben hâlâ buradayım," dedi.

"İnan bana, unutamayız." Abigial kocasına alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

Evet, Alex Kraliçe'den hoşlanıyordu. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla. Alex gözlerini kapadı. "Sihrimi elimden al."

"Onu teslim etmek istiyor musun, gerçekten, tüm kalbinle?"

İstiyor muydu? Hayır. İstemiyordu. Burnunu koluna silerek yanındaki ağaca gömülmüş paslanmış ve terk edilmiş silahlara baktı. "Peki ya yapmazsam?"

"Onu çıkarma eylemi seni parçalar. Ölürsün. Ya da delirirsin."

"Harika. Yani. Her iki durumda da ölürüm." Tekrar İzael'in bedenine baktı ve saçlarını okşadı.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyordun?" Abigail'in sesi nazikti. "İstersen senin için yapabilirim. Hızlı yapacağım. Gle'Golun hızlı ve acısız çalışır."

"Zehir." Alex yüzüğün takılı olduğu elini kaldırdı.

"Sana ölümcül bir nişan yüzüğü hediye etmeyi Unseelie'ye bırak." Abigail gözlerini devirdi. "Hepsi de melodramatik."

"Ben *hâlâ* buradayım." Valroy sonunda ayağa kalkmayı başarmıştı. Onlara doğru bir adım attı.

Alex Valroy'a, "Siktir git," diye küfretti. "*Siktir* git ve bir adım bile yaklaşma." Gözyaşlarının arasından zar zor görebiliyordu. "Yoksa birbirinizi ne kadar sevdiğiniz umurumda değil, burayı *lanet* olası Ay'ın yüzeyine çeviririm!"

Valroy yaklaşmayı bıraktı ve zararsız olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı. *Evet, doğru.*

Elindeki yüzüğe bakarak derin bir nefes aldı, tuttu ve bıraktı. "Sanırım zehirle gideceğim. Bir yılanı sevmiş olmak bana doğru geliyor." Elbette İzael bir yilandı ama ölümün kıyısında dururken ayrıntılara takılmayacaktı.

"Gücün Unseelie'den bir armağandı ve bu yüzden onu kullanmak bana düşer," diye karşı çıktı Valroy. "Hakların gereği bana aitsin."

"Her şey bitti Valroy." Abigail dikkatini tekrar kocasına çevirdi, yüz ifadesi giderek sertleşiyordu. "Kaybettin. Kana susamış seferlerinden biri daha sadece senin ve senin gibilerin ölümü ve acı çekmesiyle sonuçlandı. Hiçbir şey başaramadınız."

Valroy dişlerini göstererek Kraliçe'sine hırladı ve öfkeli olduğu her halinden belli olan taş halkanın kenarına doğru hışımla uzaklaştı.

Alex'in umurunda bile değildi. Burnunu çekti, İzael'in bedenine bakarken burnunu tekrar sildi. Onu son bir kez öperken, dudaklarının ne kadar soğuk olduğunu hissettiğinde neredeyse boğulacaktı.

Yüzüğündeki küçük, gizli bölmeyi açarak kendini destekledi. Acımayacaktı, söz vermişti. Sadece uyumak gibi olacaktı. Bu kesinlikle onun gittiğinden daha iyi bir yoldu.

"En kötüsü de," dedi kısmen Abigail'e, kısmen kendine, ama çoğunlukla İzael'e. "Sonunda dileğime kavuştum." Tozu ağzına attığında tadı tuhaf bir şekilde tatlıydı. Bir nefes vermeden önce yuttu.

Bitmişti.

O ölecekti.

"Sonunda dileğim gerçekleşti, İz..." İzael'e kırık bir kalple gülümseyerek yanağını okşadı. Burada, ona sarılarak, onun yanında ölecekti. "Keşke..."

Görüşü biraz bulanıklaşırken vücuduna bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Zehir işe yarayacaktı. Şaka yapmıyordu, çok hızlıydı. Ve acısız olduğu konusunda yalan söylememişti.

Dalgalı bir nefes alarak, kendi şarkısının sona doğru kaydığını duydu. Yaşamak için sadece bir ölçü müziği vardı. Belki de iki.

Nihayet, en sonunda, yılanıyla olan kontratı kapattı.

"İzael, Kemikler Dükü, oyunumuzu sen kazandın." Dünya kararmaya başladığında gözyaşları nihayet kurumuştı. Alex son sözlerini söyledi.

"Keşke birlikte olabilseydik."

BIRISI ONU ÖPÜYORDU. Yavaşça. Sanki bir rüyadan uyanır gibi uyandı. Rüya değil, bir kâbustu. Tek bildiği sıcak olduğuydu. Rahattı. Ve sanki ağır bir battaniyenin altına girmiş gibi hissediyordu. Hareket etmek istemiyordu.

Mırıldanarak sıcaklığın kaynağına doğru kıvrıldı. "İşte buradasın, ötücü kuşum..."

O ses. O sesi tanıyordu.

Yaşadığı kâbus bir şimşek gibi üzerine çöktü. Ayağa fırlayarak başını sert bir şeye çarptı.

"Ah!" Üzerindeki figür geri çekildi ve bir elini çenesine bastırdı. "Ben de senin için endişelendim, teşekkürler."

Gözlerini sildi, öfkeyle gözlerini kırıştırarak uyanmaya çalıştı. Bu mümkün değildi. Mümkün değildi. Hepsi bir rüya mıydı? Odaklanabildiğinde, etrafındaki her şeyi algılamaya çalıştı. İzael'in yatak olarak kullandığı teknesinde oturuyordu. Yanlışlıkla altında olduğunu sandığı ağırlıklı battaniye aslında onun kuyruğunun sarmallarıydı.

İzael.

"Sen" Gördüğü şeye inanamıyordu. Hâlâ huysuzca çenesini ovuşturuyordu. "Sen-"

"Çürük, şimdi, teşekkür ederim," diye mırıldandı. Ama maskesi düştüğünde kızgınlığı çabucak kayboldu. Gülümsedi ve oyunu bıraktı. "Ben hayattayım. Sen de öylesin, bülbül."

"Ama-ama nasıl-" O ölmüştü. Ölmemiş miydi? Ölmemiş *miydi*?

"Dileğini yerine getirdin." Eğildi, yanağından öptü. "Ve bu dünyada dilekler kutsaldır."

Etrafındaki müziği hâlâ duyabiliyordu. Panik kalbini sıkıca kavradı. Hiçbir şey değişmemişti! Başladıkları yere geri dönmüşlerdi! "Ama- Valroy-"

"Antlaşmaya karşı seni kullanamam." Adam hülyalı bir şekilde gülümseyerek onun yanağını tekrar öptü.

"Ama-"

"Fark etmemişsin. Ellerine bak, bülbül."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı, kendine baktı. Ve şaşkınlıkla bir nefes çekti. Elleri soluk mor renkteydi. Tırnakları siyah ve hafif sivriydi. Tıpkı onun için yaptığı büyüü takarken olduğu gibi. Neden şimdi onu takıyordu?

Izael onu kollarının arasına aldı ve kızın soruyu sormasına fırsat vermeden ağaçtan aşağı süzüldü. Kız aklını başına toplayamadan onu aynanın karşısına dikti. "Bak."

Kendine baktı. Saçları hâlâ morun koyu, neredeyse siyah bir tonundaydı. Kolunda hâlâ dövme vardı. Ama gözleri menekşe rengiydi ve hafifçe parlıyordu. Şakaklarından iki narin boynuz kıvrılıyordu.

"Bunlarla çok *eğleneceğim*." Birini tuttu ve başını yarım santim çekti. "Şimdi gidonlarla geliyorsun!" İzael kıkırdadı.

Yüzünü ona dönmeden önce onu silkeledi. "Geri çekil. Sadece geri çekil. Ne oluyor?"

"Birlikte olmamızı diledin." Gülümsemesi yüzünü hiç terk etmemişti. Gözlerinde sevgi ve hayranlık görüyordu. Parmaklarıyla yanağını okşadı.

"Abigail son ölümüne rağmen sözleşmemizin henüz geçersiz olmadığına karar verdi. Son nefesini verirken oyunumuzu kaybetmiştin ve ruhun benim olmuştu. Ama cansız bir forma giremezdi. Beni geri getirdin." "Ve-ve-"

Ellerini kaldırdı ve avuç içlerine baktı. "I... Ben Unseelie'yim."

"Birlikte olabiliriz. Tıpkı dilediğin gibi. Benim zeki, güzel ötücü kuşum." Bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

göğsüne. "Şimdi seninle ne kadar sert olabileceğimi hayal et... Birlikte ne kadar eğleneceğiz."

"Yavaşla, seni azgın köpek." Kadın adamın göğsünü geri itti ama yine de biraz gülmekten kendini alamadı. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Tamam. *O zaman* seni çiğ çiğ yiyeceğim."

Alex aynadaki yansımasına bakmak için geri döndü. O bir Unseelie fae'ydi. Etrafındaki dünya -şimdi onu görmek için bir anı vardı- değişmişti. Biçim olarak değil ama onu algılama şekli olarak.

"Artık bir fae olduğuna göre, Valroy seni Seelie'lere karşı kullanamaz. Senin gücün sadece bizimkine katkıda bulunuyor." Izael ellerini onun omuzlarına koyarak yansımasını da içine çekti. "Abigail seni Seelie yapmak için tartıştı ama ben vejetaryen olmaktan nefret edeceğini belirttim. Senin bizden biri olman gerekiyor."

Bu çok mantıklıydı. Gerçekten de berbat bir Seelie olurdu. Gözlerini kapatarak titrek bir nefes verdi.

O yaşıyordu. O da yaşıyordu.

Onlar Unseelie'ydi.

Ve *birlikte* olabilirlerdi.

Onun kollarında dönerek, kendi kollarını boynunun arkasına doladı ve deniz yeşili gözlerine baktı.

"Duymak istediğim kelimeleri söyle, ötücü kuşum," diye mırıldandı.

Üç kelime. Çok basit ama çok güçlü. Onu bir öpücüğün içine çekti, ama dudaklarını onunkilere yerleştirmeden önce, sonunda ona gerçeği söyledi.

"Seni seviyorum."

EPİLOG

"Bekle-ne?" İzael tahta doğru bir adım atarken haykırdı. "Bunu yapamazsın!"

Alex gülmemeye çalıştı. Gülmemek için çok ama çok uğraştı ama başaramadı. Bones Dükü İzael'i daha fazla gücendirmemek için kıkırdamasını bir elinin arkasına sakladı. Ve şimdi de *kocası*.

Düşes olmak tuhaftı ama sadece bir haftadır böyleydi. Her şeyin kafasında oturması için biraz daha zaman geçmesi gerektiğini düşündü.

Valroy gümüşten tahtında oturmuş, İzael'e muzaffer bir edayla sırtıyordu. "Bir anlaşma yapmıştık, Dük. Yoksa bu kadar çabuk mu unuttunuz?"

İzael hırladı. "Ama-"

"Bunun" -Valroy, Alex ve İzael'i işaret etti- "yeni düzenlemenin sizi anlaşmamızın sonuçlarından kurtaracağını düşünüyorsanız, fena halde yanıyorsunuz."

İzael derin bir nefes aldı, tuttu ve yavaşça bıraktı, belli ki kendini kaybetmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Valroy pek kin tutuyor gibi görünmese de, her şey düşünüldüğünde, şanslarını zorlamak muhtemelen gerçekten kötü bir fikirdi. "Bağışlayın ama kafam karıştı, *efendim*."

"O halde size açıklamama izin verin Dük." Valroy öne doğru eğildi, belli ki bunun her dakikası hoşuna gidiyordu. "Seninle bir pazarlık yaptık. Eğer Alex'i seni sevme arzusunu kullanmaya ikna edemezsen, bunun bedeli olarak ruhun ona ait olacaktı."

Alex, İzael'in öfkeli kekelemelerine gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Sorun nedir?" Valroy sandalyesinde geriye yaslandı. "Onun ruhuna sahipsin. Bu harika bir şiiresselik değil mi?"

"Bu tamamen farklı bir şey!" İzael daha fazla içinde tutamayarak haykırdı.

"Gerçekten mi?" Alex sırtarak araya girdi. "Anlat bakalım."

"Ben. Ama. Bu-" Izael uzun, ağır bir iç çekti ve gökyüzüne baktı. Dayanacak ne bir bacağı ne de kuyruğu vardı ve bunu biliyordu. "*Peki*. O zaman bu saçmalığı nihayet bitirebilir miyiz?"

"Memnuniyetle," diye yanıtladı Valroy. "Bu işi kendi başına yapman konusunda sana güveniyorum. Böyle bir görevle kendimi lekelememe gerek yok." Eliyle işaret ederek onları uzaklaştırdı. "İkiniz de gidin."

Alex taht odasından ayrıldığı için çok mutluydu. Bir tatil yapmak istiyordu. Çok uzun bir tatil, tercihen Tir n'Aill'in tropik sahil versiyonunda.

Izael onları dönen portaldan geçirerek evine götürdü.

Kadın kanepeye uzandı ve ona gülümsedi. "Bu kadar sinirli görünme. Adil olan adildir."

"Adil olmanın bununla bir ilgisi yok. O sadece bana acı çektirmek istiyor." Izael insan formuna geri dönerek aynada kravatını düzeltti. "Beni utandırmak istiyor."

"En azından ruhuna sahip olan ben olacağım, o değil. O kadar da kötü olmayacak. Onunla aptalca bir şey yapmayacağıma söz veriyorum." Durakladı. "Çok aptalca, her neyse."

Turuncu bir tüy yumağı yanındaki kanepeye atladı. Pumpkin onu selamlamak için gelip eline sürtünürken o da kedinin başını kaşdı. Tekir kedi Tir n'Aill'i seviyordu, her ne kadar fae dünyasındaki avlar ona Boston sokak sıçanlarından alışkın olduğundan daha fazla para kazandırsa da.

Gerçi ona sorsanız, Pumpkin pek bir şey değişmediğini söylerdi.

Izael onun diğer tarafındaki kanepeye oturdu, bacaklarını uzatıp sehpaye dayadı ve ayakkabılarını tabletinin üzerine koymamaya dikkat etti. Dünya'dan toplayabildiği tüm elektronik aletleri getirmişlerdi - internet de yoktu zaten - ama bu onu oyunlarla ve benzer şeylerle durmadan eğlenmekten alıkoymuyordu.

Başını onun omzuna yasladı.

Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. Eğer ölmüş olsaydı ve bu onun öbür dünyası olsaydı, açıkçası çok da şaşırmazdı.

Birlikteydiler. Ve ne olursa olsun mutluydular - Izael Dünya'ya yaptıkları yolculukların yasını tutmayı bırakmasa bile. Ona nasıl Çin yemeği pişireceğini bulacağına söz vermişti.

Şimdiye kadar Bayodan, Cruinn, Perin ve Anfar'la birlikte haftalık bir poker gecesi düzenlediler. Ve İzael'i dehşete düşüren Puck'la.

Ama Robin Goodfellow'la birlikte Abigail de gelmişti ve Alex, *teknik olarak* zıt taraflarda olsalar da Seelie Kraliçesi'yle bir dostluk kurmak istediğini fark etti. Bu, eninde sonunda Valroy'un poker gecelerine katılacağı anlamına geliyordu. Ama Görünüşe bakılırsa Unseelie Kralı kaybını kabullenmişti.

Alex, Kral'ın en başta kazanmayı ne kadar çok istediğini merak ediyordu ama bu soruyu dile getirmenin muhtemelen dilinin koparılmasına neden olacağını biliyordu.

Izael kolunu Alex'in omzuna attı, "Yarın sana ruhumu vereceğim."

"Öğleden sonra bana vereceksin." "Ama-"

"Seni tanıyorum, yılan. Bin yıl geçene kadar 'yarın' demeye devam edeceksin." Onu yanından dürttü. "Devam et. İnkâr et."

"Peki, *bak*. Yarın özneldir, değil mi? Her zaman bir yarın vardır."

"Kesinlikle." Güldü. "Bu gece yemekten önce."

"Yemekten sonra." Ofladı. "Kimse aç karnına ruhunu kaybetmemeli."

"Anlaştık." Elini uzattı. Tıpkı tüm bu çılgınlık başladığında daha önce yaptığı gibi - yıllar önceymiş gibi geliyordu. Haftalar değil.

Adam onun elini tuttu ve parmak eklemlerinin arkasını öpmek için çevirmeden önce sıktı. "Belki burada, Tir n'Aill'de kendi caz kulübümüzü kurabiliriz."

Bu onun gülmesine neden oldu. "Ne kadar çılgın bir hayal bu." Gözlerini kapatarak onun yanına sokuldu. "Ama kötü bir fikir değil."

Balkabağı onun kucağına tırmandı, bir top gibi kıvrıldı ve yere yığıldı; belli ki uzun bir süre orada kalmaya niyetliydi.

Izael dalgın dalgın kediye okşadı. "Bir gün Dünya'ya döneceğiz. Bir gün Valroy istediğini elde edecek ve antlaşma düşecek. Bizim yüzümüzden olmasa bile."

"Biliyorum." Bir nefes verdi. "Ama elimizdeyken barışın tadını çıkaracağım."

"Ben de öyle." Adam onun şakağını öptü.

Bir süre sessizce oturduktan sonra İzael'in midesi yüksek sesle guruldadı. İzael sızlandı. "Lanet olsun, yemek yersem ruhumu kaybederim ama açım!"

Gülerek, sinirlenen kediye kucağından indirdi. Israr etmişti Izael onun için bir mutfak kurdu. "Ben yemek yaparım."

Izael kolunu gözlerinin üzerine atarak kendini dramatik bir şekilde koltuğuna bıraktı. "Yazık bana! İlkel açlığım ve asil ruhum arasında sıkışıp kaldım."

İzael'i dramatik monologuyla baş başa bırakıp ikinci tavuk parmak denemesini yapmaya gitti.

Kendini Unseelie olmak için ne tuhaf bir yerde bulmuştu. Artık ona Şarkıların Hollandacısı diyorlardı.

Ona sadece Alex demelerini diliyordu.

Onları neyin beklediğini bilmiyordu. Ve bir dereceye kadar da umurunda değildi. Artık gelecek hakkında endişelenmenin bir anlamı yoktu.

"Vah vah!" Izael söylenmeye devam etti. Gerçeği söylemek gerekirse, onu güldürmeye devam etse de sadece yarı yarıya dinliyordu.

İkinci tavuk kroket denemesi ilkinden daha iyi gitmişti -İzael yemeklerini çok beğenmişti, yine de *ufak* tefek hataları göstermekten çekinmemişti. Yağın muhtemelen yeterince sıcak olmadığını düşündü.

İkisini de evinin bulunduğu ağacın tepesine, akşam yemeğini yedikleri ve yıldızları seyrettikleri yere götürdü. Adam camdan bir sihirli küre yaparken kadın da onun yanında oturuyordu.

Ruhu artık onun olmuştu. Onun rafında duran bir bibloydu. Ve şimdi sıra ondaydı.

Küreyi avuçlarının arasına aldı ve içine nefes verdi. Cam canlandı, parlak bir deniz yeşili renginde parladıktan sonra sönük, titreşen bir ışığa dönüştü. Ellerini açtığında, kendi etrafında kıvrılmış, merkeze sıkışmış bir yılan görüntüsü vardı.

"Sana kalbimi verdiğim gibi, ruhumu da veriyorum." Ruhunu uzattı. onu.

"Düşürmemeye çalışacağıma söz veriyorum." Elinden alırken gülümsedi, merakla baktı. Dürüst olmak gerekirse, onu tüm fae'lerin çağırabildiği o tuhaf büyü cep boyutlarının içine sokabilirdi. Ama onu düşürmekle ilgili şaka yapmak daha komikti.

Dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru döndü. "Bu ciddi bir an." "Özür dilerim, özür dilerim." Omuzlarını dikleştirdi ve bir nefes aldı. "I benimkine karşılık senin ruhunun bu teklifini kabul ediyorum." Eğilerek onu öptü. "Ona çok iyi bakacağım."

"İyi baksan iyi olur." Adam şakacı bir şekilde kızın burnunun ucuna dokundu. "Şimdi... beni içtenlikle öp. Ama önce. Kelimeleri tekrar söyle. Duymaktan asla bıkmam

onları."

Küreyi cep boyutunda yok etti ve ona doğru yaklaştı. "Seni seviyorum, Kemik Dükü'm. Kocam."

Onu o zaman nefesini kesecek kadar derinden öpen oydu.

Geleceğin ne getireceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ama birbirlerine sahip olacaktı.

Bu ikisi için de yeterliydi.

Finis.

*Gölgelerin Anlaşması serisini okuduğunuz için
teşekkür ederim. Umarım benim yazarken keyif
aldığım kadar siz de keyif almışsınızdır.*

Bunun Tir n'Aill'i son görüşümüz olduğundan şüpheliyim.

FINIS

BENDEN DAHA FAZLASI İÇİN...

Güncel haberler, özel içerikler, eskizler, tüylü pofuduk "ekibimin" aptal resimleri ve daha fazlası için
haber [bültenime katılın!](#)

Kadim vampirler, şehvetli baş-şeytanlar, şeytani fae prensleri, seksi eldritch dehşetleri, perili sirkler,
hayaletli büyücüler - en tatlı kabuslarınız ne olursa olsun, sizin için bir kötü adamım var.

[Benim ve diğer kitaplarım hakkında daha fazla bilgi için buraya tıklayın.](#)

BENİ TAKİP EDİN!

Yaklaşan tüm kitaplarımdan ve ekstralarımın haberdar olmak için Facebook Okuyucu Grubuma katılın ya da aylık bültenime katılmayı düşünün.

[www.kathrynkingsley .com](http://www.kathrynkingsley.com)

YAZAR HAKKINDA

Kat her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur.

On yıldır hem sahne hem de turizm performansları için senaryo yazıyor, her zaman bir şekilde yazıyor. Kurgu yazmadığı zamanlarda, popüler bir video oyunu için Baş Yazar olarak çalışıyor.

Ayrıca sanatsal yönetmenlik, sahne boyama ve dekor, özel efektler, sirk sanatları ve animatronik de yetenekleri arasında. Boston Üniversitesi'nden Tiyatro Tasarımı alanında BFA derecesi ile mezun olmuştur ve benzersiz, yaratıcı ve alışılmadık deneyimler için bir tutkusu vardır.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

